Colec[ia C/r[ilor Rare

Editura Little Lamb

,

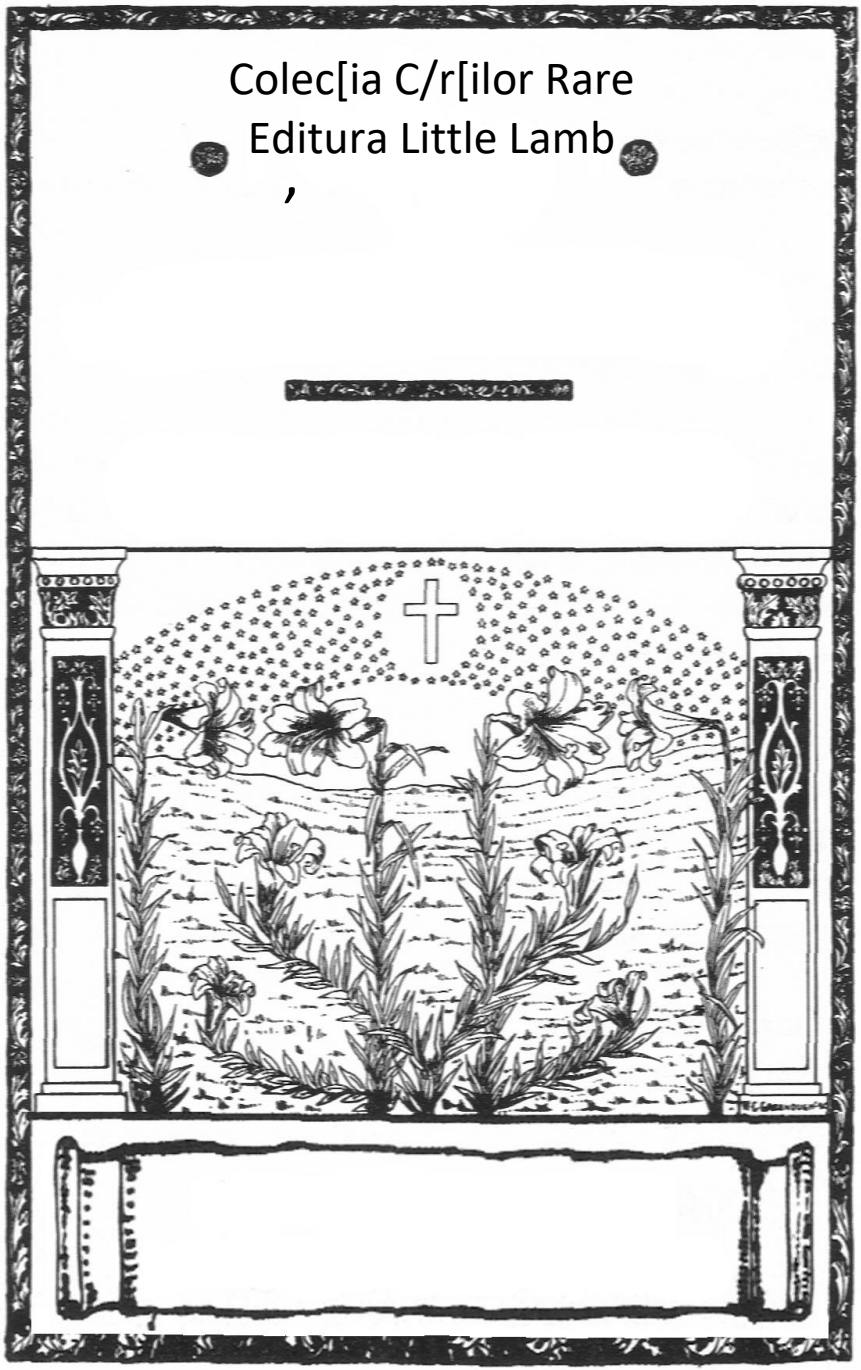

}tefan, un soldat al crucii

Copyright © Constantine C. Coca, 2001
Toate drepturile rezervate
Primul tipar în limba română – Aprilie, 2003
Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor:	F. M. Kingsley
Traducerea:	Constantine Christian Coca
Editarea:	Adina Cotleţ
	prof. Ligia Cruţ
Tehnoredactarea:	Florin Ceornodolea
	Liviu Bursuc
Coperta:	Doiniţa Nistor

Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KINGSLEY, FLORENCE MORSE
Ştefan, un soldat al crucii / F. M. Kingsley ; trad.: Constantine C. Coca. - Suceava : Little Lamb, 2003
(Colecţia cărţilor rare)
ISBN 973-86336-0-5

I. Coca, Constantine C. (trad.)

821.111-31=135.1

}tefan, un soldat al crucii

face parte din

Colec[ia C/r[ilor Rare

a editurii

Little Lamb

O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor?

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744544579

prin e-mail la

littlelambromania@yahoo.com

sau scrieţi-ne pe adresa:

Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6 Suceava
cod 720340, jud. SUCEAVA

Sunt unii care m-au îndemnat mult ca să scriu această carte. Alţii ar putea să nu fie de acord cu faptul că am scris-o. „Cu siguranţă”, vor spune ei, „nu se cuvine să atribui cuvinte şi fapte unui personaj care a fost pus deoparte pentru totdeauna pe paginile Sfintelor Scripturi. Pana inspiraţiei a scris tot ce Dumnezeu a voit ca noi să ştim cu privire la viaţa martirului Ștefan, aşadar, să rămânem mulţumiţi cu atât.”

Este adevărat că istoria lui Ştefan este foarte puţin cunoscută; lumina care ni-l dezvăluie a strălucit peste el doar pentru o singură zi, şi aceea a fost ultima zi a vieţii sale pământeşti. Într-o legendă din antichitate, cineva dorea să readucă la viaţă o floare din cenuşa ei. În acelaşi fel, nu putem oare să adunăm fărâmele înmiresmate ale acestei vieţi necunoscute de omenire, din scrierile vechi şi uitate, şi din ele să zugrăvim din nou un tablou plăpând al frumuseţii ei de odinioară?

În zilele noastre, când imaginaţia zboară în jurul pământului, căutând prin tot ce este josnic şi efemer, un remediu nou cu care să astâmpere, chiar dacă doar pentru un moment, durerea arzătoare din inimile oamenilor, ar fi înţelept să ne îndreptăm ochii sufletului înapoi spre acele zile în care amintirea Domnului Isus Christos era încă proaspătă în inimile ucenicilor; când glasul Lui încă răsuna ca un ecou în urechile lor şi când gloria norului care L-a răpit dinaintea lor încă stăruia în mintea lor; atunci cuvintele „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului” era promisiunea unei prezenţe vii, mângâietoare, şi la fel ar trebui să fie şi pentru noi astăzi.

Adesea suntem tentaţi să privim în urmă prin ceaţa vremurilor şi să rostim suspinând: „O, dacă L-aş fi cunoscut aşa cum L-au cunoscut ei! Dar în aceste zile de pe urmă, nu-I putem vedea gloria strălucitoare, nu-I putem auzi glasul dulce, şi nici nu-L putem vedea stând în picioare la dreapta Puterii. Totuşi, dacă am fi trăit în acele zile viaţa pe care mulţi o trăiesc astăzi, mergând la biserică şi la rugăciune pentru că acesta ne este obiceiul şi datoria, dăruind din belşugul nostru celor săraci, fiindcă altfel ne vor judeca ceilalţi, iar în rest, trăind ca şi cei dinainte de potop – pentru noi înşine şi nu pentru scopul pentru care Dumnezeu ne-a aşezat în lume, ar fi coborât oare limbile de foc peste noi în ziua Cincizecimii? Ar fi putut Domnul cel înviat să ne spună «Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului»? Oare nu am fi fugit înspăimântaţi de lumina ochilor Lui trişti în întuneric, aşa cum a făcut Petru când s-a lepădat?”

Există o biserică apostolică în lume astăzi. Şi astăzi Christos este pe pământ şi umblă cu oamenii. Şi astăzi Duhul Sfânt lucrează cu putere ca în vechime. Dar nici în temple strălucitoare, nici în catedrale maiestuoase şi nici în bisericile pompoase nu se întâmplă aceste lucruri, ci în smeritele odăi de sus, acolo unde copiii Domnului iubesc sfinţenia şi se trudesc cu zor să-i mântuiască pe cei pierduţi.

În locurile acelea, şi în adâncul inimilor care vin la El cu pocăinţă, oamenii mai pot şi astăzi să atingă poala hainei dintr-o singură ţesătură; şi iată, cei care o ating sunt vindecaţi.

FLORENCE KINGSLEY

Introducere

Mult aşteptata continuare a volumului „*Titus – un camarad al crucii*”, este în sfârşit tipărită. Dacă anticipaţi o continuare a aceluiaşi stil, veţi fi surprinşi. Nu doar că există o schimbare dramatică în stil, dar autorul a combinat în această carte mai multe frânturi din istorie. Tensiunile se amplifică şi nu dau răgaz cititorului de la începutul cărţii până la sfârşitul ei.

CAPITOLUL I

CÂNTĂREAŢA OARBĂ

MBELŞUGATULE Nil! Din apele tale cei vii îşi iau viaţa! Veşnic împodobit cu flori de lotus, undele tale trandafirii amintesc de zările asfinţitului!” În vreme ce ecoul acestor cuvinte unite într-un glas limpede şi dulce răsuna încă dus pe aripa vântului printre dealurile stâncoase, doi drumeţi ce se trudeau să urce versantul abrupt, se opriră deodată. La început priviră unul către celălalt, nedumeriţi, apoi, dând bucuroşi din cap, ochii lor licăriră plini de viclenie.

„Acesta este glasul”, spuse unul dintre ei pe un ton ce exprima o satisfacţie profundă, „cu adevărat un glas de aur, chiar de-ar răsuna în urechile fine împărăteşti.”

„Sunt doi”, răspunse camaradul său, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. „Este şi un băiat, bun pentru cărat apă.”

„Bine! Putem lua şi pe el o sumă frumuşică. Marfă de valoare amândoi, dar risipită ca nisipul în vânt. De ce să cumperi sclavii cu aur, când cresc sălbatici în deşert?”

„Îţi zâmbesc toţi zeii”, spuse celălalt linguşitor, aruncându-i o privire înveninată. „În înţelepciunea ta prea-naltă, nu uita că eu sunt cel care am dat peste cuibuşorul lor când i-am găsit ca două rândunele în mormântul acela mare de acolo.”

„Tu iei băiatul!”

„Şi cine îţi dă ţie dreptul să decizi, prietene?”

„Atunci poţi tu să-i vinzi? De la tine cumpără prinţesa sclavi? Bine, îşi dau jumătate din preţul pe care-l iau pe amândoi. Dacă nu-ţi convine...”

„Hai, vino frăţioare cât mai curând
În locul unde eu stau aşteptând
De-atâta timp te chem să vii…
Hai, vino, fără tine clipele-mi par pustii.”

Se auzi iarăşi glasul dulce ca de privighetoare.

„Auzi? Parcă Isis însăşi ar cânta! Cred că mititica este religioasă”, remarcă tâlharul uitând o clipă că se afla în toiul negocierilor. „Haide! Ce spui?”, adăugă el încercând să convingă. „Jumătate din preţ – şi va fi un preţ bun – nimeni nu se descurcă în asemenea tranzacţii mai bine decât…”

„Mai bine decât Besa”, îi tăie vorba celălalt. „Fie şi aşa, dar dacă mă minţi cu privire la preţ ai să mă pomeneşti!”

Din vorbă-n vorbă cei doi ajunseră la capătul trudnicului lor urcuş.

„Şşşt! Să nu te vadă.”

„Mai degrabă să nu te audă pe tine, gălăgiosule. Fata este oarbă.”

„Vai de capul ei! Dar ce contează, când poartă în gâtul ei o privighetoare?”

Amândoi începură să se apropie de fată, păşind cu grijă şi încercând să facă cât mai puţin zgomot. La marginea prăpastiei se întindeau numeroase stânci în interiorul cărora erau săpate adevărate galerii ce confereau acestor stane de piatră aspectul unei peşteri. La intrarea uneia dintre ele şedea ghemuită o tânără fată. Părul negru, reflectând uneori lumini albăstrii, era împletit în câteva cosiţe bogate şi dezvăluiau un chip slab şi tras, cu trăsături firave. Avea obrajii arşi de soarele necruţător al deşertului; buzele îi erau mici şi fine, de

culoarea purpurei. Era ceva însă pe chipul acestei făpturi care atrăgea atenţia la întâia privire: ochii! Deşi erau mari şi negri, le lipsea strălucirea, erau lipsiţi de vreo expresie, adânci şi goi, amintind parcă de privirea statuii gigantice a zeului Ptah, ce-şi avea sălaşul în templul de la poalele versantului. Tânăra purta o robă croită din pânză albastră, îmbrăcăminte caracteristică fetelor egiptene, iar în jurul gâtului avea un colier făcut din monede de argint.

La zgomotul uşor al paşilor celor doi, fata tresări speriată.

„Tu eşti, Seth?", întrebă ea îndoielnic.

„Nu, mititico", răspunse unul dintre tâlhari apropiindu-se brusc. „Este doar un pelerin care a auzit o zeiţă cântând în crăpătura muntelui. Ai auzit-o şi tu?"

Fata tresări înfiorată de glasurile străine ce tulburaseră liniştea locului şi, cu mişcări nesigure la început, se trase înapoi către spărtura din stânca ai cărei pereţi exteriori, pictaţi de cel ce cu mult timp în urmă îşi avusese căminul aici, uimeau prin culorile stridente şi ţipătoare.

„Acest mormânt sinistru, bântuit de duhuri, nu este un loc potrivit pentru tine", continuă tâlharul cu un glas mieros, „fiindcă tu eşti aceea care are glasul zeiţei Isis însăşi. Ar trebui să cânţi în castelele prinţilor, încununată cu ghirlande parfumate şi aceasta ţi se va întâmpla în curând dacă vii cu mine. Ascultă!", adăugă el poruncitor în limba greacă, adresându-se camaradului său. „Iau fata cu mine, faţa ei frumoasă îi dublează preţul, orbirea nu contează. Tu aşteaptă-l pe băiat şi adu-l în cetate în locul pe care-l ştii. Mâine îi vindem pe amândoi."

În timp ce vorbea, stătea pe marginea versantului pe care-l suiseră şi încerca să intre în întunericul mormântului căutând să pună mâna pe ea. Cu o repeziciune ca de felină, fata îl împinse puternic, făcându-l să cadă în prăpastie. Apoi se întoarse ţipând şi, evitând mâinile întinse ale celuilalt, ţâşni şi dispăru în câteva clipe într-una din ascunzătorile

mormintelor. Omul rămase mai întâi năucit, apoi începu să râdă cu glas tare.

„Pe cei şapte zei puternici! Se pare că privighetoarea nu va fi uşor de prins în laţ! Dar ce s-a întâmplat cu marele negociator Besa? Pe Anubis! Nu mă interesează dacă a murit!”

Bărbatul se apropie de marginea prăpastiei şi privi în jos. Îl zări acolo pe Besa, zăcând într-o baltă de sânge. Deşi nu căzuse de la o înălţime foarte mare, omul, în cădere, se izbise de pietrele ascuţite şi colţuroase ale stâncilor, iar acum stătea lungit, fără să dea vreun semn de viaţă. Tâlharul întoarse capul plin de dezgust şi, bolborosind câteva vorbe ca pentru sine, căută să-şi vadă mai departe de drum.

În tot acest timp, fata, încremenită de spaimă, stătea ascunsă într-o crăpătură îngustă dintre stânci, neîndrăznind nici măcar să respire. Asculta plină de încordare fiecare zgomot ce ajungea până la ea. Îşi apăsa cu putere pieptul de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva bătăile inimii s-o dea de gol. După un timp îndelungat, tăcerea se aşternu deplină peste sălbăticia locurilor, redându-i puţină siguranţă copilei care dădu frâu liber unui plâns sfâşietor.

„O, Isis, cea care eşti bună şi iubitoare, ce nenorocire a venit asupra mea! O, zeul soarelui, în carul tău strălucitor! De ce nu zdrobeşti tu asemenea răutate? Dar dacă l-am omorât? Ah, nici nu-mi pasă! Trebuia să mă apăr!”

„Anat! Anat!”, strigă un glas. „Unde eşti?”

„Ah, tu eşti, Seth”, răspunse fata în şoaptă, ridicându-se în picioare. „Şşşt! Sunt aici.”

„De ce stai aici?”, întrebă noul venit curios. „Ce s-a întâmplat?”

În loc să-i răspundă, fata izbucni într-un plâns plin de suspine şi tresăriri spontane îi înfiorară trupul. Ţinându-se cu mâinile de cosiţele negre şi lungi, se legăna din vreme-n vreme ca şi cum ar fi dorit să-şi mai domolească durerea şi spaima din suflet. Băiatul se grăbi să aşeze deoparte plosca

din piele şi cupele de aramă. O privi o clipă nedumerit şi în ochi îi apăru o undă de neînţelegere, de frică, apoi îngenunche lângă trupul firav al surorii lui, cutremurat încă de suspine adânci, şi, cu toată dragostea de care era în stare, o îmbrăţişă duios.

„Anat, surioară, încearcă să-mi spui ce s-a întâmplat. Încearcă, mititico. Nu trebuia să te las singură. Dar ce te-a înspăimântat atât de tare?"

Tânăra suspină adânc şi, pentru o clipă, nu îndrăzni să depene povestea, însă felul în care băiatul îi vorbise o încurajă să-şi descarce sufletul împovărat de teamă. Reuşi în cele din urmă să povestească întreaga întâmplare.

„Te-au auzit cântând, mititico", spuse fratele ei încruntându-şi sprâncenele negre cu înverşunare, „şi te-ar fi luat ca pe o vrăbioară."

„Da", rosti fata înfiorată. „Dar asta nu este tot. Au spus că mâine ar fi trebuit să ne vândă pe amândoi. Totuşi, se pare că mâine nu le va mai arde de vânzări sau cumpărări. Nu știu cum am putut să reușesc, dar deodată am simţit un impuls foarte puternic, l-am împins în prăpastie şi l-am auzit căzând…" Şi se opri tremurând de groază.

„Bine i-ai făcut, mititico!", spuse băiatul. „Nu are importanţă ce s-a întâmplat cu el. Dar celălalt s-ar putea să se întoarcă. Trebuie să plecăm de aici imediat."

„Unde vom merge?", întrebă Anat nevinovată. „Mă tem că suntem ca două păsărele care am scăpat de laţul vânătorului, doar ca să-i cădem pradă mai apoi."

„Nu, mititico; puii de vultur, când sunt urmăriţi, zboară în deşert. Aşa vom face şi noi. Ştiu un loc sigur şi nu te voi mai lăsa niciodată singură."

„Plecăm acum?"

„Da, acum, numai să strâng toate lucrurile noastre; dar acestea fiind puţine, nu-mi va lua prea mult."

Tânărul se ridică în picioare cu un oftat şi privi afară. Departe, în zare, la o altitudine mult mai joasă, se întindeau

meleaguri de un verde-albăstrui strălucitor; erau câmpiile mănoase şi fertile ale Nilului, umbrite din loc în loc de silueta întunecată a palmierilor. Prin mijlocul acestui ţinut curgea râul considerat de egipteni sacru. De ambele părţi ale fluviului se înălţau zidurile albe cu turnurile de diferite culori ale cetăţii Memphis, transfigurate de lumina strălucitoare a asfinţitului. Iar dincolo de toate acestea se înălţau – asemenea unor străjeri – măreţele piramide, santinele solemne la hotarul unui deşert pe care egiptenii îl considerau nesfârşit, dincolo de marginea aurită a căruia, credeau ei, se întindea tărâmul celor morţi.

CAPITOLUL II

VEŞTI BUNE DIN DEŞERT

MI pare că aud ceva. Vine cineva.”

„Nu se poate, Anat. Nu văd pe nimeni.”

„Eu îţi spun că se apropie cineva dinspre deşert; aud zăngănitul clopoţeilor de la hamuri.”

„Crezi că este o caravană, mititico?”, întrebă Seth privind cu un zâmbet îngăduitor faţa trandafirie cu ochii mari şi stranii.

„Nu”, răspunse fata după o scurtă pauză, dând hotărâtă din cap; „se apropie un singur om – pe un dromader sprinten şi iute.”

„Pe Horus! Ai dreptate, îl văd acum, vine tocmai înspre noi.” Şi, bătând în cupele de aramă, tânărul alergă în întâmpinarea călătorului.

„Apă! Apă proaspătă şi rece, darul lui Dumnezeu pentru cei însetaţi!”, strigă el din răsputeri, iar străinul, toropit de arşiţa deşertului, descălecă bucuros şi bău pe nerăsuflate din cupa oferită.

„Nu ştiu cine eşti, dar Dumnezeu să te binecuvânteze!”, rosti omul privindu-l cu băgare de seamă pe băiat. „Cum se face că eşti aici în deşert? Nu mulţi trec pe aici. De ce nu eşti în cetate, unde ai putea să câştigi o bucată

de pâine?" Şi, în timp ce vorbea, îşi vârî mâna în traistă şi scoase o monedă.

Băiatul roşi şi, plecând capul, nu răspunse la întrebare. Noul venit observă ezitarea lui şi nu stărui în a primi răspunsul.

„Este o mare binecuvântare pentru mine că te-am găsit şi mi-ai dat apă", continuă străinul cu un zâmbet deosebit. „Nu am mai putut bea apa clocită pe care o aveam, aşa că am lăsat caravana în urmă şi m-am grăbit să ajung la o fântână pe care o cunosc, nu departe de aici, pentru a mă răcori."

„Fântâna din Kera?", întrebă băiatul ridicându-şi privirea.

„Întocmai. Nu cumva aceasta este apa din Kera? Ah, m-am gândit eu, deşi a trecut destul de mult timp de când am trecut pe acolo." Mângâindu-şi barba gânditor, străinul continuă: „Cred că voi aştepta aici până vor ajunge şi ceilalţi. Dar cine şade acolo, la umbra stâncii?"

„Este sora mea", răspunse scurt tânărul. „Este oarbă", adăugă el mişcat de un impuls instantaneu.

„Oarbă? Ah, sărmana de ea, sărmana de ea!", exclamă omul ştergându-şi ochii cu mâna. „Ah, dacă ar fi…" şi omul se opri deodată şi porunci dromaderului să se aşeze; animalul ascultă, gemând şi scuturând din cap. „Şi ea simte apa, sărmana, nu a băut de ieri seară. Linişteşte-te, Neha! Vei bea apă puţin mai târziu. Ah, şi mititica este oarbă?"

„Da, dar are un auz minunat", răspunse Seth mândru. „Ea a auzit zăngănitul clopoţeilor dromaderului înainte ca eu să te văd."

„Da, da! Nimeni nu o poate înţelege mai bine decât mine! Aşa am fost şi eu, dar mulţumesc Profetului minunat al lui Israel, acum sunt sănătos!"

Tânărul îl privi tăcut şi mirat. Se apropiară amândoi de stânca la a cărei umbră se adăpostea fata.

„Salutare ţie, mititico!", rosti străinul aşezându-se pe nisip lângă copilă şi privind stăruitor în ochii aceia ce păstrau

o veche nepăsare faţă de orice lucru înconjurător, lumină, soare…

„Cine este cel ce-mi vorbeşte?”

„Nu-ţi fie frică, Anat, sunt cu tine”, spuse Seth şi îi luă gingaş mâinile subţiri în ale lui.

„Nu mi-e frică, glasul este bun.”

„Unde locuiţi?”, întrebă străinul.

„Noi suntem întocmai precum caprele sălbatice din deşert”, spuse băiatul cu amărăciune. „Rătăcim printre stânci toată ziua şi ne odihnim acolo unde ne prinde noaptea.”

„Cu siguranţă, nu sunteţi singuri pe lume?!”, exclamă străinul cu milă. „Unde vă sunt părinţii?”

„Apele Nilului s-au ridicat de şapte ori de când părinţii noştri au plecat pe tărâmul celor morţi”, spuse Anat, ridicându-şi capul. „Mulţi au murit împreună cu ei din cauza ciumei năprasnice. Şi eu am fost lovită de ciumă şi, deşi nu am murit, mi s-au întunecat ochii, nu deodată, ci din ce în ce mai mult, aşa cum întunericul serii se cufundă tot mai mult în noapte. Acum este o beznă necurmată.”

„Vai”, oftă străinul, „o beznă în care am fost şi eu, o noapte în care aveam mereu coşmaruri, în care frica nu mă părăsea nici atunci când puneam capul pe pernă şi era întotdeauna la dreapta mea când mă sculam. Şi tu singur o îngrijeşti pe copilă?”

„Eu singur”, răspunse băiatul mândru. „Am locuit în dealurile de dincolo de deşert, unde am muncit în cetate ca să putem trăi, dar…”, şi se opri deodată privindu-l pe om cu prietenie. „N-ai vrea să mănânci ceva?”, rosti el. „Eşti musafirul nostru.”

Străinul îşi plecă capul grav, punându-şi mâna pe piept cu un gest de recunoştinţă.

Seth se grăbi şi aduse îndată dintr-o crăpătură a stâncii nişte smochine, nişte orz prăjit şi încă o ploscă cu apă. Oaspetele mâncă împreună cu gazdele şi îşi linişti foamea.

„Am fost şi eu orb”, rosti străinul ridicându-se, „dar am fost vindecat de Marele Profet al lui Israel. Numele lui este Isus.”

„Unde locuieşte?”

„În Ierusalim, departe, dincolo de pustie” Şi, întorcându-se, îi arătă cu degetul întinderea deşertului pe care tocmai o străbătuse.

„Te vei întoarce într-acolo?”

„Nu peste multe zile, după ce voi vinde marfa şi îmi voi încărca cămilele. Nu voi uita ospitalitatea voastră. Când voi trece din nou pe aici, să-mi aduci iarăşi apă, fiule, şi vei vedea ce-ţi voi spune. Copila mea, te salut! La revedere.” Omul sări apoi pe dromader şi fu înghiţit de un nor de nisip. Se îndrepta spre caravana lui care se mişca încet, asemenea unui şarpe care se târăşte pe nisipul galben al deşertului.

Seth nu alergă cu cupele de apă înaintea lor, cum le era obiceiul, ci rămase tăcut, la umbra stâncii, meditând.

Anat stătu şi ea tăcută un timp, apoi spuse timid: „Aş vrea şi eu să-l văd pe omul acela minunat, care locuieşte dincolo de pustie şi are puterea să dea vedere orbilor. Nu există nimeni în toată ţara Egiptului care ar putea să facă aşa ceva.”

„Dar noi nu avem nici o comoară să-i putem oferi; nu ne-ar spune el oare: «Unde vă este aurul, sau mărgăritarele, sau animalele de povară, ca să fac acest lucru pentru voi?» Tu nu-i cunoşti pe aceşti vraci; eu îi ştiu, pentru că am auzit despre ei. Totuşi, nu este nici un vrăjitor în tot Egiptul care să poată să-ţi dea vederea?”

Anat suspină. „Am colierul mamei”, spuse ea în sfârşit, pipăind şiragul de monede de la gâtul ei. „Unele din ele sunt din aur şi chiar foarte grele.” Apoi i se tăie răsuflarea şi rosti suspinând: „Oamenii aceia… ieri… au vrut să ne vândă… da, aş accepta să fiu sclavă, dacă aş putea să-mi recapăt vederea.”

„Eu voi fi sclav, iar tu îţi vei recăpăta vederea împreună cu libertatea”, strigă Seth ridicându-se în picioare. „Îi voi spune omului aceluia, fă ca ochii surorii mele să vadă, şi-ţi voi fi sclav pentru tot restul vieţii mele. Te voi sluji cu credincioşie chiar dacă va trebui să-mi vărs sângele pentru tine.”

„Şi eu îi voi sluji, fiindcă nu te voi părăsi pe tine, fratele meu; dar cum am putea trece pustia?”

„Sunt multe caravane care merg într-acolo”, spuse băiatul scrutând zarea cu îngrijorare. „Dar drumul este lung şi noi nu avem nici un animal.”

„Dar oare musafirul nostru de astăzi nu ar accepta să ne ia şi pe noi în ţara aceea îndepărtată?”

„S-ar putea…”, începu Seth, apoi se opri deodată, privindu-şi mirat sora, care îl prinse înfricoşată de mână. Chipul ei trăda o teamă cumplită, iar obrajii îi păliră, la fel şi buzele care păreau să-şi fi pierdut roşeaţa.

„Am auzit glasurile acelea!”, şopti ea. „Le aud, ne vor vinde ca sclavi. Hai să ne ascundem!”

Nu mai era timp de pierdut, aşa că, fără să rostească vreun cuvânt, tânărul o prinse pe fată de mână, şi în ciuda zbuciumului ce ţi-l provoacă orice pericol iminent, o duse până în faţa intrării unui mormânt ce avea mai curând imaginea unei peşteri şi a cărui gură fusese acoperită cu o piatră mare. Soluţia pe care o găsi părea în acel moment salvatoare, de aceea băiatul se repezi şi, adunându-şi toate puterile, se opinti până reuşi să rostogolească piatra. Deschizătura dezvălui un rând de trepte săpate în stâncă, ce coborau în adânc prin întunericul de nepătruns. Din adâncul gropii se ridica un miros înăbuşitor de stafide şi mirodenii.

Fata făcu un pas înapoi îngrozită. „Nu aici”, şopti ea. „Mi-e frică; nu pot să merg mai departe, miroase a mort!”

Tânărul ezită o clipă. Şi el auzise un glas de om şi clinchetul clopoţeilor. „Ascultă”, şopti el, „eu nu cunosc glasurile, dar tu le cunoşti.”

„Da, da! Acesta este glasul; mă voi duce oriunde, doar să scap!”

Zgomotul ascuţit al clopoţeilor, paşii rari şi greoi ai animalului de povară deveneau din ce în ce mai clari şi mai apropiaţi, iar tonul aspru al unei voci bărbăteşti răsuna tot mai desluşit.

„Este o tâmpenie, Besa. În căderea ta de ieri ai pierdut şi puterea înţelepciunii pe care zeii ţi-o dăduseră. Nu pot să nu râd când îmi aduc aminte ce brânci ţi-a dat mica tigroaică. Pe Sechet! Ha, ha, ha!”

„De unde să ştiu că mizerabila înţelegea greaca?”

„Trebuia să ştii că cerşetorii, ca să primească ceva, ştiu să plângă în toate limbile. Ha, ha, ha! «Ar trebui să cânţi în castelele prinţilor, încununată cu ghirlande parfumate», ai rostit tu cu glas uns cu miere, şi deodată te-am văzut zburând în prăpastie. Ha, ha, ha!”

„De ce nu ai prins-o tu, ticălosule?”, rânji celălalt scrâşnind din dinţi. „O voi găsi chiar dacă o voi căuta toată viaţa, fie numai pentru ca să-i strâng gâtlejul acela melodios.”

„Linişteşte-te, prietene; gâtlejul acela înseamnă aur şi este al meu. Hai, să plecăm; nu sunt aici.”

„Ce-i asta?”, întrebă Besa triumfător, descălecând de pe catâr şi ridicând de jos o bucăţică de aţă colorată. „Aşa ceva era la gâtul fetei, ieri.”

Amu, fiindcă acesta era numele celuilalt, nu-i răspunse, ci se uita fix spre o crăpătură îngustă din stâncă, apoi, descălecând şi el, arătă cu degetul spre urmele de paşi din nisip care duceau spre ascunzătoare şi rosti: „Cineva a fost aici.”

CAPITOLUL III

LA PALATUL MARELUI PREOT

MĂ bucur că prin binecuvântarea lui Iehova ţi-ai recăpătat sănătatea, fiul meu, fiindcă, deşi am câştigat victoria prin moartea hulitorului, încă avem de lucru cu urmaşii lui, această drojdie a societăţii. Împreună cu rădăcina viţei veninoase, trebuie să ardem şi mlădiţele, ca nu cumva să înmugurească iarăşi."

„Ai vorbit cu multă înţelepciune", spuse Caiaphas pe un ton docil şi aproape indiferent, privind în gol, spre munţii albaştri de la orizont.

Annas cercetă iscoditor şi plin de nerăbdare chipul palid, ca de marmură, al ginerelui său, aşteptând parcă mai mult interes în această chestiune din partea lui. „Se zvoneşte deja atât în Ierusalim, cât şi în Galilea că acel impostor a înviat şi că sunt unii care chiar l-au văzut. Templul răsună zilnic de glasurile care-i aduc necontenit slavă şi mulţumire. Am poruncit ca asemenea închinători să fie aruncaţi afară", continuă el încruntându-se, „fiindcă ce înseamnă aceasta, decât blasfemie? O minciună! Nu poate fi adevărat!" Şi bătrânul se ridică în picioare, începând să măsoare cu pasul grădina de pe terasă. „Sinedriul pare satisfăcut cu speranţa că totul se va stinge de la sine", adăugă el pe un ton de îngrijorare. „«Lăsaţi-i», spun ei, «această febră se va sfârşi o dată ce am terminat cu conducătorul lor.» Vai de capul lor!

Sunt şi ei orbi. Ascultă-mă! Trupul dispare a treia zi după răstignire, gărzile romane bălmăjesc o minciună care miroase a băutură – cu un cutremur, cu apariţia unui înger cu o sabie în mână – minciuni, toate sunt nişte minciuni. Cât despre asta, m-am descurcat eu – aurul face minuni: acum ştiu şi ei că erau beţi şi că ucenicii au furat trupul în timp ce ei dormeau. Până aici, totul bine. Mai rămâne problema cu catapeteasma sfâşiată, dar este doar o coincidenţă. Materialul fusese mâncat de molii, nici nu începe vorbă, cum altfel s-ar fi putut…"

„Cine a văzut când s-a rupt catapeteasmă?", îl întrerupse Caiaphas cu îndoială în glas.

„Vreo zece preoţi care pregăteau altarul pentru jertfa de seară. S-a rupt în două ca de un trăsnet şi aceştia au putut să vadă deodată Sfânta Sfintelor. I-am avertizat să-şi ţină gura – s-ar putea ca şi ei să fie anatemizaţi, dar nu mă voi hazarda să iau alte măsuri, din cauza poporului. De un singur lucru sunt sigur, că omul este mort şi noi am câştigat lupta. A murit şi aşa că este mort, la fel cum vor fi toţi ticăloşii care scânceau în ziua aceea în jurul crucii lui."

Faţa lui Caiaphas deveni deodată galbenă ca ceara, iar bărbia începu să-i tremure fără ca el să-şi mai poată stăpâni emoţia. „Nu mai vorbi", îngăimă el, „nu mă simt bine."

Annas îi aruncă o privire dispreţuitoare. „Voi chema o slugă", rosti el într-un târziu. „Ar trebui să bei nişte vin să te mai întăreşti."

„Sărmanul este muncit rău de această plagă", se gândi el şi îşi văzu de drum. „Deşi este ginerele meu, parcă ar fi o frânghie din nisip – nu mă pot aştepta să mă ajute. Dar pe cine oare m-aş putea baza? Cine este un om curajos şi tare de inimă? Issachar? Jochanan? Alexandru? Toţi sunt ca ceara în bătaia soarelui. Aha! Ar fi tânărul Saul din Tars, un fariseu între farisei şi plin de zel pentru restaurarea lui Israel; îi voi trimite de îndată un mesager. Ar putea deveni un instrument de mânie în mâna mea împotriva duşmanilor lui Iehova."

În timp ce zgomotul paşilor se auzea tot mai îndepărtat, bolnavul, ridicându-şi mâna, îi făcu semn slugii să-l asculte. „Pleacă!”, porunci el cu un gest aspru slujitorului care aştepta să-i împlinească orice dorinţă. „Cheam-o pe soţia mea!”

O clipă mai târziu, perdelele grele se despărţiră şi femeia apăru pe terasă.

„Unde ai fost?”, întrebă invalidul, pironindu-şi cu răutate ochii adânciţi în fundul capului pe chipul ei. „Nu ştii că nu pot să-l sufăr pe nepriceputul acela de Barak? Unde este cordialul meu?”

„Aici, domnul meu”, răspunse Anna cu gingăşie, turnând câteva picături dintr-un lichid de o culoare roşiatică într-o cupă. Mâna ei subţire tremura atât de puternic, încât vărsă puţin vin pe marmura albă. Bolnavul se trase deodată înapoi între perne, cu o privire de groază. „Ah, iarăşi sânge!”, strigă el înspăimântat. „Sânge, sânge – sângele nazarineanului! Numai sângele lui îmi stăruie în ochi. Uite!”, zbieră el, „se urcă spre mine!”

Femeia tresări îngrozită şi faţa i se făcu ca de ceară. „Nu este nimic”, spuse ea. „Nimic, domnul meu! Uite, sunt doar câteva picături de vin pe care le-am vărsat eu. Haide, bea cordialul, apoi odihneşte-te, pentru că eşti obosit.”

Caiaphas privi în cupă. „Este sânge”, ţipă el tremurând. „Totuşi, trebuie să-l beau, Dumnezeu este drept!” Apoi se lăsă între perne şi închise ochii. După un timp, faţa lui lividă, deşi păstra încă semnele unei frământări sufleteşti adânci, începu să-şi recapete culoarea puţin câte puţin.

Într-un târziu, bolnavul se mişcă puţin, dar nu-şi deschise ochii. „Ţi s-a spus cumva ce s-a întâmplat cu fiul nostru?”, o întrebă el încet, dar clar.

Femeia plecă capul plină de groază. „Mi s-a spus”, şopti ea cu glasul frânt, „că viaţa lui pământească s-a sfârşit împreună cu a…”

„A fost răstignit”, o întrerupse Caiaphas în acelaşi ton, „la fel ca şi nazarineanul. Dumnezeu este drept. Sânge pentru sânge – este voia Legii, aşa a fost de la început.”

„Dumnezeu este şi dragoste”, spuse Anna privind cu teamă la faţa soţului ei.

În aceeaşi clipă, el deschise ochii şi o privi ţintă. „Nu-ţi fie frică”, spuse el cât mai gingaş, „este mai bine ca această chestiune să fie clarificată între noi, altfel ar rămâne ca un mormânt veşnic deschis…” Se opri, iar pe faţa lui se ivi o expresie atât de groaznică, încât Anna izbucni în plâns.

„Dumnezeu este dragoste”, repeta ea cu glasul stins, frângându-şi mâinile. „El va ierta. Cum puteai tu să ştii că nazarineanul a fost Unsul, Mesia? Totuşi, când murea a rostit: «Tată, iartă-i, pentru că nu ştiu ce fac!» Chiar şi atunci când îi băteau cuie în mâini şi în picioare.”

„Femeie!”, strigă Caiaphas şi glasul său o făcu pe Anna să-şi amintească de vechea lui autoritate de Mare Preot. „Bagă-ţi minţile în cap şi uită că ai hulit! Ai crezut cumva că eu… eu… Marele Preot, sunt gata să mărturisesc că nazarineanul a fost Mesia lui Israel? Sunt gata să mărturisesc că a fost un om nevinovat şi mă simt vinovat de sângele lui fiindcă am uneltit pentru moartea lui. Dumnezeu m-a pedepsit prin pierderea fiului meu, aşa cum l-a pedepsit pe David pentru păcatul său. De astăzi nu vom mai vorbi niciodată despre aceste lucruri – nu vor mai fi pomenite niciodată printre noi. Nu-ţi vei deschide gura şi nu vei vorbi nimănui, niciodată! Nu este potrivit ca un lucru atât de ruşinos cu privire la Marele Preot să fie răspândit din gură în gură. Carnea şi sângele nostru sunt blestemate, fiindcă fiul nostru a murit pe lemnul de blestem.”

Pe chipul îndurerat al mamei se citi deodată împotrivire, căci vorbele bărbatului erau de neacceptat. „Băiatul a fost nevinovat!”, strigă ea. „Este acum în Paradis, pentru că aşa i-a promis Domnul.”

„Ce vrei să spui? Cine ţi-a spus aşa ceva?”, spuse Caiaphas înfuriat, ridicându-se şi pironindu-şi ochii pe faţa ei.

„Am aflat aceasta de la un tânăr cu numele Ştefan, care i-a fost ca un frate celui ce a fost fiul nostru – Titus, după cum îl numeau ei. În timp ce murea pe cruce, în agonie, Domnul i-a vorbit şi i-a spus: «Astăzi vei fi cu Mine în Paradis!»”

„Cine este acest Ştefan?”, întrebă Caiaphas scrâşnind din dinţi. „Şi pe cine numeşti tu Domn?”

Femeia tresări îngrozită de ura necruţătoare din glasul lui. Încercă să vorbească, să se apere de privirile săgetătoare ce se abăteau asupra ei, dar totul părea în zadar… Rămase tăcută şi neajutorată; cuvintele îi pieriră pe buze înainte să le rostească.

„Vorbeşte, femeie!”

„Ştefan este… fiul… grecului care ne-a luat copilul. Acesta a fost tâlharul care a murit împreună cu Domnul şi cu David.”

Tăcerea devenise apăsătoare, iar clipele treceau într-o înşiruire nesfârşită. În cele din urmă, Caiaphas vorbi din nou fără să mai privească la femeia dinaintea lui. De această dată, glasul lui răsuna în urechile soţiei sale ca glasul unui străin la care nepăsarea faţă de problemele celor ce sunt de-ai casei poate fi de înţeles. „Şi acest Ştefan, fiul tâlharului, încă trăieşte?”

„Trăieşte, dar… dragul meu soţ, te implor, nu-i face nici un rău! Este atât de nevinovat, atât de sfânt!”

Dar cuvintele rugăminţii ei nu avură nici un efect, căci Marele Preot strigă înfuriat:

„Sânge pentru sânge! Nelegiuirile părinţilor vor fi pedepsite în copii, până la a treia sau a patra generaţie. Aşa spune legea.”

CAPITOLUL IV

ÎN LOCUL LUI IUDA

N timp ce noi aşteptăm împlinirea promisiunii, oare nu vor veni cei ce l-au ucis pe Domnul nostru să facă la fel şi cu noi? Suntem puţini la număr şi nu avem pe nimeni să ne apere. Aţi văzut chiar şi astăzi, când îl glorificam pe Dumnezeu în templu, cum marii preoţi şi bătrânii ne aruncau priviri ca nişte săgeţi ascuţite în mâinile unor războinici? Oare lupii care L-au sfâşiat pe Păstor vor cruţa turma?"

„Dacă ai avea credinţă măcar cât un grăunte de muştar, nu te-ai îndoi de cuvântul Domnului, care ne-a spus: «Nu peste multe zile se va pogorî o putere peste voi şi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt. Să nu vă depărtaţi din Ierusalim până se va împlini această promisiune!» Atunci, cum spui că nu avem pe nimeni să ne apere? Dumnezeul cel atotputernic, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care L-a luat la cer, El însuşi ne va păzi de mânia iudeilor."

„Eu am fost ispitit de îndoieli mai mult decât toţi ceilalţi, totuşi, El nu m-a pedepsit", spuse Toma, privind cu teamă la un grup de rabini care se apropiau de ei pe strada îngustă. „Dar nu mă nesocoti din pricina slăbiciunilor mele. Ţie Domnul ţi-a spus «Tu eşti piatra», pe când mie mi-a spus «Nu fi necredincios, ci credincios». Nu ştiu de ce, dar mi se pare greu să cred şi să mă bucur când Domnul a plecat şi ne-a

lăsat singuri. Ah, ai văzut cum s-au uitat la noi? Bătrânul era Annas, celălalt era nemilosul Issachar, dar în ochii tânărului care era cu ei, ardea o ură nemaiîntâlnită. De bună seamă, inima lui este aprinsă de a ne vărsa sângele."

„Nu i-am mai văzut niciodată faţa", spuse Petru gânditor, apoi se întoarse să mai arunce o privire spre rabin. În aceeaşi clipă, tânărul despre care vorbise Toma, se întoarse şi el, şi Petru simţi căutătura aceea arzătoare. „Nu contează", spuse el după o pauză, „ce planuri fac oamenii. Voia Tatălui care este în ceruri să se împlinească", şi-şi ridică privirile spre cer, ca şi cum ar fi dorit să pătrundă dincolo de imensităţile albastre, până pe meleagurile celeste, acolo unde Domnul lui plecase şi unde Îşi avea El locaşul.

Ajungând la locul unde se adunau toţi, intrară înăuntru. Era casa în care pregătiseră ei Paştele la porunca Domnului, în noaptea aceea groaznică în care El fusese vândut. Şi în camera mare de sus, devenită sacră din pricina amintirilor ultimei cine cu Domnul, i-au găsit pe ceilalţi care au crezut. Acesta era locul unde s-au adunat după ce norul l-a răpit pe Domnul dinaintea lor şi cuvintele îngerilor răsunau încă în urechile lor: «Acest Isus, care s-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer.» Şi aici se adunau zi de zi ca să-L aştepte pe misteriosul Mângâietor, care avea să vină din cer, nici ei nu ştiau cum. În inimile unora din ei ardea speranţa că Mângâietorul ar putea fi Domnul însuşi şi că, în sfârşit, El va institui Împărăţia lui Mesia.

„Am rămas doar unsprezece din cei pe care El i-a ales pentru lucrare", spuse Petru rotindu-şi privirea asupra întregii adunări, care număra vreo sută douăzeci de persoane. „Trebuia ca Scriptura să se împlinească cu privire la Iuda, care L-a vândut pe Domnul în mâinile celor ce L-au omorât. Dar acum Iuda este mort, s-a dus la locul lui, aşa cum este scris în cartea Psalmilor: «Locuinţa să-i rămână pustie şi locul lui să-l ia altul.» Dintre oamenii care umblau împreună cu noi

în timp ce Domnul Isus era încă pe pământ, din ziua când a fost botezat în Iordan până în ziua când a fost luat la cer, dintre aceştia unul trebuie să devină un martor al învierii Sale."

„Dar cum vom cunoaşte voia lui Dumnezeu cu privire la acest lucru?", întrebă Ioan grav. „Noi nu avem acea putere de a discerne lucrurile tăinuite ale adâncului omenesc. Amintiţi-vă că noi aveam încredere chiar şi în Iuda, vânzătorul, cel care L-a trădat pe Mântuitor. Totuşi, Domnul nostru i-a cunoscut gândurile încă de la început!"

„Să aleagă Dumnezeu!", rosti Petru. „În Israel, există tocmai din vechime obiceiul ca asemenea decizii să fie luate prin tragerea la sorţi. Aşa i-a ales Dumnezeu pe preoţii din familia lui Eleazar. Aşa a ales El pe cel care stă la altarul tămâierii în templu."

Şi fiecare ucenic a scris pe câte o tabletă din lemn numele celui pe care el îl credea mai sfânt şi mai vrednic de a fi martor – împreună cu ceilalţi unsprezece – al învierii lui Isus. Au pus tabletele într-un coş şi au văzut că Iosif Barsabas, numit şi Iustus, împreună cu Matia erau cei care aveau cele mai multe voturi. Atunci Petru i-a chemat pe cei doi să stea înaintea ucenicilor, iar el s-a rugat Domnului cu următoarele cuvinte:

„Tu Doamne, care cunoşti inimile tuturor oamenilor, arată-ne dintre aceştia doi pe cel pe care îl alegi Tu pentru această lucrare de apostolie, din care Iuda a căzut."

Atunci au luat tabletele cu numele lui Iustus şi al lui Matia, le-au pus într-o cupă de aramă şi Petru a scuturat cupa. Una dintre tablete a sărit afară şi din momentul acela Matia a fost considerat unul dintre apostoli.

În drumul lor la întoarcerea spre casă, Maria, mama lui Isus, Salome şi Maria din Magdal, însoţite de Ioan, ucenicul iubirii, îşi împărtăşeau gânduri şi păreri cu privire la evenimentele pe care cu puţin timp în urmă le trăiseră. Îi

întovărăşea şi Ştefan; era mai tăcut ca de obicei, iar gesturile lui trădau o frământare interioară.

„Suntem iarăşi doisprezece", rosti Ioan suspinând, parcă amintindu-şi de vremurile dinainte.

„Domnul a mai stat pe pământ patruzeci de zile după ce a înviat din morţi", spuse Ştefan gânditor, cu ochii pironiţi spre stelele ce străluceau pe cer. „De ce nu a ales El însuşi pe unul care să-i ia locul lui Iuda?"

Ioan tresări şi se întoarse spre tânăr privindu-l mirat. „Ce vrei să spui?", întrebă el repede şi nedumerit, încercând să desluşească prin întunericul ceţos înfăţişarea tânărului.

„Nu ar fi putut alege, dacă ar fi vrut?"

„Pui la îndoială acţiunile aleşilor lui Dumnezeu?", întrebă Ioan, încercând să impună o oarecare autoritate glasului care era de obicei atât de blând.

„Nu certa băiatul, fiule", spuse Maria. „Eu însămi m-am întrebat dacă tragerea la sorţi a fost plăcută lui Dumnezeu. Să nu uităm că Dumnezeu le-a permis oamenilor multe lucruri în trecut numai din pricina orbirii lor."

„Aceasta este o practică a oamenilor nelegiuiţi", se auzi din nou glasul lui Ştefan. „Am văzut de nenumărate ori cum tâlharii trăgeau la sorţi pentru a împărţi prada. Şi nu au făcut la fel şi soldaţii romani când au împărţit hainele Domnului la piciorul crucii?"

„Dumnezeu ştie că am fost sinceri şi am dorit să facem un lucru bun", spuse Ioan umil şi plin de îngrijorare. „Nouă însă ne lipseşte puterea de discernământ şi încă suntem ca unii care bâjbâie prin întuneric fără să zărească lumina."

„Când Duhul Adevărului va veni, vă va învăţa toate lucrurile", rosti Ştefan timid aceste cuvinte pe care le repeta adesea parcă de teamă să nu le uite sau să nu-şi piardă încrederea în ele.

„Şi ne va aminti de toate lucrurile pe care El ne-a învăţat. Ah, acestea au fost ultimele Lui cuvinte. Avem o mare nevoie să ne amintim de toate cuvintele Sale, să nu

uităm cum în ziua aceea groaznică El ne-a arătat clar că toate acele lucruri trebuiau să se împlinească. Ah, dar noi nu L-am înţeles, nu L-am înţeles!”

Glasul Mariei tremura în timp ce vorbea: „Mulţi ani inima mea a fost plină de teamă din ziua când Simion mi-a spus: «Iată, copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel, şi să fie un semn care va stârni multă împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să descopere gândurile multor inimi.» Ah, cât de adânc m-a străpuns această sabie, totuşi, mă voi încrede în El!”

„Şi inimile noastre au fost străpunse”, spuse Ştefan, încercând să o mângâie pe Maria, „dar El este viu! Este înălţat la cer şi totuşi este cu noi, fiindcă a spus: «Iată, Eu sunt cu voi, până la sfârşitul veacurilor.»”

„Înseamnă că nu am putut să greşim foarte mult”, spuse Ioan încet. „Facă-se după voia Sa. Dacă Matia nu va fi alesul lui Dumnezeu pentru apostolie, chiar dacă va umbla cu noi, mâna străpunsă a Învăţătorului va alege pe altul pe care noi s-ar putea să nu-l cunoaştem încă.”

Tot vorbind astfel, ajunseră în faţa locuinţei lui Ioan şi, strecurându-se unul câte unul prin întuneric, intrară în casă.

CAPITOLUL V

ÎN MORMÂNTUL REGILOR

I o făclie?”

„Nu, dar ei nu pot fi aici. Ptiii, nu mai pot să sufăr mirosul mumiilor.”

„Totuşi, ar trebui să-ţi petreci veacuri întregi în tovărăşia lor, dacă ai fi destul de norocos să mori într-o ţară civilizată” Şi buzele celui ce vorbi schiţară un zâmbet, dezvăluind dinţii galbeni.

Amu se aplecă şi privi stăruitor prin crăpătura întunecată de la picioarele lui, apoi se întoarse spre camaradul său. Ceva neînţeles licări o clipă în ochii lui sumbri. De data aceasta, un simţământ adânc, interior, îl împiedică să mai rânjească precum odinioară. „Mă duc acasă”, spuse el deodată.

„Bine, du-te. Eu aprind o făclie şi voi continua să caut privighetoarea. Sunt hotărât să nu plec de aici până nu pun mâna pe ea.”

„Ai apă?”

„Nu, dar tu ai o ploscă la cingătoare – dă-mi-o mie.”

„Pe Sechet! Este goală. Dar stai, este o fântână dincolo de creasta dealului de acolo, du-te şi astâmpără-ţi setea. Eu voi rămâne aici până te întorci.”

Besa era încă nehotărât, ezitând la auzul acestei propuneri. Privi nedumerit chipul întunecat al lui Amu şi, neputându-şi explica starea lui, îi spuse pe un ton batjocoritor:

„Eşti cam distrat astăzi, prietene. Te-am răbdat un timp, dar nu mai pot. Dă-mi plosca ta, o voi umple la fântână."

Faţa lui Amu se făcu galbenă ca ceara. Ochii îi străluceau de mânie, dar nu rosti nici un cuvânt. Cu o mişcare bruscă, prinse frâul catârului său şi, sărind pe spatele lui, porni în galop spre Memphis.

Besa îl privi din urmă nedumerit. „Ce poate să însemne aceasta?", se întreba el. „Stai, să mă gândesc o clipă. Amu vine la mine şi îmi propune în definitiv un lucru: «Tu eşti vânzător de sclavi; eu pot să-ţi fac rost de doi sclavi de valoare, un tânăr şi o fată. Fata are un glas de privighetoare, totuşi eu nu pot să-i vând la cumpărătorii care ar putea să plătească preţul pe care ei îl merită.» În acelaşi timp eu, Besa, am comisionul să procur o sclavă cântăreaţă pentru prinţesa care suferă de o melancolie teribilă. Dar am suferit deja destul de mult în toată afacerea asta. Căderea în prăpastie m-a costat aproape viaţa, acum ard de sete şi Amu mă minte cu privire la plosca lui. L-am văzut că a umplut-o cu apă când am pornit la drum, aşa că eu nu mi-am luat-o pe a mea. Nu este nici o fântână dincolo de dealul spre care mi-a arătat, dar de ce oare m-a minţit? Trebuie să fie ceva la mijloc, ceva ce eu nu înţeleg. Deocamdată nu-mi voi mai bate capul cu asta, dar rămân două lucruri de clarificat în viitor, şi Besa nu este omul care să uite."

Apoi el se apropie de intrarea în mormânt, se aşeză în genunchi pe nisipul galben şi privi cu atenţie la treptele din piatră care duceau în adânc. Fiecare boare de vânt venită dinspre pustie aducea cu sine pulberi de nisip ce pătrundeau şi în interiorul mormântului, adunându-se în crăpături şi colţuri ascunse. „Intrarea asta, după câte pot eu să-mi dau seama, nu e deschisă de multă vreme, de altfel, mormântul ar fi plin de nisip", remarcă el după un timp. „Ar fi din partea mea o adevărată faptă de binefacere, un act de pietate dacă aş împinge acum piatra la locul ei – Anubis mi-ar răsplăti fapta. Avem o datorie cu privire la morţi." Apoi, ridicând glasul,

rosti: „Odihniţi-vă în pace, copiii mei! Nimeni nu vă va face nici un rău în locuinţele celor plecaţi pe celălalt tărâm –ei nu mai au nevoie nici de cântec, nici de lumina soarelui, nici de aer. Dacă nu veniţi în câteva clipe la mine, veţi rămâne şi voi pentru totdeauna sclavii lui Anubis."

Ecoul glasului său a răsunat în reverberaţii sinistre în bezna mormântului, dar nu părea să fi ajuns la urechile celor doi. Mirosul de mumii ce se ridica din adâncuri, în valuri înecăcioase, îngreuna mult respiraţia tâlharului îngenuncheat la gura mormântului. Simţind o clipă senzaţia aceea neplăcută şi stăruitoare, încercă să se tragă puţin înapoi, iar ceva făcu să-i dispară de pe chip şi rânjetul acela dispreţuitor, plin de batjocură.

„Piatra va fi pusă la locul ei", spuse el cu încăpăţânare, „fiindcă eu cred şi jur pe viaţa mea că ei sunt aici. Sper că nu vor muri până mă întorc cu torţe şi câţiva ortaci. Dacă îi iau eu singur pe amândoi, în felul acesta mă voi răzbuna şi pe Amu."

Aplecându-se, se opinti să împingă piatra. Abia acum îşi dădu seama de masivitatea ei. Şi dacă tânărul cuprins de spaimă reuşi s-o rostogolească, Besa abia putu s-o urnească puţin din loc. Se strădui din răsputeri să dea piatra la loc, însă arşiţa nemiloasă a soarelui şi vântul fierbinte îi provocau parcă o stare de ameţeală, de slăbiciune. Văzând că nu izbuteşte, încercă iarăşi, schimbându-şi poziţia şi unindu-şi de această dată toate puterile. Însă, deodată, se întâmplă un lucru neaşteptat. Mâinile îi alunecară şi, pierzându-şi stabilitatea, acesta se clătină o clipă, pentru ca mai apoi să cadă leşinat înăuntrul mormântului.

Pentru Seth şi Anat, care stăteau ghemuiţi în spatele unui sarcofag uriaş, zgomotul nu păru la început decât o nouă teroare.

„Ar trebui să strig", şopti Seth. „Vom pieri aici, fiindcă eu nu pot să mut piatra pe dinăuntru."

Dar Anat îl strânse de mână. „Prefer să mor decât să fiu sclava acestui om."

Seth privi raza de lumină galbenă care străbătea întunericul gros. „Într-o clipă", se gândi el tremurând, „această lumină va dispărea." Dar timpul trecea şi lumina continua să dezvăluie firele de praf care se ridicaseră din somnul veacurilor sub picioarele fugarilor.

„Anat", şopti el, „ceva ciudat s-a întâmplat. Mă duc să văd."

Fata îi ţinu mâna încă o clipă. Se aplecă, îşi puse urechea la pământ şi, când fu convinsă că nu se mai auzea decât vântul de afară şi freamătul nisipului care intra în închisoarea lor, îi spuse pe un ton mai liniştit: „Du-te!"

Seth se ridică fără zgomot în picioare şi, bâjbâind o clipă prin întuneric, se apropie de gura mormântului. Ochii lui, aproape obişnuiţi cu întunecimea locului, descopereau înşiruite de ambele părţi ale încăperii sicriele pictate ale celor trecuţi din lumea celor vii. În timp ce trecea pe lângă ele, i se părea că ochii mari ai morţilor îl priveau, dar, deodată, se împiedică de ceva şi căzu pe treptele de piatră. Întorcându-se şi privind spre partea din care bătea lumina, observă că era trupul unui om care căzuse cu faţa în jos şi zăcea nemişcat. Tânărul îl cercetă o clipă în tăcere, apoi tresări la gândul că tâlharul putea să-şi revină în orice moment. Întorcându-se, dispăru înapoi în întuneric. „Vino!", şopti pe nerăsuflate în urechea surorii sale.

Păşind uşor, ca să nu-l trezească pe tâlhar, cei doi ieşiră la lumină, nu fără a-şi întoarce privirea de nenumărate ori spre trupul nemişcat şi spre ochii de gheaţă ai mumiilor. Afară, vântul sufla şi mai tare, parcă spunând deşertului: „Vino să acoperim cu nisip pe omul acesta care a intrat nepoftit în mormântul regilor."

„Să rostogolesc piatra la locul ei?", întrebă Seth.

„Da", răspunse fata încleştându-şi degetele. „Lasă-l să rămână aici până-l va căuta celălalt, şi dacă aceasta nu se va

întâmpla niciodată, nu mă interesează. El nu ne-ar fi închis pe noi? Dar zeii nu l-au lăsat."

Tânărul ezită. „Nu are apă."

„Atunci adu-i apă şi mâncare dacă vrei. Cât despre mine, ar putea să rămână fără apă. Nu pricepi că ar trebui acum să fugim cât mai repede de aici? O dată ce îşi revine, suntem pierduţi. Mi se pare că aud clopoţeii animalului de povară, hai să-l luăm şi să pornim în deşert în căutarea vraciului care-mi poate deschide ochii."

„Nu vom putea trece pustia, vom pieri pe drum."

Anat se aşează descurajată pe nisipul fierbinte. „Tu eşti bărbat", spuse ea ironic, „deci eşti înţelept – eu sunt doar praf sub picioarele tale. Nici nu pot să văd cu ochii, aşa că nu pot să-ţi spun ce să faci. Du-te la duşmanul nostru pe care zeii l-au lovit, trezeşte-l şi toarnă-i apă în gură şi pe cap, apoi amândoi îi vom spune: «Uite catârul tău, te vom urca pe el, ca să mergi călare. Cât despre fata pe care o doreşti, este sclava ta, iar eu voi merge supus alături de tine.»" Şi fata începu să râdă, apoi se ridică în picioare atât de repede, încât monedele de aur şi argint din jurul gâtului ei scoaseră un clinchet destul de ascuţit.

Seth o privi cu indignare. „Toate femeile au venin de viespi pe limbă", rosti el supărat. „Am auzit că mulţi bărbaţi îşi bat femeile din pricina asta."

Fata începu să plângă. „Vrei să mă baţi pentru că ţi-am dovedit că eşti nătărău? Bine, bate-mă, nu mă interesează, dar am crezut că fratele meu este diferit – am crezut că mă iubeşti aşa oarbă cum sunt, nefolositoare şi neajutorată", şi izbucni în hohote de plâns.

Tânărul o îmbrăţişă într-o clipă. „Te iubesc", îi şopti cu căinţă. „Nu am pe nimeni altcineva pe pământ, tu eşti tot ce am. Vino! Vom face aşa cum ai spus tu – aici este catârul, uite ce şa frumoasă are, mititico, cu catifea purpurie şi clopoţei de argint. Este al tău, zeii ţi l-au pregătit. Vom porni

şi sunt sigur că vom ajunge cel puţin până la primul loc de poposire."

Anat se opri din plâns după un timp şi îl lăsă pe Seth să o ridice pe catâr.

„Acum nu mai am venin de viespi în limbă?", întrebă ea zâmbind, dar cu o privire de triumf.

„Nu, Anat, pe Osiris, am fost o brută când am spus asta. Tu ai mai degrabă un glas dulce ca al privighetorii sau al sturzilor care cântă lângă râu. Dar voi pune apă la intrarea în mormânt, ca duşmanul nostru să poată bea când se trezeşte; şi nu voi împinge piatra de tot, ci îi voi lăsa o mică deschizătură ca să aibă lumină. Eşti de acord, nu-i aşa surioară?"

Anat aprobă, scuturându-şi capul, dar nu-i răspunse. Atunci Seth se grăbi şi turnă apă într-o cupă pe care o lăsă pe o treaptă unde tâlharul putea să o vadă; luă de asemenea din traistă nişte orz prăjit şi îl aşeză lângă cupă. Privind ţintă la omul care stătea încă cu faţa în jos, i se păru că acesta se mişcase puţin şi-l cuprinse frica atât de tare, încât împinse piatra cu o mişcare bruscă şi uită să lase o mică breşă pentru lumină. Apoi cei doi porniră spre pustia mare şi înfiorătoare, dincolo de care se întindea ţara speranţelor lor.

CAPITOLUL VI

DOMNUL ŢĂRII DE LA MIAZĂZI

BU BEN HESED era cunoscut ca fiind un adevărat om al războiului, deţinând totodată şi o avere considerabilă. Vastele lui bogăţii şi posesiuni numărau două sute de cămile, o mulţime de dromaderi iuţi, cai pentru care alţii ar fi plătit mult aur ca să-i aibă, turme de oi şi de capre, neveste şi o mulţime de copii. Acest lord al deşertului deţinea toate aceste lucruri, împreună cu supunerea fără şovăire a tribului său.

Statura lui impunătoare uimea prin proporţionalitate şi armonie. Bărbatul purta o barbă lungă ce cobora în valuri argintii pe pieptul puternic. Ceea ce impresiona mai ales în înfăţişarea lui era agerimea şi expresivitatea ochilor ce aminteau de privirile iuţi şi viclene ale şoimului de munte. Însă ceea ce stârnea respectul adânc al membrilor tribului său nu erau nici pe departe aceste amănunte, ci ceva ce-l definea: modul în care reuşea să rabde foamea şi setea. Nu că ar fi fost necesar, pentru că, la urma urmelor, el era lordul întregului ţinut ce se întindea între lanţul muntos al marelui deşert Shur şi mare, ci pentru că aceasta era una dintre concepţiile lui de viaţă.

„A-ţi satisface apetitul de fiecare dată nu este tocmai bine”, obişnuia el să spună fiilor săi. „Aşa procedează fiarele când înşfacă prada. Omul, în schimb, poate să-şi spună lui

însuşi: «Voi răbda, pentru că am voinţă. În felul acesta, omul este stăpân şi rege peste fiare, gândurile lui se pot înălţa dincolo de ceea ce poate vedea cu ochiul, până acolo unde locuieşte Cel care l-a făcut pe om şi tot ce se vede.»”

Într-o zi, Ben Hesed stătea singur în uşa cortului său. La asfinţit, soarele părea ca un cerc de foc ce cobora în grabă spre marginea purpurie a orizontului; pe fundalul roşiatic-însângerat al asfinţitului se conturau siluetele cenuşii ale unui grup de cămile ce străbăteau deşertul zi de zi pentru a se hrăni cu iarba săracă ce creştea aici, în locurile acestea lipsite de prospeţimea apelor. Umbrele lor se proiectau pe nisip lungi şi subţiri, dând viaţă unui leneş joc terestru. La marginea unui iaz nu prea mare, străjuiau câţiva palmieri, întinzându-şi frunzele prăfuite deasupra apei ca şi cum ar fi vrut să ascundă această comoară sacră a deşertului de razele arzătoare ale soarelui.

Glasurile femeilor simple şi grave purtând pe umerii lor ulcioarele grele cu apă proaspătă, râsul şi chicotele gălăgioase ale copiilor cu pielea arsă de soare ce se jucau în nisipul fierbinte, toate aceste lucruri ce-l înconjurau pe Abu Ben Hesed, pătrundeau adânc în sufletului lui, umplându-l de mulţumire şi pace. Nu-i păsa că locuia în pustie, ci spunea mereu că şi pustia este creaţia lui Iehova. Văzuse în viaţă locuri roditoare, cetăţi mari în care locuiau sute de mii de oameni, dar sufletul lui se simţea mai liniştit aici.

„Nu numai pentru neascultarea lor”, spunea el, „i-a condus Iehova pe copiii lui Israel patruzeci de ani prin pustie, ci pentru că, departe de pământurile udate de râuri şi roditoare, departe de urâciunile din lemn şi din piatră din cetăţile înghesuite, dorea să li se descopere.”

În iazul mărginit de palmieri, în noaptea plină de stele, în frumuseţea fiecărei dimineţi şi în splendoarea florilor ce răsăreau în ciuda solului arid, el vedea bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu. Văile adânci şi umbrite, piscurile semeţe ce sfidau înălţimile cereşti, rafalele puternice ale vântului ce

purtau nisipul dintr-un loc în altul, adunându-l în dune ondulate, tăria lor căreia nu i se putea împotrivi nici un muritor, chiar arşiţa toridă, erau ceva uimitor ce-l îndemnau să mediteze adânc la dovada măreţiei şi totodată a asprimii lui Iehova.

În timp ce, dus pe gânduri, cugeta la toate acestea, îşi dădu seama deodată că cineva se apropia cu repeziciune, traversând deşertul în galop. Omul nu se opri din goană până nu ajunse la uşa cortului, apoi se aruncă înaintea stăpânului, sfâşiindu-şi hainele cu un ţipăt de groază.

„Vai de mine, domnul meu", strigă el, „îţi aduc veşti groaznice!"

„Vorbeşte, fiule", spuse Ben Hesed, care recunoscu pe unul dintre păstorii turmelor sale. „Ce s-a întâmplat?"

„Duşmanul tău care locuieşte la hotarul de miazăzi s-a năpustit asupra turmelor tale astăzi şi ţi-a luat un mare număr de oi, cămile, câţiva mânji, iar dintre cai, armăsarul Dekar."

„Iar tu ai scăpat ca să îmi aduci vestea?", întrebă Ben Hesed cu ochii înflăcăraţi de mânie. „De ce nu ai apărat turmele?"

„Vai de mine!", repetă omul, aruncându-şi nisip pe cap. „Încă nu ţi-am spus vestea cea mai rea – ne-am luptat cu duşmanii pe viaţă şi pe moarte, iar fiul tău Eri este ucis, împreună cu Kish, păstorul. Când s-a întâmplat aceasta, am fugit dinaintea duşmanului; turmele şi cirezile sunt împrăştiate ca nisipul pustiei înaintea vântului şi nimic nu-i împiedică pe duşmani să le ia pe toate."

Abu Ben Hesed se ridică, îşi sfâşie hainele, şi-şi presără nisip pe cap. „Iehova a îngăduit să fiu zdrobit", spuse el. „Totuşi, căile Sale sunt drepte, trebuia să mă păzesc de duşmanul meu, fiindcă am ştiut că în ultimul timp devenise foarte lacom. Dar voi ieşi înaintea lui şi-l voi zdrobi! Iehova îmi va da biruinţă asupra acestui duşman ticălos! Dar vai, mă doare inima pentru fiul meu Eri! I-au curmat viaţa în floarea tinereţii! Tocmai din dimineaţa strălucitoare a zilelor lui a fost

aruncat în bezna adâncă a morţii! Dar iată, sângele lui strigă din pustie pentru răzbunare! Să plecăm!”

Vestea înfiorătoare se răspândi prin tabără, alungând pacea şi liniştea serii, ca şi Sirocco, uraganul fierbinte din inima deşertului. Femeile izbucniră în bocete, iar copiii înspăimântaţi plângeau şi ţipau.

„Vai! Vai!”, striga mama tânărului ucis. „Vai de fiul meu! Era drept şi frumos ca un palmier şi atât de ascultător! Vai! Vai! Nu-mi va mai spune nici un cuvânt bun, nici un cântec nu se va mai ridica de pe buzele lui!”

„Vai! Vai!”, ţipau celelalte femei aruncându-se cu faţa la pământ, despletindu-şi părul şi aruncând cenuşa focului stins pe capetele lor.

„Vai, cum ducea turmele dimineaţa şi seara!”, striga mama lui.

„Vai, nu-l vom mai vedea cu turmele”, boceau celelalte în cor.

„Vai de sărmana logodnică! A rămas pustiită, ca o văduvă fără prunci!”

„Vai! Vai!”

În mijlocul acestor bocete, răsuna zăngănitul armelor şi nechezatul cailor, căci bărbaţii tribului îşi încleştau dinţii, îşi încruntau sprâncenele, pregătindu-se pentru a-şi urmări duşmanii. Nu trecu un ceas şi plecară, o sută la număr, cu potcoavele iuţi ale cailor aruncând nisipul şi lăsând un nor uriaş în urmă.

Înainte de zorii zilei, Abu Ben Hesed se răzbună pe duşmanii săi. Îi găsi chefuind pe lângă pradă, îi atacă pe neaşteptate, aşa încât nu-i scăpă nici unul. Nici măcar oamenii săi nu îndrăzneau să-l privească în ochi când îi măcelărea pe duşmani.

„Să nu scape nici unul!”, striga el. „Tăiaţi-i şi nu-i cruţaţi!”

Apoi, luându-şi înapoi turmele şi cirezile furate, împreună cu alte prăzi, porniră spre miazănoapte. Totuşi, inima lui Ben Hesed era ca plumbul în pieptul său.

„Până la urmă”, se gândi el, „ce folos are omul când se răzbună pe duşmanii săi? Nu-i mai pot da viaţă fiului meu, nici celui ce-mi păstorea turma. Dar aşa spune legea, ochi pentru ochi, sânge pentru sânge, şi legea este bună.” Îşi ridică ochii obosit şi privi spre răsărit, de unde soarele se ivea plin de splendoare. Razele lungi şi tremurătoare de lumină se răsfrângeau peste albastrul clar al cerului, luceafărul dimineţii se stingea, făcând loc soarelui şi ultimele urme ale întunericului erau înghiţite de zorii zilei. Abu Ben Hesed privi la hainele sale înroşite de sângele duşmanilor săi. În clipa aceea i se făcu silă de sine.

„Văd ceva în zare, pare să fie un om căzut la pământ”, spuse fiul său mai mare, ce călărea alături de el. „Sau poate un animal de povară, lungit pe nisip. Ce poate fi, domnul meu? Poate unul din duşmanii noştri care a scăpat din pricina întunericului?”

Abu Ben Hesed îşi întoarse privirea în direcţia aceea. „Este mort!”, spuse el încet. „Vulturii se adună deja la praznicul lor.”

„Nu, omul a mişcat. Să mă duc să văd?”

„Du-te, fiule, iar dacă trăieşte, nu-l ucide, ci adu-l la mine.”

Fiul lui Abu porni în galop, se apropie de locul cu pricina şi se roti împrejur pentru a vedea despre ce este vorba. Deodată descălecă, iar tatăl său îl văzu cum cercetează ceva cu grijă. Două sau trei păsări mari de pradă cu gâtul încordat şi ochii roşii se ridicară încet de la pământ la apropierea lui şi zburară la o oarecare distanţă, croncănind nemulţumite. Începuseră deja să mănânce din leşul unui catâr ce zăcea mort pe nisip. Avea pe el o şa frumoasă din catifea purpurie cu clopoţei de argint. La mică distanţă, de sub o cămaşă colorată, se zărea un picior subţire ca de copil.

„O fată!”, rosti Ben Abu, care ajunse şi el acolo. „Şi un băiat”, continuă el după ce trase la o parte învelitoarea din bumbac care-i apăra de soare. „Au murit de sete”, fu verdictul după ce-i întoarse cu faţa în sus şi le văzu limbile umflate şi plosca din piele de capră ce stătea lângă ei, goală.

Se ridică şi suflă puternic într-un corn de berbec pe care îl purta la cingătoare.

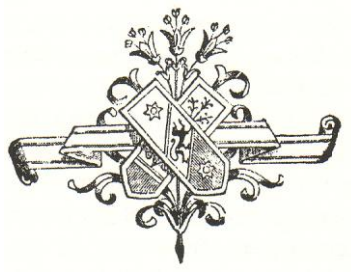

CAPITOLUL VII

FARISEUL DIN TARS

, dacă Iehova ar despica cerurile, dacă Israel ar putea să vadă neprihănirea Lui! Îmi arde inima în mine ca un cărbune aprins! Nici nu pot să dorm din pricina acestor lucruri.”

„Dumnezeu ţi-a dat acest spirit, fiule, din pricina acestei ciume ce bântuie asupra poporului ales. El va da izbândă lucrului mâinilor tale.” Annas rosti aceste cuvinte cu convingere, mângâindu-şi barba argintie şi privind cu atenţie, pe sub pleoapele închise pe jumătate, faţa plină de zel a celui căruia-i vorbea.

„Cât de mult aş dori să contribui câtuşi de puţin la pregătirea venirii lui Mesia!”, rosti tânărul ridicându-se şi măsurând pardoseala cu pasul. Mergea cu bărbia în piept, frecându-şi nerăbdător mâinile, în timp ce privirea lui mocnea de ură. Bătrânul Annas îl urmărea plin de mulţumire, cu o nemărginită satisfacţie interioară pe care cu greu reuşea să şi-o astâmpere.

„Din tinereţea mea m-am străduit cu multă rigurozitate să ţin legea!”, continuă tânărul. „Oare aş putea să fiu eu cel care printr-o trăire în neprihănire, prin împlinirea întregii legi a Celui Atotputernic, să grăbesc venirea lui Mesia? Dar firea este slabă şi greşesc când nici nu mă aştept. Din cele două sute patruzeci şi opt de porunci şi din cele trei

sute şaizeci şi cinci de interdicţii, nu am călcat nici una cu voia mea de mai multe zile. Dar am greşit de câteva ori fără voia mea: o picătură de apă necurată, poate, pe blidul din care am mâncat, sau hainele mele s-au atins de vreunul care s-ar putea să fi fost necurat, iar eu n-am ştiut, sau chiar eu, în zelul meu, să fi omis ceva. În ochii Dumnezeului dumnezeilor, care este infinit, de nepătruns şi care ştie toate lucrurile, trebuie să fie totul sau nimic. Ce este omul, ca Cel care este aşezat de-a pururi în ceruri să-l bage în seamă, şi cum ar putea cercetându-l, să-l găsească neprihănit?"

Annas zâmbi amuzat, însă dându-şi seama că gestul său ar fi putut fi interpretat eronat de interlocutorul său, se grăbi să-şi acopere faţa cu mâna, ascunzându-şi astfel mulţumirea ce i-o stârnea zelul tânărului fariseu. „Râvna Casei Tale mă mănâncă", cită el pios. „Cu adevărat, fiule, îmi tresaltă inima de bucurie să observ asemenea aspiraţii sfinte într-un tânăr ca tine. Acum sunt convins că Duhul lui Dumnezeu a fost peste mine când am hotărât să trimit după Saul din Tars. Cât despre mine, sunt bătrân. Nu mai pot păzi Legea în rigoarea ei, căci trupul meu slab ar cădea de oboseală. Dar iată că ascultarea este chiar mai bună decât jertfa, mai bună decât grăsimea berbecilor, după cum este scris în Lege."

„Tocmai pentru aceasta mă lupt şi eu – pentru a asculta şi împlini Legea. Tu ştii prea bine, nu are rost să-ţi vorbesc ţie despre gândurile ce mă frământă, că dacă doar un singur om, timp de o singură zi ar reuşi să ţină toată legea şi să nu greşească în nici un fel, dacă un singur om ar putea să ţină Sabatul cu desăvârşire, atunci… atunci ar veni Mesia. Atunci Domnul Însuşi ar locui iarăşi în mijlocul poporului Său în formă vizibilă. Atunci i-am călca pe duşmani sub picioarele noastre, Sfânta Sfintelor ar fi plină de o glorie atât de mare, încât Ierusalimul ar străluci ca o mireasă pregătită pentru mirele ei. O, Doamne! Când se vor întâmpla aceste lucruri? De ce întârzii? De ce este cetatea Ta cea sfântă

spurcată de atâtea neamuri?" Şi Saul îşi opri pasul şi-şi înălţă cu reverenţă faţa ca şi cum ar fi aşteptat să primească răspuns chiar atunci din partea cerului.

După un timp îndelungat, în care nici unul dintre cei doi nu spuse nimic, glasul profund al bătrânului curmă în cele din urmă tăcerea. Începu să vorbească rar şi apăsat.

„Aceste lucruri nu se pot întâmpla, fiule, până când Ierusalimul nu va fi curăţit de urmaşii acelui batjocoritor, care nu de mult a plătit cu viaţa pedeapsa faptelor sale, pe lemnul de blestem. Primeşte sfatul meu, fiule, şi-ţi voi spune cum vei putea să grăbeşti ziua aceea despre care ai vorbit. «Cu ochii tăi vei privi şi vei vedea răsplătirea celor răi. Domnul nu-şi va părăsi poporul Său, nici nu-şi va uita moştenirea.» El Însuşi îţi vorbeşte prin mine, fiule, prin cuvintele gurii mele, deci ascultă: judecata va aduce neprihănirea şi toţi cei cu inima curată se vor bucura. Dar cine se va ridica împotriva celor răi, cine se va ridica împotriva celor ce lucrează fărădelegea?"

„Eu voi sta împotriva celor ce lucrează fărădelegea", răspunse tânărul răspicat, lăsând să i se ivească între sprâncenele groase o uşoară cută. „Eu îi voi zdrobi şi-i voi nimici aşa cum a făcut Ilie în ziua când a nimicit pe proorocii lui Baal la pârâul Chison."

„Pe umerii tăi, fiul meu, a căzut mantaua profetului, şi în mâinile tale încredinţez această lucrare. Tu doar va trebui să te supui îndrumărilor mele în această chestiune, fiindcă eu cunosc poporul acesta mult mai bine decât tine. Ascultă deci cu atenţie, fiindcă îţi voi spune ce ai de făcut."

„Vorbeşte, fiindcă duhul îmi arde în mine. Doresc să vin în ajutorul Domnului împotriva celor răi."

„Bine ai vorbit «împotriva celor răi», fiule, pentru că s-au întâmplat lucruri nemaipomenit de rele. De fapt, ai auzit că de undeva de la ţară, din Galilea, a apărut deodată un om ce se numea Isus din Nazaret. Era un tâmplar, nimic mai mult, un fiu de tâmplar care mi se pare că şi-a văzut de treaba lui până la vârsta de treizeci de ani, însă, după aceea şi-a

adunat în jur nişte oameni din clasa cea mai de jos: pescari şi chiar vameşi, pe care i-a numit ucenici. Apoi a început să înveţe pe oameni lucruri ciudate şi foarte contradictorii învăţăturii şi datinii strămoşeşti. I-a învăţat că Sabatul nu trebuie ţinut după Lege, spunând că preoţii şi rabinii sunt făţarnici; ah, a spus chiar că noi suntem nişte morminte văruite, frumoase la vedere, dar pline de oasele morţilor şi de orice necurăţie. Ne-a acuzat de necinste în felul în care luăm banii oamenilor ce aduc jertfe…" şi glasul bătrânului tremura de mânie. „Se prefăcea că săvârşeşte tot felul de minuni printre cerşetori şi pleava societăţii, iar aceştia au început să răspândească tot felul de basme. Chiar şi dintre noi a atras pe câţiva de partea lui: Iosif din Arimatea – lovească-l Dumnezeu, şi Nicodim, aşa că îţi dai seama de viclenia celui rău. A venit cu obrăznicie la Ierusalim în timpul praznicului, prefăcându-se chiar că ţine sărbătoarea împreună cu ucenicii săi, deşi în ascuns submina Legea şi îi învăţa şi pe alţii să facă la fel. Ba mai şi vindeca pe cerşetorii mizerabili în ziua Sabatului!"

„Ce vrei să spui?", întrebă tânărul încruntându-şi sprâncenele. „Îi vindeca cu adevărat?"

Annas ezită o clipă, apoi rosti cu glasul prefăcut:

„Vei auzi fel de fel de poveşti cu privire la acest om", spuse el într-un târziu, privind în jos. „Dar…" şi încercă să-şi dreagă glasul tot mai mult, „sunt toate minciuni, minciuni! I-a plătit pe tot felul de mizerabili să se prefacă că sunt orbi şi, hocus pocus, se vindecau."

„Se zvonise în Tars că acest om a înviat un om din morţi", îi spuse Saul bătrânului care rămăsese cu privirea în pământ.

„Zvonuri? – Da! Şi eu am auzit zvonuri. Marele Preot şi-a trimis slujitorul, Malchus, să se intereseze despre aceasta."

„De ce nu s-a dus el însuşi?"

„Pentru ce să se ducă? Slujitorul îi era credincios."

„Unde este acest Malchus? Aş fi curios să stau de vorbă cu el.”

Annas începu să se neliniştească. Insistenţa tânărului şi uneori chiar neîncrederea lui aproape că-i încurcau planurile atât de îndrăzneţe. „Slujitorul a murit între timp”, spuse el în pripă.

„Dar ce-a spus cu privire la acea situaţie?”

„Ce-ar fi putut să spună un om cinstit?”, răspunse Annas cu un zâmbet şiret. „Poate un tâmplar să readucă viaţa pe care Dumnezeu a luat-o dintr-un om? Dar nu ţi-am spus tot – tâmplarul a declarat că el însuşi era Mesia.”

Se lăsă o tăcere grea, străbătută de privirile întrebătoare şi contrariate ale zelosului fariseu îndreptate spre bătrânul preot.

„A mai spus în prezenţa consiliului sfânt al sinedriului că el este fiul lui Dumnezeu, împăratul lui Israel, şi că de acum încolo nu-l vom mai vedea decât atunci când va veni a doua oară pe norii cerului ca să judece viii şi morţii.”

Saul din Tars sări în picioare pe neaşteptate, scrâşnind mânios din dinţi, cu pumnul ridicat, gata să lovească parcă un duşman nevăzut. Ochii lui măriţi de furie scăpărau fulgere. „Blasfemie!”, strigă el. „De ce nu l-a trăsnit Iehova?”

„Iehova l-a trăsnit prin mâna slujitorilor săi – la câteva ceasuri după ce a rostit aceste cuvinte, a murit pe lemnul de blestem… dar ascultă, mi se pare că aud o mulţime de glasuri. Ce s-o fi întâmplat? Vai de Ierusalim, cetatea sfântă! Este atât de copleşită de păgânii care-i pângăresc porţile. Soldaţii romani îi prigonesc mereu locuitorii. Ah, săbiile lor varsă adesea sânge chiar la porţile Sfântului Templu!”

Tânărul se repezi la fereastră. „Oamenii aleargă din toate direcţiile”, spuse el uimit. „Să vedem ce s-a întâmplat.”

„Du-te tu, fiule. Eu trebuie să mă sfinţesc pentru jertfa de la Templu.”

Coborând scările şi ieşind în stradă, o luă pe urmele celor care alergau înaintea lui şi se trezi îndată în una din cele

mai sărăcăcioase, dar aglomerate părţi ale cetăţii. Aici străzile înguste erau pline de oameni, alergând, împingându-se toţi spre un punct anume.

Fariseul din Tars se trase înapoi cu dezgust în uşa unei sinagogi din apropiere de unde putea să cuprindă cu privirea întreaga mulţime agitată de neprevăzutul situaţiei. În marea aceea de oameni se putea vedea turbanele albe ale rabinilor iudei, feţele măslinii ale egiptenilor ce-şi îndrumau cămilele spre locuri de poposire sau case, hainele colorate ale negustorilor asiatici. Gloata aceea nestăpânită era un amestec pestriţ de oameni ce se deosebeau mult unii de alţii, prin bogăţie, poziţie socială şi alte valori importante pentru societatea acelor vremuri.

„Ce s-a întâmplat?", îl întrebă el în sfârşit pe un om care, după îmbrăcăminte părea un marinar grec şi care, ca şi el, se trăsese puţin din aglomeraţie şi stătea sub zidul sinagogii.

„Foc din cer a coborât peste ucenicii nazarineanului", răspunse omul fără să întoarcă capul.

„Vrei să spui ucenicii lui Isus, care nu de mult a murit răstignit?", continuă Saul, uitând că se spurcă prin faptul că a vorbit cu un păgân.

„Da, e vorba de ucenicii lui Isus", îi răspunse grecul, de data aceasta întorcându-şi privirea spre el. „Acest Isus a fost un făcător de minuni. Iudeii l-au omorât, dar a înviat după trei zile şi s-a dus înapoi în cer, la zeul iudeilor."

„Câine păgân", strigă Saul înfuriat, „eşti blestemat o dată fiindcă eşti păgân şi a doua oară fiindcă ai hulit."

Grecul dădu din umeri. „Ce-mi pasă mie de vorbele tale, evreule?", spuse el, lăsând să i se vadă dinţii albi în timp ce râdea batjocoritor. „Şi tu eşti blestemat, chiar şi templul tău va fi dărâmat – nici o piatră nu va rămâne peste cealaltă. L-am auzit pe nazarinean spunând aceasta şi, pe Bacchus, o cred!"

„Voi porunci să fii biciuit şi limba să-ţi fie tăiată”, şuieră Saul printre dinţi. „Sunt roman şi am să te pedepsesc.”

La auzul acestor cuvinte, înfăţişarea arămie a grecului, deşi destul de închisă la culoare, se întunecă şi mai mult, devenind pământie. Cu o mişcare iute şi neaşteptată, o luă la fugă, strecurându-se printre oameni, până când i se pierdu urma în mulţime.

„Se vede că eşti străin aici, în Ierusalim”, se auzi un glas lângă el, „şi nu ştii lucrurile care s-au abătut asupra sfintei cetăţi.”

Tânărul fariseu se întoarse şi privi spre cel ce-i vorbea. Era iudeu. „Am auzit totul”, spuse el scurt, „dar ce s-a întâmplat cu ucenicii acestui om? Ticălosul acela de grec spunea că un foc din cer a căzut peste ei – sper că i-a făcut cenuşă, ca şi pe locuitorii din Sodoma.”

„Sunt toţi teferi”, spuse celălalt grav. „Dacă într-adevăr focul a căzut peste ei, se pare că a fost un foc care i-a luminat cu înţelepciune, fiindcă chiar acum ei vorbesc mulţimii în toate limbile despre galileanul înviat, ca şi păgânii să audă, fiecare în limba lui, despre el.”

„Nu, fiul lui Avraam”, strigă un rabin cu filactere late pe braţul său: „Sunt îmbătaţi de vin, şi vorbesc aşa cum este obiceiul beţivilor să se bâlbâie.”

Saul recunoscu în acesta din urmă pe unul din membrii sinedriului. „De ce îi suferim noi, care avem autoritate, pe aceşti hulitori? De ce nu-i pedepsim cum l-am pedepsit pe conducătorul lor?”

„Eşti zelos”, răspunse celălalt în şoaptă şi cu un gest de atenţionare. „Totuşi, asemenea măsuri ar fi prea timpurii. Prostimea”, arătând cu un gest dispreţuitor spre mulţime, „este ca o fiară care nu a fost încă îmblânzită nici de religia noastră, nici de romani. Când se va sătura de aceşti fanatici, îi va sfâşia, cum l-a sfâşiat pe nazarinean, fiindcă tocmai această mulţime a ţipat timp de trei ceasuri: «Răstigneşte-l!

Răstigneşte-l!» Hai să plecăm, ne spurcăm dacă mai rămânem aici.”

CAPITOLUL VIII

MĂRTURISIREA

DACĂ aş fi fost acolo, poate ar fi căzut şi peste mine această mare putere. Totuşi, nu tot prin voia Celui Atotputernic am fost legată de cel care l-a omorât pe Isus? Ah, suntem amândoi una, deci dacă el este blestemat, sunt şi eu blestemată."

„Te poţi îndoi de dragostea Domnului atât de mult, încât să rosteşti asemenea cuvinte?", spuse Ştefan plin de compătimire.

Soţia lui Caiaphas îşi şterse lacrimile.

„Cum aş putea să-I cunosc dragostea?", întrebă ea cu amărăciune.

„Odată, când Isus era pe pământ", spuse Ştefan privind spre Calvar, pe care-l puteau vedea clar de pe terasă, „eu nu am auzit cu urechile mele, dar unul dintre ucenici, Ioan – pe care Isus îl numea ucenicul iubit, l-a întrebat pe Învăţătorul cum ar trebui să ne rugăm, iar El le-a spus chiar cuvintele unei rugăciuni plăcute înaintea lui Dumnezeu, dar le-a mai spus că dacă avem vreo dorinţă, s-o aducem înaintea Tatălui, care ne va da tot ce-I cerem după voia Lui şi mult mai mult decât atât; dacă un copil vine la tatăl lui şi-i cere o pâine, îi va da tatăl o piatră? Dacă-i cere un peşte, îi va pune în mână un şarpe? Cu cât mai mult va da Tatăl Duhul Sfânt

celor ce I-l cer. Noi am primit puterea de sus pentru că am cerut-o. La fel şi tu, vei cere şi vei primi."

„Aş vrea să-mi spui mai mult cum s-a întâmplat", spuse Anna în şoaptă, privindu-l pe băiat cu drag.

De fapt, părea că nu mai este un băiat, căci experienţele groaznice prin care sufletul său trecuse îl maturizaseră deodată. Natura lui copilărească fusese răstignită împreună cu Cel pe care-L iubea şi pe faţa lui se vedea o seninătate ce semăna cu a îngerilor care stau mereu în prezenţa lui Dumnezeu.

„Eram toţi adunaţi în camera de sus", spuse Ştefan după o scurtă tăcere, „ucenicii, mama lui Isus şi toţi ceilalţi. După ce am frânt pâinea şi am băut din rodul viţei aşa cum ne-a poruncit El, în amintirea morţii Lui, am continuat să ne rugăm. Îl simţeam că este între noi, deşi nu-L puteam vedea – toţi ştiam lucrul acesta şi I-am cerut să împlinească promisiunea, adică să ne trimită Duhul Sfânt, ca noi cei care suntem slabi, să primim puterea de a-L mărturisi înaintea oamenilor. Deodată, s-a auzit un sunet care venea din cer, mai încet la început, dar care a crescut ca un tunet, până s-a umplut tot locul acela de glorie. N-am mai auzit niciodată aşa ceva pe pământ. Semăna cumva cu vântul pe care nu poţi să-l vezi, dar îl auzi şuierând printr-o pădure deasă. Dar nu a fost vânt. Mi se părea că văd raze de lumină mai puternice decât ale soarelui."

„Asta a fost tot?", întrebă Anna plină de dorinţa de a afla mai mult.

„Nu. Deodată am văzut că deasupra fiecăruia din noi s-a coborât câte o limbă de foc şi am început să-L slăvim pe Dumnezeu în alte limbi, înţelegând ceea ce Domnul a vrut să spună când a zis «Îmi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, şi până la capătul pământului.» Nu ne mai era frică, nu ne mai gândeam cum să scăpăm din mâinile celor ce L-au răstignit pe Domnul nostru, ci am înţeles mai degrabă dragostea şi înţelepciunea nepătrunsă a Tatălui care

L-a dat să moară pe cruce ca să fie Lumina lumii. Apoi am ieşit cu toţii în stradă şi Duhul Sfânt a adunat de prin cetate o mulţime de oameni din toate neamurile de sub cer, care au putut să înţeleagă în limbile pe care noi nu le înţelegeam, vestea mântuirii Domnului Isus Christos."

„Cum puteau totuşi să înţeleagă?", întrebă Anna, în timp ce pe faţa ei parcă se reflecta bucuria de pe chipul tânărului.

„Când Dumnezeu îl îmbracă pe omul muritor cu puterea Lui, peste înţelepciunea slabă a omului, coboară gloria lui Dumnezeu. Nu a făcut El şi limba asiaticului, şi limba grecului, limba mezilor, a perşilor, a elamiţilor la fel ca a evreilor? Nu înţelege El toate limbile? El vorbea prin noi şi, iată, fiecare înţelegea mesajul în limba lui. După aceea, Petru a vorbit întregii mulţimi cu putere şi Duhul Sfânt i-a convins despre adevăr, încât mulţi dintre ei strigau: «Fraţilor, ce să facem?», «Pocăiţi-vă şi fiecare din voi să fie botezat», le-a răspuns el, «în numele lui Isus Christos, pentru iertarea păcatelor, ca să primiţi darul Duhului Sfânt. Fiindcă promisiunea este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum.»"

„A spus el că şi neamurile pot primi această promisiune?", întrebă Anna plină de uimire.

Ştefan părea încurcat. „Nu ştiu sigur", răspunse el, „poate că oamenii aceştia aveau prin moştenire o parte din această binecuvântare, aşa cum am avut eu prin mama mea… totuşi, ştiu sigur că Dumnezeu i-a creat pe toţi oamenii şi că El ne va arăta clar în continuare dacă această binecuvântare este şi pentru neamuri!" Şi faţa i se umplu din nou de zâmbet şi lumină.

„Şi cine este acela pe care soţia Marelui Preot îl onorează cu atâta ospitalitate?", răsună pe neaşteptate un glas puternic în care se putea recunoaşte o undă de înţepătoare ironie.

Anna tresări speriată, cu ochii pironiţi pe faţa aspră şi încruntată a celui care apăru deodată lângă ei.

„Aha, nu-mi răspunzi. Ai crezut cumva că am rămas bătut în cuie pe canapea pentru totdeauna? Am hotărât că trebuie să ştiu tot ce se întâmplă în casa mea."

„Nu sta în picioare", îl rugă Anna. „Încă eşti destul de slăbit… credeam că dormi…"

„Timpul trece cu repeziciune când o doamnă se întreţine cu un tânăr ca acesta", rânji Caiaphas, încercând să pronunţe cuvintele cu gingăşie, apoi cu glasul răsunător: „Te mai întreb o dată, cine este musafirul tău?"

Ştefan se ridicase în picioare şi privea îngrijorat la faţa celei pe care se obişnuise să o iubească ca pe o mamă. Aştepta ca ea să vorbească. Buzele i se mişcau, dar nu rosteau nici un cuvânt. Deodată, băiatul îşi întoarse privirea spre Caiaphas.

„Nu vă cunosc", spuse el politicos, dar fără nici o urmă de frică, „şi nu înţeleg de ce-i vorbiţi acestei doamne atât de aspru; cât despre mine, pot să vă răspund eu însumi: mă numesc Ştefan."

Marele Preot făcu un pas spre el; nu vorbea, dar în ochii lui se citea o ură de moarte.

„Pleacă! Pleacă!", şopti Anna cu glas rugător, întorcându-şi faţa albă spre Ştefan. „Nu, tu nu înţelegi, dar pleacă, te rog!"

„Nu pot să plec până nu ştiu că rămâi în siguranţă. Ce fel de om este acesta?"

Focul scânteietor din ochii lui Caiaphas se aprinse într-o izbucnire a mâniei ce făcea ca barba să-i tremure uşor. „Tu, ucigaşul fiului meu, mă sfidezi în casa mea?", strigă el cu glasul ţipător. „Fiindcă eşti în casa mea, nu te omor acum, dar…" şi glasul său se stinse într-un geamăt îngrozitor.

„Pleacă!", repeta Anna implorator.

Dar Ştefan părea că nu o aude. „Ce vrei să spui?", întrebă el cu glasul plin de oroare. „M-ai făcut ucigaş!"

Marele Preot îl privea dispreţuitor. „Fiu de tâlhar, nu înţelegi că asupra capului tău apasă întreaga vină a tatălui tău?”

„Nu!”, răsună glasul lui Ştefan. „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu s-ar putea odihni pe capul unuia care este vinovat de asemenea fapte. Nu am nici o vină şi Dumnezeu mărturiseşte împreună cu mine.”

„Tâlhar şi hulitor blestemat!”, şuieră Caiaphas. „Dispari dinaintea mea, ori nici legea sfântă a ospitalităţii nu mă va reţine să te strâng de gât”, apoi Caiaphas căzu frânt pe o canapea.

Credincioasă instinctelor sale de soţie, Anna sări să îl ajute, dar el o împinse cu brutalitate. „Nu te atinge, de mine, femeie”, strigă el, aruncându-i o privire înfiorătoare. „Vei răspunde la tot ce te voi întreba. Acum, fiindcă ucigaşul fiului tău nu te mai onorează cu prezenţa, poate vei reuşi să vorbeşti.” Anna stătea înaintea lui nemişcată şi gravă, cu ochii mari, plini de un calm neobişnuit. „L-ai cunoscut pe tânărul acesta până astăzi?”

„Da.”

„L-ai mai primit vreodată în casa mea?”

„Da.”

„Este un urmaş al nazarineanului blestemat?”

„Da.”

„Eşti… şi tu… una dintre urmaşii lui?”

Anna îşi ridică capul şi Caiaphas văzu pe faţa ei o lumină de neînţeles.

„Sunt”, răspunse ea simplu, dar în cuvântul acela se desluşea o izbucnire de triumf.

„Carne din carnea mea şi os din oasele mele”, rosti Caiaphas cu glasul plin de ură, „eşti anatema! Aşa cum mi-aş tăia mâna dreaptă dacă aş spurca-o atât de mult, încât să nu poată fi curăţită, la fel te rup pe tine din viaţa mea. Pleacă deci la ai tăi – nu mai ai nici drept, nici moştenire cu mine de acum şi pentru totdeauna. Aşa să fie!”

Femeia privea consternată la faţa lipsită de orice milă a soţului ei; trupul ei firav se legănă puţin, apoi, fără nici un zgomot, ca un fulg de zăpadă căzu în faţă, rămânând nemişcată pe pardoseala din marmură la picioarele lui.

Caiaphas îi privi trupul cu răceală, dar nu se atinse de ea. După un timp, se ridică şi plecă fără să-şi arunce măcar o privire în urmă.

CAPITOLUL IX

ÎN TABĂRA DIN PUSTIE

DU-I la mine pe amândoi. Voi sta de vorbă cu ei.”

Femeia îşi plecă uşor capul înaintea stăpânului ei în semn de respect şi se retrase păşind uşor pentru a nu tulbura tăcerea binefăcătoare a locului. Se întoarse în scurt timp, ducând de mână o copilă cu mersul încet şi nesigur, îmbrăcată cu un veşmânt albăstrui, croit după modelul inconfundabil al hainelor specifice femeilor egiptene. O însoţea, de asemenea, şi un tinerel.

Abu Ben Hesed îşi aţinti privirea pătrunzătoare asupra celor doi. „Poţi să te retragi până te voi chema”, i se adresă el femeii. Ea mai zăbovi o clipă ca să-i şoptească: „Fata este oarbă, domnul meu!”

„Apropie-te, fiule”, rosti Ben Hesed după ce îi examină un timp cu privirea. „Spune-mi, cum se făcea că eraţi singuri în pustie? Ai vreo idee”, întrebă el cu o oarecare severitate în glas, „că aţi fost aduşi în tabăra mea doar pentru a fi îngropaţi ca să nu fiţi mâncaţi de vulturi? Dacă una dintre femeile noastre nu ar fi depistat un semn de viaţă – nici unul dintre noi nu credeam că mai eraţi vii – v-aţi fi odihnit şi acum sub nisip.”

Băiatul tresări îngrozit; îşi mişcă buzele ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar fata i-o luă înainte:

„Este vina mea. Eu nu am ascultat de fratele meu când mi-a spus că vom pieri pe drum dacă ne aventurăm să traversăm pustia. Este adevărat”, continuă ea întorcându-se spre fratele ei, „prostia sălăşluieşte în inima femeii, aşa că te voi lăsa să mă baţi; o merit.”

Abu Ben Hesed zâmbi îngăduitor, uimit de ironia fetei îndreptată contra propriei persoane. Seth, încurajat de acest semn de bunăvoinţă din partea acestui mare stăpân al deşertului, începu să vorbească şovăitor.

„Noi fugeam de un duşman”, îngână el aţintindu-şi privirea curioasă asupra ochilor strălucitori ai omului ce şedea înaintea sa. „Intenţiona să ne vândă ca sclavi în cetate; noi am preferat să fugim în deşert, chiar dacă ne-ar fi costat viaţa.”

„Ai vorbit cu înţelepciune, fiul meu”, răsună glasul lui Ben Hesed, în timp ce ochii i se aprinseră de mânie. „Şi cine este cel care a încercat să prindă puii sălbatici de vultur ai deşertului?”

„Nu ştiu”, răspunse tânărul. „Nu l-am văzut, ci doar l-am auzit. Eram ascunşi în mormintele de la marginea pustiei, iar el a încercat să ne închidă acolo ca să pierim, dar Sechet l-a lovit şi noi l-am lăsat cu faţa în nisip.”

„Sunteţi egipteni”, spuse Ben Hesed după o clipă de gândire. „Cum se face că vorbiţi limba deşertului?”

„A fost limba mamei mele; tatăl meu a fost grec.”

„Unde vă sunt părinţii?”

„Sunt morţi de mulţi ani”, răspunse băiatul privind în pământ şi îngropându-şi degetele de la picioare în nisipul fierbinte. Două şiruri de lacrimi se văzură deodată pe obrajii lui.

Ben Hesed îl privi cu multă compătimire. „Nu mai trebuie să căutaţi un adăpost pentru a scăpa de duşmanul vostru”, rosti el gingaş. „Unde ar putea vulturaşii sălbatici să zboare decât în cuibul meu? Sunteţi în siguranţă aici, copiii mei.”

„Eşti bun”, răspunse tânărul simplu, „dar… sora mea este oarbă.”

„Mi-am dat seama de acest lucru, fiul meu”, spuse Ben Hesed cu compasiune. „Nu trebuie să muncească cu mâinile ei. Este destul belşug între hotarele ţinutului meu, deşi nu se compară cu belşugul Egiptului; nu ducem lipsă de pâine, nici de carne, nici de lapte. Tu pari a fi tare, fiule, şi vei munci aşa cum se cuvine să muncească un bărbat. Cât despre sora ta, va locui cu femeia care v-a adus la mine. Fii liniştit, şi nu te mai gândi la nenorocirile din trecut”, adăugă el şi îi făcu un gest cu mâna în semn că poate să se retragă.

„Vino, Anat”, spuse tânărul luând-o de mână cu gingăşie. „Ne este cu neputinţă să-ţi răsplătim bunătatea”, adăugă el rămânând o clipă pe loc. „Totuşi…”

„Nu este necesar”, rosti Ben Hesed cu o umbră uşoară de mustrare în glas. „Du-te acum, fiul meu îţi va spune ce ai de făcut.”

„Nu, Seth, nu mă ţine, trebuie să-i spun”, spuse Anat. „Noi nu putem rămâne aici.”

„Cum aşa, copilă, nu eşti mulţumită cu ce ai primit din partea mea?” Abu Ben Hesed se încruntă şi în privirea lui se citi o mare supărare – era privirea pe care femeile, copiii şi membrii tribului o cunoşteau prea bine.

Şi Seth tremură. „Te rog, domnul meu”, spuse el timid şi aplecându-se din instinct aproape până la pământ, „să nu te mânii pe surioara mea. Este oarbă, şi noi suntem în căutarea unui vraci vestit care poate să o vindece cu un singur cuvânt. Îţi închipui cât de rău este să nu vezi lumina soarelui, să nu vezi stelele de pe cer şi feţele oamenilor.”

Ben Hesed rămase tăcut o clipă, apoi vorbi:

„Vracii locuiesc în Egipt. Nu ai auzit cum Moise, marele slujitor al lui Dumnezeu i-a scos pe israeliţi cu braţ puternic din Egipt, cum a săvârşit semne mari şi minuni, aducând tot felul de plăgi asupra lui Faraon, şi cum vrăjitorii

Egiptului făceau la fel prin descântecele lor, în afară de câteva lucruri pe care nu le-au putut face?”

„Nu ştiu cine este Moise”, răspunse băiatul scuturând din cap, „deşi am auzit tot felul de legende despre zeii grecilor şi ai romanilor. Totuşi, nici un vrăjitor din Egipt nu poate să dea vedere orbilor, fiindcă Egiptul este plin de orbi.”

„Deci speraţi să găsiţi un vraci aici, în pustie?”

„Un om ne-a spus că acest vraci locuieşte dincolo de pustie şi că numele lui este Isus”, răspunse Anat cu glasul ei dulce. „Nu i-am uitat numele. Dacă l-a vindecat pe omul acela, cu siguranţă mă poate vindeca şi pe mine, doar să-l putem găsi.”

Ben Hesed rămase gânditor, scărpinându-şi din vreme-n vreme barba. Se uită la cei doi tineri dinaintea lui lung şi în tăcere pentru ca, într-un târziu, să adauge:

„Ce fel de om era acela care v-a spus că a fost vindecat?”

„Venea din deşert pe un dromader iute”, răspunse Seth. „Era foarte mare de statură şi barba îi cădea pe piept. I-am dat să bea din plosca mea de piele şi mi-a spus că vraciul locuieşte la Ierusalim.”

„Anul trecut am fost şi eu în sfânta cetate”, spuse Ben Hesed, „pentru a oferi jertfe la templu, dar nu doresc să mai merg. Dumnezeu este un Dumnezeu al deşertului, aşa cum este Dumnezeul celor din alte părţi. El poate să răspundă şi celor din pustie. Mi-am făcut un altar din pietrele din pustie ca şi Avraam de odinioară. Cred că Ierusalimul este părăsit şi sfintele lui lăcaşuri pustiite. De ce să merg într-un templu care este spurcat în fiecare zi de picioarele oamenilor nelegiuiţi?” Ultimele cuvinte le rosti cu murmur greu de desluşit şi glasul îi vibră, umplându-i-se ochii de lacrimi. Apoi lăsă să-i cadă bărbia în piept, iar buzele încă se mai mişcau arcuind silabe şi cuvinte ce nu se mai auzeau. Însă ochii lui strălucitori, larg deschişi spre ceva ce numai el vedea, faţa senină de parcă vorbele zise şi întâmplarea povestită erau ceva nespus de

frumos, exprimau o taină, o lumină ce izvora din suflet răspândindu-se în afară. Copiii nu putuseră să înţeleagă atunci totul, dar aşteptau în tăcere, neîndrăznind să tulbure liniştea coborâtă între ei.

După ce au aşteptat aşa un timp, Anat lăsă să-i scape un suspin uşor, doar ca Ben Hesed să-şi amintească de prezenţa lor. „Ai fost în Ierusalim?", se aventură să întrebe timid.

Ben Hesed îşi ridică privirea; ceva din frumuseţea şi nevinovăţia copilei, poate şi ochii ei nevăzători şi sumbri, îl mişcă într-un mod deosebit. Deodată, faţa îi deveni mai senină şi vorbi:

„Da, am fost în Ierusalim şi l-am văzut pe acest om Isus, cu ochii mei."

Anat nu se putu stăpâni să nu bată din palme. „Ah, atunci poţi să ne povesteşti despre el. Crezi că ar putea să mă vindece? Nu am bani, nici comori să-i dau, în afară de asta", şi arătă cu degetul la colierul cu monedele de aur.

„El nu ţi-ar cere nimic, copila mea", răspunse Ben Hesed, „pentru că am văzut cum a vindecat un cerşetor care nici nu putea să se mişte şi nu i-a plătit nimic. Am plecat din Ierusalim în acelaşi ceas şi nu l-am mai văzut de atunci. M-am gândit de multe ori că aş vrea să-l mai văd, deşi nu am nevoie de vindecare."

„Mă bucur de ce mi-ai spus", rosti Anat pe un ton de bucurie şi convingere. „Nu ai vrea acum să ne dai o mână de orz prăjit ca să avem de mâncare pe drum? Fratele meu va umple plosca cu apă şi vom pleca."

„Nu ţi-e frică de vulturi, mititico?", întrebă Ben Hesed cu un zâmbet grav. „Şi acum, catârul vostru este mort; îţi vei răni picioruşele acelea mici în cremenea pustiei."

Seth părea dezamăgit. Se uita la stăpânul ţinutului, nemişcat, cu ochii pironiţi pe fruntea lui largă, descoperită de golul părului căzut de o parte şi de alta a creştetului. „Nu ştiu

dacă putem pleca", spuse el într-un târziu, „plosca mea nu-i destul de mare şi nici nu ştim drumul."

„O, dar trebuie să mergem!", spuse Anat cu glas hotărât, ca şi cum ar fi vrut să-şi impună punctul de vedere. „Nu mă tem nici de vulturi, căci am parcurs deja o distanţă destul de mare. M-am plâns eu cumva atunci când muream de sete?"

„Nu te-ai plâns, dar crezi că mi-a fost uşor să văd cum cazi pe nisip, cu limba ca o frunză vestejită? Şi vulturii… ah, tu nu-i puteai vedea, dar a fost groaznic, groaznic! Ne priveau lacomi cu ochii lor roşii şi aşteptau să murim. M-am chinuit să-i alung cât am putut, strigând spre zeul acestui ţinut să ne izbăvească, apoi te-am acoperit pe tine, şi pe mine, şi aşteptam ca Anubis să ne ia pe amândoi."

„Dumnezeul acestui ţinut te-a auzit, băiete", spuse Ben Hesed solemn, „fiindcă El nu este ca zeii Egiptului. Te-a izbăvit, aşa cum l-a izbăvit pe Ismail, pe care Avraam l-a alungat în pustie să moară. Ismail a rămas în pustie şi Dumnezeu a făcut din el o naţiune mare care a rămas în pustie până în ziua de astăzi. Ah, şi neamul lui va rămâne cât timp va fi deşertul, fiindcă cuvântul Lui Dumnezeu rămâne din veşnicie în veşnicie. Ascultaţi ce am să vă spun: veţi merge în căutarea acestui Isus, fiindcă eu cred că El poate să vă împlinească dorinţa. Vă voi trimite până la hotarul Iudeii cu merinde şi apă, călare pe animalele de povară, ca să nu pieriţi pe drum; după aceea veţi găsi uşor Ierusalimul, fiindcă drumul nu este lung şi ţinutul este fertil. Intraţi fără frică în sate şi cereţi pâine, căci locuitorii nu vă vor alunga. Şi când copila va fi vindecată de boala ei, poate vă veţi aminti iarăşi de locurile acestea; întoarceţi-vă dacă vreţi. Mâine veţi pleca la drum."

„Eu mă voi întoarce, domnul meu", spuse băiatul, „şi pe toţii zeii Nilului sacru, îţi jur că de aici încolo vreau să-ţi slujesc până la sfârşitul vieţii – dacă mă primeşti – fiindcă

ne-ai izbăvit de la moarte, şi pentru toată bunătatea care ai avut-o faţă de noi."

„Nu, mai degrabă aş vrea să rămâi în locul fiului meu Eri, pe care Dumnezeu l-a luat de la mine", spuse Ben Hesed. „Du-te acum în pace şi odihneşte-te până dimineaţă."

În seara aceea, cei doi şezură la o masă de sărbătoare, căpătând trecere înaintea lui Ben Hesed. Cum umbrele întunecate ale nopţii anunţau sfârşitul zilei de trudă, un slujitor credincios al stăpânului îi însoţi pe străini către unul din corturile din piele de capră unde aveau să se odihnească în noaptea aceea. Copiii adormiră pe dată, purtaţi de gândurile lor împrăştiate şi acoperiţi de aceeaşi învelitoare cu care se apăraseră şi de ochii fioroşi ai vulturilor flămânzi. Dus pe aripile somnului, Seth se visă om în toată firea, înalt la statură, călărind pe un cal iute, înfruntând vântul puternic al deşertului ce-i biciuia faţa, simţind în toate acestea, în galopul ritmat al armăsarului, în osteneala lui, o negrăită bucurie. Anat visă şi ea, dar ceva cu mult mai minunat – înaintea ei stătea un om îmbrăcat în alb, strălucind de frumuseţe. Vârful degetelor lui îi atinseră uşor pleoapele şi, dintrodată, ochii ei s-au deschis şi au putut să vadă chipul vindecătorului lor. Însă cel ce-i făcuse bine cu siguranţă nu era un muritor de rând, pentru că faţa lui strălucea mai puternic decât lumina soarelui ce ardea nemilos deşertul.

CAPITOLUL X

DROMADERA ALBĂ

SETH se trezi cu mult timp înainte ca primii zori să proclame răsăritul soarelui. Afară putea să audă grohăitul cămilelor, în timp ce îngrijitorii le trezeau pentru a le lega poverile grele în spinare. Ridică perdeaua cortului şi privi afară. Îl întâmpinară o puzderie de stele şi aerul rece al nopţilor din deşert. Îşi dădu seama că timpul plecării se apropia şi simţi o bucurie deosebită. Printre cei pe care-i vedea umblând afară, la lumina unui foc, îl observă pe Ben Hesed însuşi. Ieşi încet, lăsând-o pe Anat să-şi continue somnul. Tremurând uşor în adierea răcoroasă a vântului, se îndreptă spre locul unde pregătirile erau în toi.

„Grăbiţi-vă!”, se auzea glasul autoritar al lui Ben Hesed. „Trebuia să fi pregătit burdufurile cu apă de ieri seară. Nu-i rău că aţi sărbătorit, dar cumpătarea este mai bună. Nu vreau să fiţi nevoiţi să vă continuaţi drumul prin arşiţa după-amiezii; copila încă nu şi-a revenit.”

„Ei vor merge pe jos împreună cu conducătorii cămilelor, domnul meu?”

„Nu. Pune şaua pe Mira, va fi suficient pentru amândoi.”

Plini de uimire la acest act de bunătate, îngrijitorii au adus dromadera albă, animalul preferat al stăpânului, şi au pus pe ea o şa purpurie cu clopoţei de argint.

Seth se uita şi el plin de mirare la dromadera care-şi întindea gâtul adulmecând adierea proaspătă.

„Ce părere ai despre favorurile făcute acestor cerşetori?", întrebă unul dintre îngrijitori pe tovarăşul său în şoaptă, în timp ce se aplecau să lege cureaua şeii.

„Nu ştiu ce s-a întâmplat, este o minune", răspunse celălalt întorcându-şi capul ca să vadă dacă nu-l aude cineva. „Ada mi-a spus aseară că stăpânul i-a promis băiatului că, atunci când se va întoarce, îl va primi în locul fiului său, Eri."

„Aşa a spus? Atunci, îţi spun eu că băiatul nu se va mai întoarce. De ce să se întoarcă, când fiul surorii stăpânului este aici în trib?"

„Ce poţi să faci tu, chiar dacă eşti nepotul stăpânului?", întrebă celălalt batjocoritor. „Uite, au junghiat un ied şi-l frig chiar acum la foc, de parcă cerşetorii aceştia păgâni ar fi nişte soli împărăteşti."

Seth se trase cu prudenţă în umbră, pe neobservate, dar nu înainte de a auzi o frântură a răspunsului celuilalt, ce l-a umplut de îngrijorare:

„Cum s-a întâmplat cu tânărul Iosif, cel care visa visuri, aşa se va întâmpla şi cu acesta."

„Cine era tânărul Iosif", se întreba el, „şi ce i s-o fi întâmplat?" Gândul acesta îi stărui vreme îndelungă în minte. Seth încerca să-l alunge cu prefăcută nepăsare, dar îi revenea mereu şi mereu, umbrindu-i chipul. Mai târziu însă, cuprins de febra pregătirilor pentru călătorie, aproape că uită să se mai preocupe de ceea ce auzise. Anat se trezise şi, amândoi, aşezaţi pe spinarea dromaderei Mira, erau acum înconjuraţi de un grup de femei, dintre care unele ţineau în braţe copii mici, în timp ce altele puneau pachete de fructe uscate în mâinile fetei oarbe, urându-le prosperitate şi sănătate.

În sfârşit, totul fu gata, ultima curea strânsă, ultimul cuvânt de rămas bun rostit, şi grupul alcătuit din trei cămile şi patru oameni porni încet prin întinderea nesfârşită a deşertului, urmat de maiestuoasa Mira, pe care călătoreau cei

doi fraţi care, neobişnuiţi cu călăritul, se ţineau strâns de şa; pe chipul lor se desluşea o uşoară umbră de încordare şi o atenţie sporită la fiecare mişcare. Doar din când în când întorceau capul ca să-i salute cu mâna pe cei ce rămâneau în tabără.

Au călătorit toată ziua, oprindu-se doar puţin la prânz. Seth, amintindu-şi de porunca lui Ben Hesed, se întreba de ce nu a fost ascultată, însă nu se aventură să întrebe nimic; la urma urmelor, ei erau slujitorii credincioşi ai stăpânului Ben Hesed şi ştiau mai bine ce au de făcut. Dar, pe când gândea el astfel, recunoscu între oamenii ce-i însoţeau pe cel ce rostise cuvintele acelea misterioase ce nu-i mai dădeau linişte: „Ce s-a întâmplat cu tânărul Iosif se va întâmpla şi cu el.” Şi tocmai acest om părea să fie conducătorul expediţiei lor. Simţi cum frica i se cuibăreşte în suflet, provocându-i un gol în stomac. Nu-i spuse nimic lui Anat; nu avea de ce să o sperie, dar privirile lui mărturiseau mai mult decât vorbele.

„Ai auzit vreodată de tânărul Iosif?”, o întrebă el pe Anat când porniră din nou. Se obişnuiseră oarecum cu ritmul legănat al dromaderei şi puteau să discute în voie.

„Despre tânărul Iosif?”, repetă Anat cu glasul ei limpede ca cristalul.

„Şşşt! Să nu te audă. Da, despre tânărul Iosif – ceva ciudat i s-a întâmplat – este probabil o legendă. Am auzit ceva despre el în tabără; tu ştii multe povestiri din istorie, eu niciodată nu-mi amintesc de ele.”

„Ştii, este un canal uriaş în Egipt care se numeşte canalul lui Iosif”, spuse Anat după câteva clipe de meditaţie. „Există o anume poveste cu privire la acel Iosif, am auzit-o de multe ori din gura mamei noastre. Era un prinţ vestit…”

„Nu, nu despre un prinţ este vorba, ci despre un tânăr Iosif, căruia i s-a întâmplat ceva şi aş vrea să ştiu ce”, o întrerupse Seth nerăbdător.

„Dacă ai răbdare”, îi răspunse Anat mândră, „îţi voi spune povestea aşa cum mi-a spus-o mama.”

„Poţi să mi-o spui, doar aşa ca să treacă timpul mai uşor.”

„Acest Iosif a fost un prinţ mare”, reîncepu Anat, „dar mai întâi a fost un tânăr simplu. Mama a auzit şi ea povestea când era doar o copilă şi locuia la hotarul pustiei. Este o istorie adevărată. Când era copil, Iosif a locuit în pustie, cel mai mic dintre doisprezece fraţi, dintre care unii erau oameni mari. Îl urau şi îl invidiau pentru că tatăl lor, care era foarte bogat, îi dăduse multe lucruri pe care ei nu le primeau: fie o tunică brodată, fie un lanţ de argint sau orice altceva. Tânărul acesta visa visuri interesante…”

„Ah!”, exclamă Seth încordat. „Ai spus că visa visuri?”

„Sigur”, repetă fata oarbă. „A visat că atunci când şi-a strâns snopul în timpul recoltei, snopul mamei, al tatălui şi a fraţilor săi s-au închinat înaintea snopului său, şi alte visuri asemănătoare, care promiteau că va deveni un mare prinţ şi că toată familia lui îl va privi cu mare respect. Eu cred că nu trebuia să spună visurile acelea”, adăugă Anat, „fiindcă fraţii săi au început să-l urască şi mai mult. Într-o zi a fost trimis în pustie să ducă smochine şi miere celor unsprezece fraţi care păşteau turmele. Când l-au văzut îmbrăcat în tunica lui colorată, s-au hotărât să-l omoare.”

„Ce au hotărât?”, întrebă Seth înfiorat.

„Aşteaptă să auzi, nerăbdătorule! Nu poţi să asculţi liniştit? Eşti la fel de lacom pentru povestea asta, ca şi un stol de vrăbii asupra unui pumn de făină ce s-a vărsat pe pământ.”

„Voi sta liniştit, regina inimii mele”, spuse Seth umilit, „numai, te rog, spune-mi mai repede, ce i s-a întâmplat tânărului?”

Făcându-i-se milă de atitudinea lui umilită, fata îşi continuă povestea. „Mai întâi”, continuă ea dramatic, „s-au gândit să-l omoare, să-i ducă tunica acasă şi să spună tatălui lor că l-a mâncat o fiară, dar în timp ce se târguiau cum să facă, au zărit o caravană ce venea spre ei, aşa că şi-au

schimbat planul şi l-au vândut ca sclav. Da, şi-au vândut fratele ca sclav", repetă ea mulţumită de ţipătul involuntar pe care ascultătorul ei îl scăpă. „L-au dus în Egipt…" şi fata continua povestea căutând să-şi impresioneze fratele tot mai mult, dar Seth nu mai asculta continuarea întâmplării. Ce rost mai avea acum când vedea totul clar şi mai desluşit ca oricând, când era pus faţă în faţă cu un fapt ce avea să le traseze pe vecie destinul? Aveau să fie vându-ţi ca robi, după toate suferinţele şi pericolele pe care le înduraseră; nu vor vedea niciodată cetatea sfântă, nici pe acel Isus care putea să-i vindece sora. Şi gemu cu durere.

Anat, în toiul povestirii, crezu că geamătul lui fu doar o notă de admiraţie şi uimire. Tocmai ajunsese la punctul în care eroul nefericit este aruncat în închisoare. „Ce-ai fi făcut tu în locul lui?", întrebă ea brusc.

„Nu… nu… ştiu ce să-ţi spun, mititico", răspunse Seth ridicându-şi cu greu umerii.

„Ei bine, să-ţi spun ce a făcut Iosif…"

„Sunt ameţit, mititico; Sechet urlă furios în văzduh – lasă povestea până mâine", spuse el cu glasul înăbuşit.

Anat îi atinse fruntea cu degetul şi rosti îngrijorată: „Este adevărat, eşti cam fierbinte. Uite, am aici o rodie. Mănânc-o şi te vei înviora."

Şi o tăcere adâncă se aşternu între ei. Dromadera albă păşea neobosită în ciuda zăpuşelii, fără să facă aproape nici un zgomot cu picioarele prin nisipul fierbinte, ce în depărtare părea că se topise în focuri aurii, în timp ce, în apropiere, mugurii roşii de cactus străluceau ca nişte cărbuni aprinşi. Odată au trecut pe lângă un cârd de vulturi care se înfruptau din leşul unei cămile. Vulturii s-au îndepărtat puţin croncănind nemulţumiţi, până când cei vii au trecut. „Deocamdată nu avem treabă cu tine", păreau să-i spună dromaderei, „dar vei ajunge la fel ca această cămilă, fiindcă omul este nerecunoscător", apoi se năpustiră din nou asupra prăzii. Dar graţioasa Mira îşi continuă drumul nepăsătoare.

În noaptea aceea au făcut un foc din tufişuri uscate şi au aşezat un cort. Abia acum, în inima pustiului, departe de tabără, Pagiel, nepotul lui Ben Hesed, îşi dădu masca jos, dezvăluindu-şi caracterul perfid. Pe cei doi îi trata ca pe nişte sclavi, purtându-se cu ei cu multă cruzime. Pe tânăr îl trimise să adune tufişuri uscate de spini pentru foc şi, pentru că Anat nu-i era de folosinţă la nici o treabă, o împinse cu piciorul în lături ca şi cum ar fi fost un câine nesuferit. În vreme ce se depărta, Seth întoarse capul spre a privi în urmă la sora lui şi chiar atunci văzu fapta nesăbuită. Inima i se umplu de durere şi ochii de lacrimi; vru să strige, să se repeadă şi să-l lovească cu pumnii pe neisprăvit, dar hotărî să tacă pentru a nu-şi îngreuna singur soarta, şi înghiţind în sec, îşi văzu mai departe de drum. Dromadera albă stătea pe nisipul fierbinte, rumegând alene, cu privirile blânde aţintite undeva departe, în zare. După ce trecu de două ori pe dinaintea ei, pentru ca gestul lui să nu o sperie, băiatul se apropie cu paşi rari de ea şi, îngenunchind, începu să-i mângâie cu mişcări uşoare gâtul alb ca zăpada. Animalul răspunse la mângâierea băiatului, scuturându-şi încet capul în semn de mulţumire.

„N-ai putea să faci lucrul acesta cu oricare animal din turmă”, spuse unul dintre oameni. „De obicei, ele nu permit aşa ceva decât celor pe care îi cunosc. Cămila aceea de acolo nu poate fi atinsă de nimeni altul decât de Jered, îngrijitorul ei, dar Mira este altfel. Copilaşii stăpânului se urcau pe ea când erau mici. Ah, dar n-ai văzut ce viteză are – nu ai avut ocazia, deoarece cămilele călătoresc foarte încet.”

„Deci ea merge mult mai repede?”, întrebă Seth, în timp ce simţea că inima îi bate să-i sară din piept.

„Bineînţeles, băiete, nimic nu o întrece, doar vântul.”

„Cară spini pentru foc, cerşetorule”, strigă Pagiel, privindu-l cu ură, „apoi du-te la culcare, împreună cu soră-ta!”

„De ce te porţi atât de aspru cu băiatul?”, întrebă cel care conversase cu Seth, după ce acesta plecă, supunându-se poruncii.

„Este un cerşetor păgân – de ce m-aş purta altfel cu el? Ascultă! Mâine vom ajunge la fântâna lui Hodesh, este doar la o zi de drum de la râu; putem aştepta acolo până trece o caravană, apoi îi vindem pe amândoi pe aur. Aurul îl împărţiţi între voi trei, dar nu suflaţi nici un cuvânt stăpânului despre aceasta. El nu va afla niciodată şi voi vă alegeţi cu aurul.”

Unul dintre cei ce-l ascultară îşi încruntă sprâncenele. „Ce mă interesează pe mine aurul”, spuse el ursuz, „dacă nu mi-o dai pe fiica ta de soţie; este frumoasă şi o iubesc mai mult decât aurul.”

Pagiel îl privi plin de uimire. „Ai face mai bine să-ţi vezi de lungul nasului”, i se adresă cu trufie.

„Ba nu, prietene. Tu eşti fiul surorii stăpânului meu, iar eu sunt fiul lui Kish, păstorul. Ce importanţă are diferenţa dintre noi aici, în deşert? Nu sunt eu un om ca şi tine?”

Pagiel rămase tăcut câteva clipe. „Bine, fie”, spuse el într-un târziu. „Este adevărat că tu eşti un om, iar fiica mea este, până la urmă, doar o femeie; am şi fii, mulţumiri fie aduse lui Iehova!”

„Dar aurul?”

„Aurul îl vei primi pe deasupra, drept zestrea fetei, pe lângă ceea ce ea deja are.”

„Ai fost bun cu mine, domnul meu. De aici încolo mă consider fiul tău şi, ca fiu, îţi promit că te voi asculta.”

A doua zi au ajuns la fântâna lui Hodesh şi şi-au aşezat tabăra acolo, aşteptând o caravană. A treia zi, în timpul fierbinţelii de după-amiază, oamenii, obosiţi fiind, au adormit în cort, dar Seth se ridică încet şi ieşi afară. Îşi umplu plosca la fântână şi şi-o legă pe spate; luă de asemenea din orzul prăjit o mică măsură, la fel din smochine, „fiindcă”, îşi spunea el, „la urma urmei, nouă ni le-a dat lordul deşertului.”

„De ce-ţi umpli plosca cu apă, frate”, întrebă Anat, auzind zăngănitul cunoscut al arămii.

„Stai liniştită, să nu se trezească oamenii”, răspunse Seth în şoaptă. „Ei încearcă să ne vândă ca sclavi cum a fost vândut Iosif de fraţii săi. Vom urca încet pe dromadera albă şi astfel nu vor fi în stare să ne ajungă.”

Aşa că porniră amândoi, încet, până la locul unde Mira stătea ghemuită la umbra câtorva palmieri, şi i se căţărară pe spinare.

„Este bine pentru noi că Pagiel a poruncit să i se pună şaua”, spuse băiatul. „El are intenţia să călărească când se trezeşte din somn.”

Apoi vorbi uşor în urechea animalului după cum a văzut că făcea îngrijitorul ei. Dromadera se ridică cu ei şi porni prin deşert spre lanţul de munţi de la orizont, dincolo de care se întindea ţinutul Iudeii.

După un timp, se trezi şi Pagiel şi, încă somnoros, ieşi în uşa cortului său, întinzându-se ca să-şi dezmorţească încheieturile. Când se dezmetici de-a binelea, văzu că dromadera lipseşte, iar când cercetă împrejurimile, scrutând cu privirea zarea, putu desluşi în depărtare un nor gros de praf. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, strigă cu glas ascuţit, iar ceilalţi însoţitori, deşi încă buimaci de somn, fură într-o clipă lângă el. Împrejurimile răsunară de vocea lui puternică şi ameninţătoare, făcându-i pe tovarăşii lui să tresară de teamă. Într-o clipă încălecară pe cămile şi porniră în urmărirea fugarilor. Merseră aşa vreme de câteva ceasuri, dar Mira era mult mai iute la picior decât greoaiele cămile şi de aceea se îndepărta tot mai mult de ei. După un timp, se făcu nevăzută privirilor înverşunate ale urmăritorilor ca un catarg alb ce se pierde în imensitatea albastră a mării.

Când Pagiel văzu că Mira dispăruse cu cei doi pe care el intenţiona să-i vândă ca sclavi, îşi smulse barba şi începu să urle plin de mânie, mai ales că promisese mâna fiicei sale fiului lui Kish, păstorul.

CAPITOLUL XI

LA POARTA FRUMOASĂ

ORII dimineţii se iviră şi odată cu ei se risipi şi răcoarea binefăcătoare, făcând loc unei călduri arzătoare şi nemiloase ce revărsa un aer fierbinte peste curtea templului. Soarele nu mai lumina de vreo trei ceasuri sculpturile din aramă ale porţii Shushan. Pe dinafară, de pe pavajul din marmură, ai fi putut admira minunăţiile măiestriei corintene fără ca reflexia soarelui să te orbească. Tocmai asta făcea un olog sărman care şedea pe o rogojină, înaintea porţii. Totuşi, pe el îl impresiona prea puţin grandoarea sculpturilor. Şedea la poarta templului care se numea „Frumoasă", nu pentru că era frumoasă, ci pentru că prin ea treceau aproape necontenit o mulţime de închinători ce mergeau la serviciile de rugăciune. Toţi aceştia îşi purtau banii în mână, fiindcă le era interzis să intre în încăperea sacră cu aurul sau argintul în traistă, în desagă sau oriunde în altă parte. Aşa că ologul profita de lege, deoarece mulţi din cei care îi aruncau câte o monedă, nu s-ar fi ostenit să-şi dezlege desagile pentru a da un bănuţ unui cerşetor.

Astăzi, totuşi, spre deosebire de alte zile, cele mai multe mâini rămăseseră închise şi rari erau aceia care se aplecau, la intrarea sau la ieşirea din locul de închinare, să arunce un bănuţ cerşetorului singuratic.

Ologul îi privea cum treceau pe lângă el fără să-l bage în seamă. Se întreba ce fel de binecuvântări ceruseră aceşti oameni cu feţele crispate şi cu pumnii strânşi de la Cel Atotputernic; de asemenea, se întreba dacă au primit ceea ce au cerut. El însuşi intra foarte rar în interiorul porţilor. Nu se putea apropia prea mult de sfântul locaş din pricina infirmităţii sale. Preoţii spuneau că Dumnezeu Însuşi a declarat că şchiopii, muţii, surzii şi orbii erau necuraţi şi neplăcuţi înaintea lui Dumnezeu. Dar el fusese olog din naştere şi era obişnuit cu soarta aceasta. De aproape patruzeci de ani sufletul lui privea lumea prin ferestrele închisorii în care se afla. Şi în toţi anii aceştia încetase să mai caute fericirea, învăţând să tacă şi să rabde, fiindcă aşa era mai bine.

Auzise despre omul Isus care-i vindecase pe mulţi; odată, îi rugă pe cei ce îl cărau să-l ducă la El ca să fie vindecat, dar aceştia l-au refuzat.

„În starea în care eşti poţi să-ţi câştigi pâinea pe care o mănânci şi să ne plăteşti şi pe noi ca să te cărăm până la poarta templului şi înapoi, pe când dacă ai fi sănătos, cum te-ai descurca? Eşti deja bătrân. Nimeni nu are de câştigat dacă te faci sănătos, aşa că stai liniştit."

Şi ca urmare a refuzului însoţitorilor lui, tot olog rămăsese, iar acum Isus murise răstignit şi nu mai avea nici o şansă de vindecare. Din adâncul inimii lui regreta lucrul acesta, dar medita de multe ori la Cel care fusese răstignit. Cineva îi spusese că preoţii au fost cei care au uneltit împotriva Lui, aşa că începuse să-i urască pe preoţi în taină. „Pentru ce au trebuit să-l omoare, fiindcă vindeca în ziua de Sabat?", se întreba el cu amărăciune, dar nu spunea nimic, fiindcă nimeni nu era interesat de gândurile lui.

Acum se gândea să-şi numere câştigul de astăzi, fiindcă timpul se apropia de asfinţit. „Prea puţin", murmură el după ce numără bănuţii de aramă din punga jegoasă. „Trebuie să-i plătesc pe Nicolas şi Obed, altfel nu mă duc acasă şi n-am

chef să stau aici peste noapte, vântul din vale este prea rece.” Apoi îşi ridică privirea şi văzu doi oameni ce urcau treptele de marmură. Nu erau bogaţi – ochiul lui format îi spunea lucrul acesta, dar, oricum, el nu primea ajutorul de la cei bogaţi. Aceştia erau prea ocupaţi gândindu-se la ritualul pe care trebuiau să-l repete sau pe care poate îl cunoşteau pe dinafară fără nici o greşeală; apoi, monedele din mâinile lor erau din aur sau cel puţin din argint, nu bănuţi ieftini de dat la cerşetori. De obicei primea câte ceva de la femeile care mergeau umile în curtea dinafară să se închine, sau de la copii, sau de la bărbaţi ca şi aceştia îmbrăcaţi simplu, ca ţăranii din Galilea. Aşadar, ologul îşi ridică glasul cu încredere şi strigă cuvintele pe care însăşi mama lui – când a aflat că este un olog fără speranţă – l-a învăţat şi pe care le-a repetat de multe ori de atunci.

„Fii ai lui Avraam! Aleşi ai lui Iehova! Aveţi milă, vă rog, sunt olog din naştere! Daţi-mi ceva din partea cerului, ca Dumnezeu să vă dea înapoi împătrit!”

Cei doi s-au oprit şi l-au privit lung. Ologul şi-a repetat strigarea, întinzându-şi mâna slabă cu implorare şi ridicându-şi zdrenţele ca să se vadă picioarele strâmbe şi atrofiate. „Aceştia sunt din cei care dau”, se gândi în sine, „poate nu mult, dar am avut o zi proastă şi câtuşi de puţin m-ar ajuta.”

„Uită-te la noi”, rosti cel mai în vârstă dintre cei doi.

Cerşetorul ascultă, mirându-se de autoritatea şi seninătatea din ochii celui ce-i vorbise. Deodată, se gândi că poate se înşelase şi că aceşti oameni, în ciuda îmbrăcămintei umile, ar putea fi bogaţi şi importanţi.

„Argint şi aur nu am”, spuse omul, privind încă ţintă în ochii uimiţi ai ologului, „dar ce am, îţi dau. În numele lui Isus Christos din Nazaret, scoală-te şi umblă!”

Un fior de speranţă străpunse sufletul însetat al cerşetorului; inima îi bătea să-i sară din piept, ochii i se înceţoşară, îşi întinse din nou mâna, aproape fără să-şi dea

seama ce face; îi fu prinsă de o altă mână puternică şi se simţi ridicat în picioare – pe picioarele pe care nu stătuse niciodată în cei patruzeci de ani de viaţă. Inima îi tresălta în piept cu o bucurie nemaiîntâlnită şi minunată. Involuntar îi săltau şi picioarele şi sărea în sus îmbrăţişându-şi eliberatorii, plângând şi strigând rugăciuni şi binecuvântări incoerente. Apoi, umblând şi sărind, intră în templu împreună cu ei şi, amintindu-şi că nu mai era olog şi că acum avea dreptul să se apropie liber de Dumnezeu, striga de bucurie, fără să stea liniştit după regula din templu – cu picioarele unul lângă celălalt, cu mâinile pe piept şi capul plecat – ci umblând şi sărind şi slăvindu-L pe Dumnezeu cu îndrăzneală. Sufletul lui se revărsa ca un râu peste maluri.

Cât despre ceilalţi închinători care se închinau după lege şi din sufletele cărora nu izvora această fericire care să-i inunde, erau de-a dreptul deranjaţi de această atitudine necuviincioasă. Priveau cu dispreţ la omul plin de zdrenţe care îşi cânta cu glas tare eliberarea minunată, dădeau din cap şi se încruntau. „Ieşi în pridvor şi stai liniştit", îi porunciră câţiva care erau cu autoritate, „până când te vom cerceta să vedem care este situaţia."

Şi cerşetorul, neavând încotro, se supuse, dar se ţinea încă de cei ce-l vindecară, întrebându-i:

„Cine sunteţi? Spuneţi-mi, vreau să ştiu; sunteţi cumva îngeri îmbrăcaţi în haine omeneşti?"

„Nu, suntem ucenicii Domnului răstignit, Isus din Nazaret. Nu noi te-am vindecat, ci prin credinţa în Numele Său ţi-ai primit tămăduirea."

Când ologul auzi numele de Isus, începu să-I dea slavă strigând şi mai tare.

Acum, toată lumea, auzind glasul lui, ieşise val vârtej în pridvorul care se numea „al lui Solomon", ca să vadă ce s-a întâmplat; cei mai mulţi îl recunoscuseră şi-şi amintiră că era ologul de la poarta Frumoasă, şi când l-au văzut umblând şi sărind, slăvindu-L pe Dumnezeu, li se umplură inimile de

uimire. Unii alergară la poarta Frumoasă pentru a se convinge că nu era altul care semăna leit cu el, dar găsiră numai rogojina goală şi se întoarseră mirându-se şi mai mult.

„Iată", şoptiră ei, arătând cu degetul spre Petru. „Acesta este omul care a făcut minunea. Numaidecât, este foarte sfânt, a ţinut Legea fără să calce o singură iotă din ea, încât poate să facă asemenea lucruri."

Dar cum Petru înţelese despre ce vorbesc ei, rosti cu glas tare ca să-l audă toţi:

„Bărbaţi ai lui Israel, de ce vă miraţi de lucrul acesta şi de ce vă uitaţi la noi, ca şi cum prin puterea sau sfinţenia noastră l-am fi făcut pe acest om sănătos? Dumnezeul lui Avraam şi al lui Israel, Dumnezeul părinţilor noştri L-a proslăvit pe Fiul Său, Isus, pe care voi L-aţi dat în mâinile lui Pilat, când el avea de gând să-L elibereze. L-aţi respins pe Cel sfânt şi neprihănit şi în locul Lui aţi cerut să vi se dea un tâlhar, dar L-aţi omorât pe Domnul Vieţii. Totuşi, Dumnezeu L-a înviat din morţi şi noi suntem martori ai învierii Lui. Omul acesta pe care l-aţi cunoscut şi-l vedeţi sănătos, a fost tămăduit prin credinţa în Numele Lui. Şi acum, fraţilor, ştiu că aţi făcut toate aceste lucruri din neştiinţă, ca şi conducătorii voştri; ceea ce Dumnezeu făcuse de cunoscut dinainte prin gurile tuturor profeţilor că Christos va suferi, s-a împlinit. Pocăiţi-vă, deci, şi întoarceţi-vă la Christos, ca să vi se spele păcatele şi să vină vremuri de înviorare de la Dumnezeu. El Îl va trimite iarăşi pe Christosul care v-a fost vestit, adică pe Isus, însă trebuie să mai rămână în ceruri până se va împlini timpul când toate lucrurile vor fi reînnoite. Despre acel timp a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor profeţi de la întemeierea lumii. Moise se adresa părinţilor noştri şi le spunea: «Dumnezeu va ridica dintre fraţii voştri pe un prooroc ca mine, de El să ascultaţi. Se va împlini vremea când orice suflet care nu va asculta de El va fi nimicit din poporul meu.» Apoi toţi profeţii de la Samuel încoace au vorbit despre aceste zile. Voi sunteţi fiii profeţilor şi ai legământului pe care

Dumnezeu l-a făcut cu părinţii voştri, spunându-i lui Avraam: «Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta. Dumnezeu, după ce L-a înviat pe Fiul Său, Isus, L-a trimis mai întâi la voi ca să vă binecuvânteze şi să vă întoarcă pe fiecare de la păcatele voastre.»"

Mulţi au ascultat şi au vărsat lacrimi de bucurie aflând că ar putea fi iertaţi pentru răstignirea lui Isus. Nu uitaseră ziua aceea groaznică, când strigaseră: „Răstigneşte-l! Răstigneşte-l!" De asemenea, nu puteau uita întunericul acela înfiorător din miezul zilei, nici cutremurul, nici osânda pe care ei şi-au rostit-o cu gura lor: „Sângele lui să cadă peste noi şi peste copiii noştri." De multe ori îşi plânseră în taină păcatul, spunând: „Vai de noi, suntem condamnaţi pe vecie." Crezând cu bucurie cuvântul pe care Petru li-l vestise, se rugau cu glas tare la Dumnezeu ca să le ierte vina sângelui vărsat. Dar, în timp ce Petru şi Ioan continuau să le vorbească, veniră preoţii, căpitanul templului şi saducheii, plini de furie asupra lor.

„Ce faceţi, hulitorilor", strigară ei, „până şi în incinta Sfântului Templu aţi îndrăznit să vorbiţi în numele acelui răsculător blestemat?! Ce înviere? Nu aveţi voie să vorbiţi despre aşa ceva!" Şi i-au închis până a doua zi, fiindcă era spre seară. Cât despre ologul tămăduit, l-au închis şi pe el ca să-l poată examina după bunul lor plac.

CAPITOLUL XII

ÎN SALA DE CONSILIU

ANNAS stătea singur în sala de consiliu a sfântului sinedriu. Sosise aici mai devreme pentru a se hotărî asupra câtorva lucruri ce-l frământau de câtva timp încoace şi pentru a pregăti totodată ordinea de zi a sesiunii. Însă îşi dădu seama că nu era aşa uşor cum crezuse la început. Încercă să-şi ducă gândurile până la capăt, dar nu reuşi. Simţea, uimit, o mare slăbiciune şi, pentru o clipă, deciziile pe care le luase i se păreau lui însuşi contradictorii şi lipsite de noimă. Totuşi, îşi stăpâni repede gândurile, dintr-un sentiment de mândrie.

„Ultima minune", se gândea el frecându-şi barba colilie, „s-a întâmplat în momentul cel mai nepotrivit – o situaţie cât se poate de nefericită, căci acum mulţimea este foarte înfierbântată şi, dacă am lua măsuri cu aceşti ticăloşi, mi-e teamă că ne vom pierde astfel popularitatea în rândurile gloatei."

În acest punct, firul cugetărilor sale fu întrerupt de zgomotul unor paşi grei şi rari ce urcau treptele. Uşa se deschise şi intră Caiaphas. Bătrânul îl privi cu surprindere, observând cu răceală şi dezaprobare faţa lui suptă, îmbrăcămintea dezordonată şi mâinile tremurânde.

„Sunt de-a dreptul stupefiat", spuse el, măsurându-l cu o privire critică pe care şi-o opri ţintă în ochii şovăitori ai

ginerelui, „stupefiat, cu adevărat dezamăgit să te văd aici în această dimineaţă, fiule. Arăţi ca un om care ar trebui să stea în pat. Îngrijirea iscusită a mâinilor fiicei mele îţi sunt cu siguranţă mult mai necesare decât prezenţa în dezbaterile sinedriului. Te rog, dă-mi voie să chem doi robi să te ia pe o targă."

„Aşteaptă!", rosti Caiaphas prinzându-şi socrul de mână. „Ascultă mai întâi ce am să-ţi spun", şi-şi coborî puţin glasul. „Fiica ta nu mai este soţia mea."

„Ce vrei să spui, omule? Ai înnebunit?"

„Nu, nu am înnebunit. Aş fi preferat totuşi să fi înnebunit!", răspunse Caiaphas, de data aceasta cu glasul leşinat.

„Îţi spun iarăşi, eşti nebun!", strigă Annas cu ochii arzând de un foc lăuntric. „Cum? Îndrăzneşti să-mi repudiezi fiica?"

„A devenit o ucenică a nazarineanului", rosti Caiaphas cu scârbă. „Consideri că mai poate să rămână soţia mea?"

„Unde este?"

„A plecat la ei!"

Annas rămase încremenit. O durere îi străbătu pieptul şi i se opri în stomac apăsând ca un bolovan. Îşi amintea discuţiile cu fiica lui din ultima vreme şi înţelese de ce Anna tresărea mereu cu gândul în altă parte şi abia acum îşi dădu seama că, de fapt, gândurile ei erau la nazarinean şi la urmaşii Lui. Dacă ceea ce spui nu este „născocirea unui creier debil", spuse el hotărâtor, „atunci ai procedat bine. Nu mai poate fi soţia ta şi nu mai poate fi fiica mea. De aici încolo, fiindcă s-a dezis de credinţa adevărată, urmându-l pe cel pe care l-am răstignit pe lemnul de blestem, nu mai putem să o recunoaştem. Va avea şi ea soarta acestei secte periculoase. Cât despre ei, vrei să-ţi spun ce li se va întâmpla în curând?"

Caiaphas nu răspunse.

„Când oamenii plantează grâul într-un câmp care a fost sălbatic", continuă bătrânul pe acelaşi ton de gheaţă, „ei

smulg neghina şi o aruncă în foc. Aşa vom face noi cu aceste buruieni dăunătoare care şi-au încolăcit rădăcinile otrăvitoare împrejurul singurelor speranţe ce i-au mai rămas naţiunii noastre sărmane: Templul şi familia. Dar să nu scapi nimănui nici o vorbă – vreau să spun cu privire la femeie. Nu ne avantajează pe nici unul dacă numele nostru va fi pătat. Deocamdată a plecat… în vizită undeva… mai târziu, poate, vom găsi o cale secretă de a ne scăpa de…”

„Ce?!”, strigă Caiaphas, tresărind. „Ai fi în stare să…”

„Şşşt, omule, vin ceilalţi! Rămâi? Chiar în dimineaţa aceasta vom lua hotărâri cu privire la aceşti răzvrătiţi.”

„Rămân.”

Şedinţa începu. Fariseii îşi ocupară locurile în linişte. Nu se mai auzea nici un zgomot în sala mare a sinedriului pentru că toţi aşteptau momentul hotărâtor al întâlnirii lor. Caiaphas se aşeză la locul lui obişnuit, la dreapta lui Annas. În inima lui bolnavă simţea că pentru el ar fi fost mai bine să moară, însă dorinţa răzbunării îi hrănea puterile vlăguite şi numai gândul la cei pe care îi considera vinovaţi de pierderea fiului şi a soţiei sale îl mai făcea să-şi dorească viaţa.

„Adu-i pe cei doi infractori”, porunci Annas, „împreună cu cerşetorul.”

„Aveţi înaintea voastră”, continuă el, pironindu-şi ochii asupra lui Petru şi a lui Ioan, în timp ce aceştia stăteau în picioare în faţa semicercului de judecători augusti, „doi indivizi care au fost urmaşi ai nazarineanului ce a fost recent pedepsit cu moartea din cauza crimelor sale împotriva Templului şi a statului. Dacă ar fi fost nişte oameni înţelepţi ar fi învăţat din soarta învăţătorului lor fals, dar aceştia calcă tocmai pe urmele paşilor lui, fără să bage de seamă că aceşti paşi duc la cruce. Ieri a fost stârnită o zarvă în Sfântul Templu – un cerşetor pe care Dumnezeu l-a pedepsit pe bună dreptate din pricina păcatelor părinţilor săi, a fost vindecat de aceştia doi. Noi nu putem permite ca asemenea lucruri să aibă loc în

Templu, aşa că vă poruncesc să-mi spuneţi imediat prin ce fel de şmecherii şi în al cui nume aţi făcut ce aţi făcut."

„Conducători ai poporului şi bătrâni ai lui Israel", spuse Petru, şi la glasul său, cerşetorul care se retrăsese speriat înapoi, făcu un pas înainte cu îndrăzneală. „Dacă ne trageţi la răspundere astăzi pentru această facere de bine şi vreţi să ştiţi cum a fost vindecat, să ştiţi toţi şi să ştie tot poporul lui Israel: omul acesta a primit vindecarea deplină în Numele lui Isus Christos din Nazaret pe care voi L-aţi răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi. El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire, fiindcă nu este nici un alt nume sub cer dat oamenilor în care să fim mântuiţi."

Annas se simţi însă copleşit de o ameţeală ciudată. Tăcu tocmai când trebuia să ia cuvântul şi pe chipul lui se întrezărea o tulburare adâncă. Avea acelaşi sentiment nedefinit şi atât de asemănător cu cel care-l cuprinsese în noaptea când îl interoga pe omul acela din Nazaret. Încercă să vorbească din nou, dar cuvintele se pierdeau în mintea lui nearticulate. Tăcerea lui ţinu trează şi încordată curiozitatea întregii adunări şi un murmur de surpriză se auzi din rândurile sinedriului.

„Cum se face", şopti cineva vecinului său, „că aceşti oameni needucaţi sunt în stare să vorbească aşa de bine?"

„Au învăţat de la galilean", răspunse celălalt. „Nu-ţi aminteşti cuvântările lui?"

„Ce putem face?", şopti un al treilea. „Ologul va răspândi povestea pretutindeni."

„Scoateţi infractorii afară", porunci Annas, revenindu-şi oarecum. „Trebuie să discutăm doar între noi cu privire la aceste lucruri. Trebuie să lucrăm cu atenţie", adăugă el când rămaseră singuri, privind iscoditor la feţele dinaintea lui. „Voi ce credeţi că ar trebui să facem cu aceştia?"

„Să fie omorâţi cu pietre, fiindcă au hulit”, spuse Alexandru, încruntându-şi sprâncenele. „Nu au spus ei cu gura lor că galileanul răstignit a fost Mesia? Nu susţin ei sus şi tare că Dumnezeu l-a înviat din morţi? Aceasta este ceea ce ei răspândesc prin popor. Eu unul spun că situaţia este mai rea decât înainte – galileanul era doar un singur om şi putea să fie într-un singur loc în acelaşi timp, pe când acum, după cum vedeţi, în locul lui au răsărit o mie, toţi încăpăţânaţi, făcând minuni şi aprinzând focul ereziei prin norod. Trebuie să-i oprim, altfel nu o mai ducem nici noi mult, ni se reduce din autoritate. Pot să spun că aceştia sunt mai periculoşi decât romanii, care, cel puţin nu se amestecă în religia noastră şi în datinile strămoşeşti.”

„Să spunem că-i omorâm cu pietre”, remarcă unul din fiii lui Annas rânjind. „Cum socotiţi că am rezolvat problema? Întreaga cetate s-ar răscula împotriva noastră, în mod deosebit clasele cele mai joase, care ne invidiază. «Aceşti sfinţi au făcut un lucru bun», ar zbiera mulţimea, «iar sinedriul i-a omorât cu pietre.» Dacă am putea să zdrobim întreaga mulţime de aşa-zişi ucenici cu o singură piatră şi să rezolvăm totul în linişte, aş striga şi eu din toată inima: «Să-i omorâm cu pietre!» Dar în felul în care stau lucrurile, o decizie ca aceasta nu ar face decât să ne-aprindă paie în cap.”

„Ai vorbit cu înţelepciune, fiule”, spuse Annas. „Îmi pare rău, dar vindecarea nu poate fi negată; tot Ierusalimul ştie ce s-a întâmplat, însă e prea târziu ca să mai facem ceva. Dar am putea să-i avertizăm cu stricteţe să nu mai ducă vestea prin popor şi să nu mai vorbească în numele acesta. Aduceţi-i înaintea mea”, rosti el, întorcându-se spre aprozii[1] ce-i aşteptau porunca.

„Noi am judecat faptele voastre cu grijă”, continuă el cu trufie, când ucenicii au fost aduşi iarăşi înaintea lui. „Suntem dispuşi să trecem cu vederea incidentul cu

[1] Poliţia templului.

vindecarea, deşi nu este potrivit ca muritorii să-şi asume prerogativele Celui Atotputernic; prin mâna Lui a fost lovit acest nenorocit, aşa că trebuia să rămână cum a fost. Nu este obiceiul nostru să vindecăm toţi cerşetorii, deci nu ar trebui să fie nici al vostru – miroase a vreun pact cu diavolul însuşi. Ei bine, faptul că vorbiţi mulţimilor este mult mai serios. Ştiţi că aţi merita o pedeapsă ca împroşcarea cu pietre? Fără îndoială, aţi făcut o greşeală fatală, căci aţi hulit. Urechile noastre şi ale tuturor celor ce v-au auzit sunt spurcate de cuvintele lipsite de sfinţenie pe care le-aţi rostit. Totuşi, încercăm să fim îngăduitori şi să trecem cu vederea această necurăţie, cu o singură condiţie: ca de aici încolo să nu mai vorbiţi nimănui în numele lui Isus – un nume pe care nici nu-mi place să-l pomenesc. Iar dacă acum sunteţi gata să vă conformaţi acestei condiţii rezonabile, veţi fi eliberaţi imediat."

Ioan, ucenicul iubit, nu se lăsă înşelat de vorbele linguşitoare ale bătrânului. Privirea lui zăbovi o vreme asupra lui Annas. Având o fărâmă din descoperirea divină a Învăţătorului, el putu să pătrundă dincolo de buzele mincinoase, în sufletul făţarnic şi să întrevadă acolo râsul batjocoritor.

„Oare este drept înaintea lui Dumnezeu", întrebă el solemn, „să ascultăm de voi şi nu de El? Judecaţi voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, fiindcă noi nu putem decât să vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut şi auzit."

„Continuaţi să le vorbiţi", strigă Caiaphas înfuriat, amintindu-şi de pierderea soţiei sale, „şi vă va aştepta o soartă mai groaznică decât omorârea cu pietre! Cât timp vom mai răbda…"

Dar Annas îl domoli şiret prinzându-l de mână cu un gest semnificativ. „Eliberaţi-i", porunci el gărzilor templului. „Daţi-le drumul să plece."

„Dar ce facem cu cerşetorul, domnul meu?"

„Daţi-i şi lui drumul, dar avertizaţi-l să-şi bage minţile în cap şi să-şi ţină gura în Templu şi oriunde în alt loc, ca să nu vină peste el ceva mult mai rău decât paralizia de dinainte.”

Nici bine nu-l despărţiseră de gărzile templului de ucenici, că iată-l pe cerşetor ajungându-i din urmă. Uimiţi de apariţia lui neaşteptată, ucenicii, de cum l-au văzut, s-au grăbit să-l întrebe: „Vii după noi fiindcă crezi în Numele lui Isus?”

El le-a răspuns umil: „În Numele lui Isus am fost vindecat, cum să nu cred în Numele Lui?”

Petru şi Ioan i-au îngăduit să-i însoţească. Străbătură astfel toţi trei străzile oraşului, cotind spre părţile mai retrase ale acestuia. Ajunşi la locul unde erau aşteptaţi de mulţi alţii ce credeau în Mesia, începură de îndată să le istorisească tuturor întâmplările de care avuseseră parte, vorbindu-le şi de ameninţările marilor preoţi. Oamenii ascultară cu priviri grave şi totuşi pline de pace toate aceste mărturisiri şi, într-un gând, îşi uniră glasurile în rugăciune, spunând:

„O, Doamne, Tu ai făcut cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele! Tu ai vorbit prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: «Pentru ce se întărâtă neamurile şi pentru ce cugetă noroadele lucruri deşarte? Împăraţii pământului s-au răsculat şi domnitorii s-au unit împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său. În adevăr, împotriva robului Tău Celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au unit în cetatea aceasta Irod şi Pilat din Pont cu Neamurile şi cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta şi sfatul Tău. Şi acum, Doamne, uită-te la ameninţările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala şi întinde-Ţi mâna ca să se facă tămăduiri, minuni şi semne în Numele robului Tău Celui sfânt, Isus.»”

După ce s-au rugat ei aşa, iată că locul unde erau adunaţi se cutremură; toţi au fost umpluţi cu Duhul Sfânt, aşa

că în inimile lor nu mai era teamă cu privire la ce li s-ar putea întâmpla din partea duşmanilor, ci vesteau cuvintele pe care le primeau din partea lui Dumnezeu cu multă bucurie şi încredere.

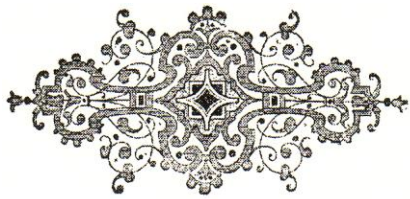

CAPITOLUL XIII

LA PICIOARELE APOSTOLILOR

N casa Mariei, Anna găsi pacea şi liniştea pentru sufletul ei. Când se trezi din leşinul acela asemănător morţii care o îngenunchease la picioarele şi sub privirile nepăsătoare ale lui Caiaphas, femeia îşi dădu seama că se afla singură în încăpere. Cu greu reuşi să se ridice. În minte-i reveneau vag frânturi de discuţie, privirile neîndurătoare ale soţului ei. Încetul cu încetul, începu să le pună cap la cap ca să înţeleagă mai bine ce i se întâmplase. Dar în sufletul ei traumatizat i se părea că aude ecoul celor mai dureroase cuvinte pe care le auzise în viaţa ei: „Aşa cum mi-aş tăia mâna dreaptă dacă aş spurca-o atât de mult încât să nu poată fi curăţită, la fel te rup pe tine din viaţa mea. Pleacă deci la ai tăi – nu mai ai nici drept, nici moştenire cu mine de acum şi pentru totdeauna. Aşa să fie!”

„Cum se poate aşa ceva?”, se întreba ea privind la crenguţele subţiri de trandafir ce se legănau uşor deasupra capului ei, în bătaia vântului; razele soarelui aruncau parcă scântei de smarald pe frunzele încă umezite de rouă, vântul scutură un trandafir înflorit şi câteva petale înmiresmate îi căzură pe faţă. Anna inhală parfumul ca într-un vis al durerii.

„La fel te rup pe tine din viaţa mea”, repetă ea privind la trandafirul frânt. „Ah, nu va mai putea înflori niciodată!”

Şi în gândul acesta pe dinaintea ochilor ei se desfăşura întregul fir al întâmplărilor atât de reale şi totuşi de necrezut pentru ea. Se ridică şi aruncă îngrozită o privire în jur. „Trebuie să-l găsesc! Nu se poate!" Apoi căzu în genunchi lângă bancă şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Oare era la întâmplare tot chinul acesta? Nu, ci mai degrabă era un impuls divin al sufletului în suferinţă, un sentiment orb şi fără grai, care căuta ceva prin întuneric.

Stând acolo ghemuită, îşi aminti de Dumnezeu, de Isus şi de Duhul mângâietor; îşi aminti de Ştefan, de ochii lui plini de lumina iubirii; de Maria, mama lui Isus, care era ca şi ea, îndurerată. Şi, deodată, nici ea nu ştia de ce, se simţi plină de linişte şi de putere. Se ridică şi rosti cu glas tare: „Voi merge… la ei… ei îmi vor spune ce trebuie să fac."

Aşa că veni la casa lui Ioan, ucenicul iubit, unde locuia Maria, pe care Domnul, murind, i-o încredinţase ucenicului. Acolo îl găsi împreună cu Petru, cu Andrei, fratele său, şi cu Ştefan.

„Sunt nenorocită", le spuse ea, „soţul meu m-a alungat din pricina credinţei mele că Isus cel răstignit este Mesia al lui Israel."

„Atunci eşti binevenită aici", rosti stăpânul casei grav, iar Maria căzu pe gâtul ei şi o sărută, plângând împreună cu ea. Ştia că lacrimile ajută la vindecare, atunci când sunt şterse de mâna lui Dumnezeu.

Şi aşa, după mai multe zile, în sufletul ei începu să sălăşluiască pacea şi chiar bucuria. În mod involuntar se trezea cântând – de pe buzele care fuseseră pecetluite de tristeţe şi suferinţă atâţia ani, acum se înălţau cântări şi răsăreau zâmbete, chiar în momentele când rămânea singură, fiindcă o fericire lăuntrică îi umplea sufletul şi-i făcea ochii să strălucească ca nişte stele.

Ştefan vedea această schimbare şi se bucura.

„Domnul este cu tine, mama lui Titus, fratele meu", exclama el cu gingăşie.

„Nici eu nu ştiu de ce sunt atât de fericită”, răspunse ea. „Oare cum pot să mă simt aşa când fiul meu este mort şi când sunt într-o stare mai jalnică decât a unei văduve?”

„Această fericire este darul Celui care şade la dreapta Tatălui”, spuse Ştefan. „Nu a spus El «vă las pacea, vă dau pacea Mea, dar nu cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine.» În mijlocul furtunii, al durerii, lumea nu ne poate da pacea, dar El poate, şi El ţi-a dat-o şi ţie, ca să te bucuri în El şi nimeni să nu-ţi poată răpi fericirea.”

„Dar ce se va întâmpla cu soţul meu?”, întrebă Anna cu sufletul îndurerat.

„Roagă-te Domnului şi poate va vedea şi el adevărul. Mă voi ruga şi eu şi, astfel, fiind amândoi uniţi în rugăciune, vom primi ajutor de sus.”

„Oare mă va iubi soţul meu iarăşi?”

„Dragostea este împlinirea legii”, spuse Ştefan zâmbind. „Te va iubi iarăşi, dar dragostea cu care te va iubi va fi mult mai mare decât cea dintâi, fiindcă Dumnezeu este dragoste şi toată dragostea este de la Dumnezeu. Fără dragostea Lui, pământul ar cădea din locul lui în întunericul din afara dragostei – singurul loc pe care dragostea lui Dumnezeu nu l-a pătruns.” Se opri şi privi gânditor în zarea amurgului, dorind să ajungă dincolo de norii aurii şi purpurii, până la locul unde era plecat Domnul lor înviat.

Zilele treceau repede în această viaţă nouă, fiindcă nimeni nu era leneş. Cu adevărat, nu a mai fost niciodată un grup de oameni, de la începutul lumii, prin ale căror vieţi să fi existat mai multă slujire, sacrificiu, dragoste şi bucurie. Bolnavii, nenorociţii, săracii din cetate şi de prin toate împrejurimile veneau pentru a fi vindecaţi, înviorаţi, ajutaţi, şi niciunul nu era respins. Ucenicii onorau cu multă conştiinciozitate cuvântul Domnului lor, care le spusese: „În dar aţi primit, în dar să daţi.” Îşi aminteau, de asemenea, cu reverenţă şi dor cum le spălase picioarele în ultima noapte,

înainte să fi fost vândut. Aşa că nici o slujire nu era prea josnică, nici o muncă prea grea pentru ei în virtutea acestor amintiri.

„Nu ne spunea El nouă”, spunea Petru cu faţa plină de entuziasm, „«cum M-a trimis Tatăl pe Mine în lume, aşa vă trimit şi Eu»?”

A fi creştin în zilele acelea însemna în modul cel mai simplu să trăieşti cum a trăit Christos. De dimineaţă până seara, femeile erau ocupate cu ţesutul şi croitul hainelor pentru cei ce nu aveau, pregătind şi masa pentru cei flămânzi. Mâncau când într-o casă când într-alta, cu bucurie şi nepărtinire, gândindu-se şi vorbind doar despre Cel care plecase ca să le pregătească un loc în ceruri. Bărbaţii proclamau neîncetat vestea minunată a mântuirii din păcat pentru omenirea robită de păcat, vestea bucuriei într-o lume care nu cunoştea decât plânsul, necazul şi durerea, vestea păcii pentru inimi care îşi găseau plăcerea în vărsarea de sânge. Era atât de real, atât de minunat, atât de nou! Ei nu citiseră aceste lucruri într-o carte veche, nu le auziseră ca pe nişte basme, ci Îl văzuseră pe Domnul răstignit cu cuie în mâini şi în picioare, Îl aşezaseră în mormânt, apoi îl văzuseră înviat şi plecând la cer. Pe capetele lor coborâse Duhul Sfânt cu flăcări de foc şi putere şi în ei locuia plinătatea Duhului care se manifesta prin semne şi minuni incontestabile. Nu este de mirare că erau fericiţi şi că o frică sfântă umplea toate sufletele. Totuşi, pentru încurajarea şi mângâierea cititorilor, este scris că Domnul i-a spus odată lui Toma: „Ferice de tine pentru că ai crezut, dar mai ferice este de cei care nu au văzut şi totuşi cred.”

Din pricină că foarte mulţi săraci veneau la ucenici ca să fie hrăniţi, fiindcă apostolii nu mai aveau timp pentru pescuit – fiind pescari de oameni acum, după cum Domnul le promisese – şi pentru că, atunci ca şi acum, nimeni nu putea trăi în lume fără bani, L-au întrebat pe Domnul cu privire la aceasta – de fapt ei continuau să-L întrebe pe Domnul cu

privire la o mulţime de lucruri ca şi cum El ar fi fost încă în mod fizic printre ei, iar Domnul le-a clarificat toate lucrurile. Cu toată simplitatea şi sinceritatea, cei care avuseseră casă, pământuri şi alte averi, le vindeau şi aduceau banii la picioarele apostolilor, iar bunurile cumpărate se distribuiau fiecăruia după nevoie, ca să nu rămână printre ei niciunul prea bogat, căci însuşi Domnul i-a spus unui tânăr care avea multe avuţii: „Du-te de vinde tot ce ai şi împarte banii săracilor, ca să ai o comoară în ceruri", şi, de asemenea, „Mai lesne este pentru o cămilă să treacă prin urechea acului decât un bogat să intre în Împărăţia lui Dumnezeu." Deoarece se gândeau atât de mult la cer în zilele acelea şi doreau din toată inima Împărăţia Cerurilor, pentru cei mai mulţi, chiar dintre cei mai bogaţi, acest lucru nu era foarte greu. Posesiunile lor nu mai însemnau nimic în comparaţie cu bogăţiile şi comorile pe care le primeau de la Dumnezeu în dar.

„El este acelaşi, ieri, azi şi în veci." Dar, vai, omenirea este aceeaşi ieri şi astăzi, dar mâine, adică în veşnicie, vom fi schimbaţi. Să ne ajute Dumnezeu ca să fim ca El.

În Ierusalim, era un om cu numele Anania, iar pe soţia lui o chema Safira. Ei auziseră predica lui Petru şi crezuseră, apoi veniseră ca să fie adăugaţi la numărul credincioşilor. Erau bogaţi şi aveau o ţarină în afara cetăţii. Când alţii, care avuseră pământuri, le vânduseră, aducând banii la picioarele apostolilor, ei nu fură prea încântaţi.

„Dar pentru ce?", întrebă Anania pe soţia sa. „Dacă dăm zeciuiala din tot ce este al nostru, nu-i destul după lege?"

„Nici mie nu mi se pare corect", declară soţia, „într-o bună zi ne-am putea trezi muritori de foame, puşi în situaţia să cerşim o bucată de pâine. Am auzit că mai marii preoţi şi bătrânii poporului intenţionează să zdrobească această grupare, dar, în ce mă priveşte, nu am chef să fiu omorâtă cu pietre."

„Am putea să ne retragem."

„Nu, fiindcă Dumnezeu este cu aceşti oameni, după cum ai văzut şi tu”, rosti Safira. „Şi dacă stăpânul se întoarce din ceruri – de fapt aşa este aşteptat – va instaura o împărăţie aici, în Ierusalim, şi să nu cumva să ne trezim într-o partidă greşită când aceasta se va întâmpla.”

„Ei, de fapt, nu cer ca să ne vindem pământurile”, spuse Anania încruntându-şi sprâncenele. „Ar fi bine să fim prudenţi şi să mai păstrăm ceea ce avem până vom vedea mai clar ce se va întâmpla.”

„Tocmai astăzi dimineaţă, Iose a adus bani şi i-a pus la picioarele apostolilor”, spuse Safira. „Şi-a vândut tot ce avea, până la ultimul cubit de pământ. Ei ştiu că noi avem pământ”, adăugă ea necăjită, „şi se aşteaptă să facem şi noi la fel. Sunt deja cinci mii de persoane în biserică, din care prea puţini au o bucată de pământ în care să poată fi măcar îngropaţi.”

„Este destul de neplăcut”, se văicărea Anania, „că oamenii cinstiţi şi harnici trebuie să dea tot ce au agonisit prin muncă, cerşetorilor. Vor termina toată averea aceasta ca nişte lăcuste lacome, iar cât despre noi, care am muncit şi am dat totul de bună voie, ce se va întâmpla dacă vor veni nişte zile mai negre, sau la bătrâneţe?”

„Ai dreptate, ce se va întâmpla?”, rosti soţia lui ca un ecou. „Dar trebuie să facem ceva, altfel vor începe să vorbească despre noi. Ce-ar fi să…”, şi începu să vorbească în şoaptă, „vindem moşia, astfel vom putea face public evenimentul, dar din preţul primit vom da doar o parte, pe cealaltă păstrând-o, căci cine ştie ce ne rezervă viitorul?”

„Eşti o femeie înţeleaptă!”, o lăudă soţul ei. „Ştiu un om care mi-ar da o sumă frumuşică pentru moşioară.”

„Atunci du-te şi vinde-o, dar nu bate toba cu privire la preţ. Asta rămâne doar între noi. Petru va crede că am dat tot, ca şi Iose.”

Deci Anania plecă şi vându moşia, pentru care primi o sumă frumoasă, pe care împreună cu soţia lui o îngropă în

pământ, păstrând doar o parte – pe aceasta femeia o ţinea în poala ei.

„Totuşi, sunt bani frumoşi şi aceştia”, rosti ea, privind cu regret la monedele de argint. „Am fi putut cumpăra haine scumpe pentru noi, dar…”

„Ai vorbit ca o femeie, adică fără minte”, spuse Anania, ridicând un pumn de bani şi lăsându-i să-i cadă unul câte unul printre degete. „Dacă ar fi după mine, aş cumpăra o vie, dar…”

„Nici una nici alta”, hotărî Safira cu un oftat. „Trebuie să-i dăm. Altfel, când va veni Mesia, Petru va spune: «Aceştia au avut o ţarină şi au vândut-o, dar nu au vrut să-i ajute pe săraci cu nimic.» Atunci vom regreta că nu i-am dat.”

„Dar dacă Mesia nu vine?”, întrebă omul posac.

„Ei, cel puţin vom arăta bine în ochii apostolilor şi ai celorlalţi. Să fi văzut cum vorbeau despre generozitatea lui Iose azi dimineaţă! Mâine vor vorbi la fel şi despre noi. Ceea ce dăm noi va fi mult mai mult decât ceea ce a dat Iose”, şi femeia îşi ridică capul cu mândrie.

„Bine, vom da banii aceştia.”

„Dar nu pomeneşti nimic despre ceilalţi”, şopti ea.

„Poţi să ai atâta încredere în mine!” răspunse el râzând.

A doua zi, când toţi erau adunaţi împreună, cum le era obiceiul, veni Anania cu banii – Safira rămânând acasă să păzească comoara îngropată; şi el puse arginţii la picioarele lui Petru, spunând: „Mi-am vândut moşioara pentru lucrarea Domnului, şi aceştia sunt banii pe care i-am primit.”

O mulţime de ochi erau aţintiţi la arginţii sclipitori şi toţi se mirau de generozitatea lui, şoptind unii altora: „Iose a fost darnic, dar acest om a adus şi mai mulţi arginţi.”

Dar Petru şi-a pironit privirea pe faţa celui ce adusese darul. Îi citise sufletul, apoi îi spuse: „Anania, de ce ţi-a umplut Satana inima ca să-L minţi pe Duhul Sfânt şi să ascunzi o parte din preţul moşioarei? Dacă nu o vindeai, nu

rămânea ea a ta? Iar după ce ai vândut-o nu puteai să faci ce vrei cu preţul ei? Cum s-a putut naşte un astfel de gând în inima ta? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu."

Când Anania a auzit aceste cuvinte, a fost ca şi cum lumina lui Dumnezeu i-ar fi străpuns fiinţa. O agonie crâncenă veni peste el, îşi dădu seama cine este el şi cine este Dumnezeu, şi, fiindcă acest şoc nu poate fi îndurat de un muritor, căzu deodată mort la picioarele apostolului. Toţi cei prezenţi au fost cuprinşi de o mare frică văzând că erau în prezenţa Dragostei, care este de altfel şi un foc mistuitor.

Nişte tineri i-au învelit trupul pentru înmormântare, l-au scos afară şi l-au îngropat. Cam după trei ceasuri, a intrat şi Safira, fără să ştie ce se întâmplase. Şi Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atât aţi vândut moşioara?"

„Da", a răspuns ea, „cu atât."

Atunci Petru rosti cu mânie în glas: „Cum de v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată, picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor lua şi pe tine." Femeia a căzut îndată la picioarele lui şi şi-a dat sufletul. Când au intrat tinerii, au găsit-o moartă, au scos-o afară şi au îngropat-o lângă bărbatul ei.

O mare frică a cuprins pe toată adunarea şi pe toţi cei ce au auzit aceste lucruri.

CAPITOLUL XIV

O CUPĂ DE APĂ RECE

TUNCI dromadera nu este a ta?”

„Am spus că este al lui Abu Ben Hesed, care locuieşte în pustia Shur. A fost al nostru doar pentru călătoria aceasta şi trebuie să i-l înapoiez proprietarului după ce îmi împlinesc misiunea în această cetate.”

Omul îl privi cercetător pe băiat câteva clipe şi un zâmbet discret i se schiţă în colţurile gurii, dar, ca băiatul să nu-i observe mulţumirea şi gândurile mârşave, deveni de îndată mai serios încercând să pară interesat de preocupările băiatului. „Şi care este misiunea ta în Ierusalim, dacă nu te superi? Eşti cumva un negustor care caută mărgăritare sau vrei să-ţi cumperi vreun sclav? Sau… eşti cumva pelerin?”

„Misiunea mea nu este treaba dumitale; te-am întrebat un singur lucru: poţi să ai grijă de dromaderă până mă întorc? Îţi voi plăti pentru aceasta.”

Omul îşi mai aruncă o dată privirea la dromadera albă şi, în timp ce animalul se apăra de muşte, clopoţeii de argint sunau plăcut.

„Voi avea grijă de ea”, rosti el dând din cap aprobator şi, străduindu-se din răsputeri să nu bufnească într-un râs prostesc care i-ar fi spulberat toate planurile, adăugă

încruntându-şi sprâncenele: „Şi când vei avea plăcerea să te întorci?”

„Chiar în seara aceasta, dacă-l găsesc pe omul cu care am treabă. Numele lui este Isus. Ai putea să-mi spui unde-l găsesc?”

„Cunosc vreo zece cu numele acesta în cetate. Vrei să spui Isus Barabbas?”, iar omul începu să râdă cu glas tare, ca şi cum gândurile lui îi ofereau o mare plăcere tainică.

„Este acesta un vraci?”, întrebă băiatul nerăbdător.

„Vraci? Adică un fel de vrăjitor? Vrei să spui un om căruia zeii i-au făcut favoarea să se nască sub o stea norocoasă?”

„Probabil…”

„Acela este omul.”

„Cum te cheamă pe dumneata?”, se auzi un glas limpede şi dulce.

„Pe mine?”, întrebă omul tresărind. „O, tu m-ai întrebat, copilă. Mă cheamă Gestus, frumuşico. Dar de ce mă întrebi?”

„Ca să te putem găsi când ne întoarcem din cetate. Poate acest Isus Barabbas despre care vorbeai să vindece orbii?”

„Dar… eşti oarbă?”

„Da, sunt oarbă. Aş vrea să fiu vindecată şi am auzit că un om cu numele Isus poate să vindece orbii.”

Omul privi o clipă sobru la ochii fetei, îşi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi, scărpinându-şi capul nepieptănat îşi mai aruncă o dată privirea la dromadera albă. „Mergeţi în cetate”, spuse el după o clipă de gândire, „şi întrebaţi în stânga şi în dreapta; cineva vă va spune. Eu voi avea grijă de dromaderă până vă întoarceţi.”

„Vino, Anat, să ne grăbim”, rosti tânărul bucuros. „Trebuie să-l găsim cât mai repede.”

Şi cei doi călători singuratici porniră la drum, fără a-şi mai abate privirile într-o parte sau în alta, ci ţinându-şi ochii

spre cetatea Ierusalimului ce răsărea ca o insulă a speranţei în mijlocul unei ape tulburi. Zidurile şi turnurile cenuşii erau scăldate într-un noian de strălucire şi lumină; nu era nimic care să ştirbească siguranţa ei, ca şi cum nu ar fi existat nici o umbră de ameninţare, nici măcar răzbunarea cerului şi atâtea profeţii câte se făcuseră împotriva locuitorilor ei.

Cât despre omul al cărui nume era Gestus, râdea cât îl ţinea gura, prinzând-o pe Mira de frâu. „Fără îndoială, zeii mă iubesc”, spuse el. „Acest animal îmi va aduce o sumă rotunjoară”, şi lovi dromadera cu toiagul, ca aceasta să ştie că are acum un stăpân nou.

„Omul acela pare destul de serios”, îi spuse Seth surioarei lui după ce intrară pe poartă. Se apropie de un om şi-l trase de mâneca hainei.

„Ai putea să-mi spui unde-l pot găsi pe Isus, care poate să vindece orbii?”

Bătrânul îl privi pe băiat înfuriat la culme. „Cerşetorule!” strigă el, „ia-ţi tălpăşiţa! Cum îndrăzneşti să mă atingi? Cum îndrăzneşti să-mi spurci urechile cu numele acesta?”

Seth îl privea uluit în timp ce bătrânul plecă mânios, cu barba albă fluturând în adierea vântului.

„Pe Nilul sacru!”, exclamă băiatul, „cu ce l-am supărat? Mulţumită zeilor, oamenii nu au asemenea maniere în Memphis. Oricum, trebuie să întreb pe altcineva.”

Luând-o pe Anat iarăşi de mână, îşi continuară drumul. Era încă destul de devreme, dar străzile erau pline de oameni care se grăbeau în toate direcţiile. Negustori ce şedeau confortabil la dughenele lor strigau în gura mare, invitându-şi clienţii, cerşetorii îşi tânguiau necazurile, expunându-şi infirmităţile ca şi cei mai grăbiţi oameni din mulţime să-i vadă, cei care cărau apă băteau în cupele de aramă, făcând reclamă la băuturile răcoritoare pe care încercau să le vândă. La un moment dat, cei doi fraţi se văzură nevoiţi să se lipească de zidul umed şi rece din

scobitura unei clădiri ce mărginea drumul, pentru a face loc unui grup de soldaţi romani ce mărşăluiau pe drumul acela, cu săbiile şi scuturile ridicate, strălucind ca nişte fulgere în bătaia arzătoare a razelor de soare.

Inima băiatului fu deodată cuprinsă de o întristare grea, ca o presimţire sumbră, nici el nu ştia de ce. Acum, aproape că îi era frică să mai pună întrebarea care-i era mereu pe buze oricăruia dintre toţi oamenii aceia grăbiţi şi indiferenţi. Deodată, privirea i se opri asupra unui orb care mergea încet, călăuzit de toiagul său şi se văita cu jale, cerşind mila trecătorilor. Inima băiatului se întristă şi mai mult. „Dacă este un vraci vestit aici, care poate să vindece orbii", se gândi el, „de ce omul acesta mai este orb?"

Apropiindu-se de el, îi atinse mâneca hainei. „Ai putea să-mi spui", întrebă el timid, „dacă există pe aici un om cu numele Isus care poate să vindece orbii?"

Cerşetorul se opri şi-şi întoarse capul. „A fost un asemenea om", spuse el, „dar a murit – a fost răstignit, cam cu trei luni în urmă. Şi eu l-am căutat", adăugă el cu amar, „dar am ajuns prea târziu." Apoi orbul îşi văzu de drum şi cei doi îi auzeau glasul jalnic în lungul străzii. Seth rămase nemişcat, urmărindu-l năucit cu privirea, în timp ce cuvintele „prea târziu" îi răsunau în urechi ca un ecou.

„Nătâng blestemat! De ce stai în mijlocul drumului?" Şi o lovitură cu biciul peste obraz din partea unui conducător de caravană îl readuse la realitate. În aceeaşi clipă, auzi ţipătul surorii sale şi, privind înspăimântat, o văzu căzând la pământ sub copitele unui animal de povară pe care omul călărea pasiv. Ceilalţi trecători doar întorceau capul să vadă scena din curiozitate, dar nimeni nu-i sări în ajutor în timp ce el, plin de groază, îşi ridică sora în braţe.

În apropiere era o arcadă, cu o scobitură adâncă în zidăria peretelui, şi la adăpostul acestei scobituri, Seth o aşeză jos, privind-o îngrozit.

„Anat! Anat!”, strigă el aplecându-se asupra ei, dar nu primi nici un răspuns. Bujorii din obrajii ei arşi de soare se schimbaseră într-o culoare pământie, pleoapele i se închiseseră şi mâinile slabe erau reci.

„Anat! Anat!”, repetă el plin de groază. „Trezeşte-te!”, şi începu să o scuture, neştiind ce să facă. „Dumnezeule! Dacă a murit?”

Tocmai în momentul acela, o uşă mare din spatele lor se deschise scârţâind din balamalele ruginite şi un cap de om învelit în turban se ivi prin deschizătura ei. Tânărul sări în picioare cu o scânteie de speranţă în priviri.

„Fii bun, domnul meu!”, rosti el implorator. „Sora mea a fost călcată de un catâr şi nu ştiu dacă trăieşte sau dacă a murit. Te rog să-mi dai o cupă de apă rece!”

Omul îl privi cu răceală. „Aceasta este o sinagogă”, spuse el. „Pragul acestui locaş nu poate fi spurcat de cineva care a murit, aceasta este o urâciune. Trebuie să te retragi undeva, ceasul rugăciunii se apropie.”

„Dar te rog, pe iubirea lui Isis! Dă-mi doar o cupă… o cupă de apă!”

„Pleacă de aici!”, răspunse omul cu un gest de dispreţ. „Nu ai nimic de-a face cu ceea ce se întâmplă aici.”

Ochii lui Seth străluceau de furie. „Blestemele lui Sechet să cadă peste tine!”, strigă el. Ai o inimă putredă ca a unei mumii moarte de o mie de ani!” Apoi îşi ridică iarăşi sora în braţe şi plecă fără să-i pese de imprecaţiile fariseului enervat.

Alergând orbeşte în toate direcţiile, nu ştia unde să caute ajutor, dar, după câţiva stânjeni îşi dădu seama că se afla într-un loc mai liniştit. Îşi aşeză sora pe caldarâm şi, de data aceasta, spre marea lui bucurie, auzi un suspin slab. Fata încerca să vorbească. El îngenunche lângă ea şi îi ridică capul pe genunchiul lui. „Apă! Apă!”, gemea ea firav.

Băiatul îşi roti privirea în jur. Strada era îngustă, aerul era sufocant, pe ambele părţi erau ziduri fără ferestre, cu câte

o uşă întunecată din loc în loc; câţiva câini schelălăiau în umbra unei arcade din apropiere şi un stol de rândunele zburau vesele printre copaci, dar nu vedea nici o fiinţă omenească. Auzea glasurile din depărtare ale vânzătorilor, strigătele conducătorilor de caravane din strada aglomerată pe care tocmai o părăsise. Ascultând cu atenţie, i se păru că aude undeva susurul unei fântâni. Îşi îndreptă privirea în direcţia aceea şi, deasupra unui zid frumos din piatră, văzu un desiş de frunze. „Trebuie să fie o grădină acolo, şi apă, sunt sigur." Lăsă capul fetei pe caldarâm, se ridică şi bătu la uşa din zid. După un timp care îi păru o veşnicie, un om ieşi şi întrebă:

„Ce vrei?"

„Apă! În numele tuturor zeilor, apă! Sora mea…"

„Cum îndrăzneşti", îl întrerupse omul batjocoritor, „să ceri apă de la palatul Marelui Preot? Pentru cei ca tine sunt fântânile publice." Şi fără să-şi mai piardă vremea, îi închise uşa în faţă şi plecă.

Seth rămase uimit de cruzimea inimii oamenilor răi şi izbucni pe neaşteptate într-un plâns sfâşietor şi se plecă la pământ, lăsând să-i cadă capul pe genunchii lipsiţi de vlagă. Glasul lipsit de milă al omului încă-i mai răsuna în minte. Simţi că ameţeşte, că i se topesc măruntaiele şi începu să plângă şi mai adânc, izbind cu pumnii pământul bătătorit de urmele vechi ale animalelor de povară. Deodată, o mână puternică îi atinse umărul. Întoarse capul şi îşi ridică privirea tulbure, lăsând să i se vadă ochii înroşiţi de plâns.

„De ce plângi, tinere?"

Seth privi la faţa omului fără să răspundă. Înfăţişarea lui avea ceva supraomenesc, o bunătate neînţeleasă, iar privirea plină de iubire îi amintea de aceea a propriei sale mame ce se prăpădise înainte de vreme. Tânărul – pentru că cel ce i se adresase era în floarea tinereţii – repetă cu glas bând întrebarea, şi de această dată băiatul nu întârzie să-i răspundă pe un ton plin de îngrijorare şi zbucium.

„Sora mea a fost călcată de un animal de povară. Îmi este frică să nu moară; are nevoie de apă, dar nimeni nu-mi dă. Plosca mea este goală şi nu ştiu unde pot găsi o fântână…”

Dar străinul nu aşteptă să audă toată povestea, deja stropea cu apă faţa fetei, care căzuse din nou inconştientă.

„Nu moare”, spuse tânărul după un timp. „Uite, îşi revine deja.” Şi, cu adevărat, în obrajii şi buzele fetei reveni culoarea trandafirie.

„Sora mea este oarbă”, spuse Seth privind în ochii tânărului, „şi noi am venit din Egipt în căutarea unui om, Isus, care ar putea s-o vindece. Un cerşetor mi-a spus că acest Isus a murit. Ştii cumva dacă este adevărat?”

Faţa străinului se umplu de o strălucire îngerească pe care Seth nu şi-o putu explica. Cum putea tânărul acela să fie cuprins de o aşa fericire când, la urma urmelor, moartea unui om nu e, de regulă, un motiv de încântare, ci mai curând ar trebui să se mâhnească?! Băiatul urmări uimit reacţia tânărului, aşteptând plin de interes să afle adevărul despre acest mare vindecător.

„Nu”, rosti străinul aproape strigând. „Isus nu este mort! El este viu în vecii vecilor şi domneşte la dreapta lui Dumnezeu!”

Apoi îşi fixă privirea asupra băiatului. „Spune-mi”, spuse el grav, „toată povestea voastră şi cum se face că aţi pornit să-L căutaţi pe Isus în această ţară îndepărtată.”

Băiatul îi povesti totul, cum părinţii lor au trecut în ţinutul celor morţi, lăsându-i singuri pe lume; cum un număr destul de mare de ani şi-a îngrijit sora oarbă, cum omul acela rău a încercat să-i vândă ca sclavi şi cum, în încercarea lor de a fugi de el, au aflat despre Cel care putea să dea vindecare surorii sale. I-a povestit despre călătoria groaznică şi aproape fatală din pustie, cum au fost salvaţi de lăcomia vulturilor şi cum au scăpat de planul mârşav al lui Pagiel. Când îşi termină istorisirea, în ochii tânărului se iviră două lacrimi calde.

„Fără îndoială”, rosti acesta, „Domnul v-a călăuzit să ajungeţi aici.” Apoi, ridicându-şi capul, îşi pironi privirea spre cerul albastru, strălucitor.

„Domnul vieţii, care ai spus: «Iată, Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacurilor», priveşte acum la copila aceasta care Te-a căutat traversând pustia, suferind setea, durerea şi batjocura oamenilor; dă-i vederea ochilor, te rog, prin mâna robului Tău, după credinţa ei!”

Apoi se aplecă şi, în timp ce lui Seth i se oprise respiraţia de uimire, îşi aşeză mâinile cu gingăşie pe ochii lui Anat. „În numele lui Isus Christos din Nazaret”, rosti el solemn, „primeşte-ţi vederea!”

În ochii goi, adânci şi lipsiţi de viaţă, în ochii aceia tulburi ai copilei, sclipiră pentru întâia oară, după atâţia ani de aşteptare, scânteile luminii. Nevenindu-i să-şi creadă privirilor, copleşită de fericire şi emoţie, rămase cu ochii pironiţi asupra străinului şi abia reuşi să îngâne câteva cuvinte…

„E… eşti… tu Isus?”

„Nu, copila mea”, răspunse el. „Eu sunt robul lui Isus, Ştefan.”

CAPITOLUL XV

PE URMELE FUGARILOR

ABU BEN HESED şedea în uşa cortului său şi, după cum avea obiceiul, cugeta. Îl îngrijora absenţa îndelungată a lui Pagiel şi se întreba de ce întârzie atâta să se întoarcă. Dar nepotul nu părea dispus să revină prea repede în tabără. Prefera să mai rămână în mijlocul sălbăticiunii deşertului doar pentru a mai avea timp să se gândească, să găsească o soluţie salvatoare. Trebuia să potrivească explicaţiile pe care avea să i le dea stăpânului său cât mai bine, pentru a nu cădea în propria capcană. Trecuseră patru zile de când îi văzuse pe cei doi copii dispărând pe spinarea dromaderei albe.

„Nicăieri nu este atât de bine ca în tabăra stăpânului meu, în singurătatea pustiei”, rosti el, parcă citând cuvintele dintr-o carte, apoi se retrase la umbra unui palmier unde şezu îngrijorat încă o zi întreagă. Dar nu la fel era şi cu fiul lui Kish, păstorul – acesta era nerăbdător.

„Lasă-mă să mă întorc, te rog”, îi spuse el lui Pagiel. „Ard de nerăbdare să privesc faţa miresei mele.”

„Cum îndrăzneşti, ticălosule?”, strigă Pagiel înfuriat. „Crezi că ţi-o mai dau pe fiica mea? Afacerea noastră s-a încheiat.”

Dar Ben Kish o iubea pe fiica lui Pagiel şi era hotărât. Mai mult decât atât, vedea că celălalt se temea să se întoarcă în tabără.

„Tatăl miresei mele este întristat”, spuse el, „fiindcă cei doi egipteni au fugit cu dromadera. Mă voi întoarce la stăpânul nostru şi-i voi spune ce au făcut. Cu siguranţă era o idee bună ca aceştia să fie vânduţi ca sclavi şi preţul să fie dat fiicei lui Pagiel ca zestre de nuntă.”

„Nu, nu te vei întoarce!”, strigă Pagiel. „Dacă Ben Hesed află, sunt un om nenorocit.”

Ben Kish zâmbi. „Ce preferi, să fii nenorocit de mânia stăpânului sau să accepţi ca fiul lui Kish să fie ginerele tău? Fiindcă unul din aceste două lucruri se va întâmpla cu siguranţă.”

„Jură-mi că nu vei sufla nici o vorbă”, spuse Pagiel, „şi-ţi voi da fiica, după cum ţi-am promis.”

„Jură-mi că-mi vei da fiica”, răspunse Ben Kish, „şi nu voi spune nimănui un cuvânt.”

Amândoi încheiară un legământ cu tot felul de juruinţe; zidiră un stâlp de aducere aminte din pietre, în ideea că legământul lor va fi ca pietrele care rămân neclintite. Apoi s-au ridicat şi au pornit în grabă. Fiul lui Kish râdea în sinea lui, văzând că şi-a împlinit visul, dar Pagiel era atât de ocupat cu inventatul unei poveşti prin care să-i explice stăpânului pierderea dromaderei albe, încât uită că va trebui să-şi mărite fiica.

„Ben Hesed este un om dur”, se gândea el. „Dacă îi spun că nişte tâlhari ne-au furat dromadera în timp ce ne întorceam, el va spune: «De ce nu i-aţi urmărit ca să-i ucideţi? Nu văd să aveţi vreo rană pe trupurile voastre.» Dacă-i spun că animalul a fugit de noi în pustie, îşi va bate joc de mine şi mă va considera bun de nimic. Nu, îi voi spune adevărul – până la urmă şi Dumnezeu iubeşte un om sincer. Îi voi spune aşa: cei doi fraţi egipteni s-au sculat în timp ce noi dormeam,

au luat dromadera şi au fugit. Noi i-am urmărit până la apusul soarelui, dar nu i-am putut ajunge."

Aşa că îi spuse lui Ben Hesed aceste lucruri, şi când termină de vorbit, aşteptă să vadă ce va spune stăpânul său, dar acesta rămase tăcut un timp îndelungat, fiindcă era foarte mânios şi încerca să-şi înfrâneze limba şi să găsească soluţia cea mai bună. Avea obiceiul ca în asemenea situaţii să spună:

„Este potrivit ca un om să urle ca o fiară sălbatică? Nu, căci astfel nu s-ar manifesta ca un om. Este mai bine să tacă şi să-şi amintească că Dumnezeu l-a făcut după chipul şi asemănarea Sa. Cerurile sunt liniştite chiar şi atunci când pământul se înroşeşte de sânge. Oamenii hulesc numele lui Iehova şi totuşi Dumnezeu nu trimite trăsnetul să-i nimicească."

De data aceasta Ben Hesed rămase tăcut atât de mult timp, încât Pagiel era îngrozit. Se ghemui până se făcu una cu pământul şi rămase în această poziţie umilă pentru a nu vedea străfulgerările din ochii stăpânului.

După un timp nu mai putea sta aşa – nisipul pe care-şi aşezase fruntea era prea fierbinte şi îl dureau încheieturile. „De ce să mă umilesc aşa înaintea unui om?", se gândea el, şi mânia lui întrecându-i frica, se ridică şi stătu în picioare înaintea lui Ben Hesed.

Acesta se ridică şi el. „Eu însumi mă voi duce în căutarea acestor egipteni", spuse el, „şi-i voi aduce înapoi în pustie – pustia mă va răzbuna." Apoi se pregăti şi într-un ceas plecă, dar Pagiel rămase în tabără, fiindcă avea de rezolvat problema fiicei sale. Amintindu-şi de aceasta, se duse în cortul lui şi începu să-şi smulgă barba, plângând înaintea lui Dumnezeu, dar imediat îşi aduse aminte de cuvintele psalmistului David care scrisese:

„Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit,
şi scrâşneşte din dinţi împotriva lui.

Domnul râde de cel rău,
căci vede că-i vine şi lui ziua." (Psalmi 37:12,13)

Meditând la aceste cuvinte, Pagiel îşi dădu seama că nu mai avea nici un rost să-I ceară lui Dumnezeu ajutor şi îndurare, pentru că El era mult prea drept ca să-i îngăduie fapta şi ticăloşia.

Ben Hesed ajunse la graniţele Iudeii după o călătorie care îi luă doar jumătate din timpul obişnuit, fiindcă nu se oprise să se odihnească nici în timpul zăpuşelii de la prânz, nici noaptea. Ajuns la râu, începu să se intereseze de dromadera lui albă şi, fiindcă era un animal deosebit, găsi îndată câţiva oameni care îi spuseră că au văzut-o. Într-un loc, fugarii poposiseră o noapte, într-altul fata dăduse o monedă din colierul ei de la gât în schimbul hranei pentru dromaderă.

„Cel puţin au hrănit animalul şi nu şi-au bătut joc de el", îşi spuse Ben Hesed şi, în mod inconştient, mânia lui începu să se domolească.

„Trebuie să văd ce are de spus băiatul, înainte de a-i aplica pedeapsa", spuse el fiului său care îl însoţea. „Întotdeauna trebuie să vezi ambele părţi ale unui lucru; şi, totuşi, de multe ori judecata noastră este mult mai slabă decât cunoştinţa lui Dumnezeu, care a făcut sufletul şi în faţa căruia suntem ca un sul de pergament deschis; de aceea omul ar trebui să lase răzbunarea în mâna lui Dumnezeu. Nu-mi voi mai ridica mâna asupra celor doi, cum mă hotărâsem în inima mea, ca să vezi şi tu, fiul meu, cât de înţelept este să nu te pripeşti la răzbunare. Ceasurile răcesc unul câte unul mânia omului, aşa cum picăturile de ploaie sting cărbunii aprinşi. Un an de acum înainte, mă voi gândi puţin la pierderea animalului, dar, dacă îmi arăt mila faţă de duşmani, gustul dulce va rămâne în viaţa mea un timp mult mai îndelungat. Întotdeauna să priveşti orice nenorocire ca şi cum s-ar fi întâmplat cândva, demult – în felul acesta vei putea să judeci corect dacă merită să te mânii şi să te răzbuni."

În vreme ce căuta cu privirea dromadera, sperând să dea de urmele fugarilor, acest om vrednic şi deosebit avu plăcerea de a-i vorbi fiului său cuvintele vieţii. El era unul dintre acei oameni care ştiu să înveţe din fiecare întâmplare, din lumina soarelui, din strălucirea palidă a stelelor – chiar şi drumul acesta spre Ierusalim avea să-i fie o importantă lecţie de viaţă.

Când ajunseră în sfârşit în apropierea cetăţii ce strălucea albă şi frumoasă în decorul verde al munţilor, se mirau de numărul mare al călătorilor ce se îndreptau spre cetate din toate direcţiile.

„Ce se întâmplă oare?", se miră Ben Hesed. „Nu este timpul praznicului." Şi îndată ajunseră unul din aceste grupuri de oameni. Aceştia duceau pe o leasă un bolnav care gemea de durere.

„De ce-l duceţi pe acest om în Ierusalim?", îi întrebă el.

„Ca să fie vindecat", îi răspunseră ei. „Numai să ajungem acolo şi să nu moară pe drum; este deja a treia zi de când ne-am pornit şi moartea se pare că aleargă mai repede decât călătorim noi."

Ben Hesed fu uimit să audă asta şi rămase o clipă nedumerit de răspunsul lor. Ar fi vrut să-i mai întrebe, să afle poate ceva de la ei, dar se abţinu văzând că nu se prea trăgeau la vorbă, că erau amărâţi şi indispuşi. Încălecă din nou şi porni la trap. Ajunse după câţiva metri în dreptul unei femei, aşezată pe caldarâmul de pe marginea drumului. Se apropie, fiind gata să o ajute.

„De ce plângi, femeie?", o întrebă el, fiindcă nu era felul acela de oameni care considerau că se spurcă dacă stau de vorbă cu o femeie.

„Plâng", îi răspunse ea, „fiindcă, deşi am ajuns aproape de cetate, nu pot să-mi continui drumul şi copilul meu va muri negreşit."

Picioarele ei erau zgâriate, tăiate şi pline de beşici, ca şi cum ar fi străbătut un drum foarte lung. Faţa copilului era ca de ceară şi, sub pleoapele pe jumătate închise, i se vedeau ochii arzând de febră. Ben Hesed dădu din cap îngrijorat. Privi trist spre copil şi avu impresia că clipele acestei făpturi nevinovate erau numărate.

„Vei merge pe animalul meu", spuse el, „şi în felul acesta vei ajunge în cetate îndată. Eu voi merge pe jos, în urma ta."

Femeia zâmbi printre lacrimi.

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov să te binecuvânteze!", strigă ea, apoi privi copilul şi faţa îi încremeni. „Mă tem că este prea târziu", murmură ea.

„De unde vii?", întrebă Ben Hesed compătimitor.

„De dincolo de Iordan, dintre munţi. Am aflat ce se întâmplă la Ierusalim şi, când copilul s-a îmbolnăvit, l-am luat şi am pornit la drum, dar starea lui s-a înrăutăţit pe zi ce trecea. Mă tem că…"

„Omul acela, Isus din Ierusalim, are puteri foarte mari", o întrerupse Ben Hesed în grabă. „Se spune despre el că ar fi înviat şi morţii."

Femeia privi mirată. „Se vede că eşti un străin în părţile acestea", spuse ea, „şi n-ai auzit ce s-a întâmplat în ultimul timp în Ierusalim."

„Sunt din deşert; dar ce s-a întâmplat?"

„Isus a fost omorât – răstignit!", spuse femeia şi ochii ei înlăcrimaţi purtau expresia indignării.

Ben Hesed rămase tăcut o clipă, apoi întrebă: „De ce l-au omorât?"

„O, nu ştiu", spuse femeia îndurerată, ţinându-şi copilul strâns la piept. „L-am văzut odată trecând prin satul meu, unde a săvârşit multe minuni şi, dintre lucrurile pe care le-a spus, îmi amintesc multe şi acum. Era un profet mare, dar acum puterea lui s-a pogorât peste ucenicii lui, aşa cum

mantaua lui Ilie a căzut peste Elisei când profetul a fost luat la cer într-un car de foc."

Ben Hesed privi cetatea de care se apropiau tot mai mult şi murmură cuvinte ce şi le amintea parcă dintr-un vis: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «Acesta este Ierusalimul! Eu îl pusesem în mijlocul neamurilor şi de jur împrejurul lui sunt ţări. Vine sfârşitul, vine sfârşitul peste cele patru margini ale ţării! Acum vine sfârşitul peste tine; Îmi voi trimite mânia împotriva ta, te voi judeca după faptele tale. Şi te voi pedepsi pentru toate urâciunile tale.»

Când au ajuns la poartă era atâta lume, încât au intrat foarte greu. Toţi îşi aduceau bolnavii şi străzile erau pline de gemete şi tânguieli. Ben Hesed, fiul său, cei doi robi ai săi şi femeia care-şi ţinea încă strâns copilul în braţe, porniră şi ei în urma mulţimii.

După un timp însă, nu mai putură înainta şi fură nevoiţi să se oprească. Lângă ei, doi oameni ţineau un demonizat care striga din când în când, îşi sfâşia hainele deja făcute zdrenţe, îşi smulgea părul şi se lupta să scape din strâmtoarea păzitorilor lui. În altă parte, Ben Hesed observă un om paralizat întins pe o leasă, cu o faţă ca de mort. În spatele lor venea un grup de orbi – datorită ciumelor care bântuiseră, tot mai mulţi oameni îşi pierduseră vederea din cauza frigurilor – aceştia aşteptau fără speranţă, nici ei nu ştiau ce. În afară de gemetele celor bolnavi, nimeni nu vorbea, căci soarele bătea cu putere, praful galben de pe drum se ridica în nori şi era o atmosferă apăsătoare.

Într-un târziu, se auzi un strigăt din depărtare – un sunet triumfător; apoi un murmur general se ridică din mulţimea suferinzilor. Aceste exteriorizări de bucurie creşteau şi apoi piereau, se auzeau mai tare şi apoi mai încet, dar mereu mai aproape. Ben Hesed se uită la femeie. Ea desfăcu în grabă pânza în care învelise copilul, îşi înclină capul şi ascultă atentă cu urechea la pieptul copilului.

„Dumnezeul meu!”, strigă ea, „este prea târziu, a murit copilul meu!” Apoi căzu pe spate şi leşină cu copilul încă strâns în braţe. Ben Hesed reuşi să o prindă înainte de a se lovi de caldarâm.

„Uite aici, ia apa”, se auzi un glas lângă el şi, ridicându-şi privirea, îl văzu, spre marea lui uimire, pe Seth, băiatul egiptean. În aceeaşi clipă, băiatul îl recunoscu pe el şi tresări speriat.

„Nu este tocmai timpul să discutăm despre ce ne priveşte pe mine şi pe tine”, spuse Ben Hesed sever. „Dă-mi apa!”, şi începu să stropească faţa femeii.

„Se apropie, au sosit!”, strigă tânărul. „Aşteptaţi, îl voi aduce aici”, şi ţâşni din mijlocul lor.

Ben Hesed îl privi fără să scoată un cuvânt. „Cel rău fuge când nimeni nu-l urmăreşte”, se gândi în sinea lui, „dar osânda îl va ajunge şi nimeni nu-l va scăpa. Vino!”, adăugă el întorcându-se spre fiul său, „hai să o luăm pe femeia aceasta de aici, nu are rost să-i mai aşteptăm pe cei care vindecă.”

CAPITOLUL XVI

UN SUL DE PERGAMENT

I auzit cu urechile tale zarva din Ierusalim; cei creduli şi neştiutori din întreaga ţară năpădesc în cetate, aducându-şi bolnavii cu ei.”

„Este chiar mai rău decât atunci când învăţătorul lor trăia, dar ce putem face?”

„ Bine zici, cu puterile slăbite cum suntem, ce putem face? Dar nici nu putem sta cu mâinile încrucişate şi să-i lăsăm să nimicească şi puţinul care ne-a mai rămas.” Annas se ridică şi, deschizând o cutie din fildeş sculptat, scoase din ea un sul de pergament. „Hai să cântărim situaţia noi între noi, apoi o vom prezenta în consiliu, dar îţi spun sigur că până şi în consiliu încă sunt unii cu inima împărţită. Am trecut aici”, continuă el, „numele celor care sunt inculpaţi în mod direct; ar trebui să fie sau omorâţi în public, sau forţaţi să părăsească ţara – astfel, miile care acum îi urmează îşi vor pierde din avântul care de fapt este doar un val de râvnă fără înţelepciune, produs cu multă dibăcie de către aceşti învăţăcei.”

În timp ce vorbea, desfăşura sulul. „Am pregătit această listă după o investigaţie şi o cercetare amănunţită”, continuă el privind ţintă în ochii celor ce-l ascultau. „Ţie, Saul din Tars, această informaţie îţi va fi de mare ajutor. Din când în când se mai pot adăuga aici şi alte nume, dar

deocamdată am trecut doar şaptesprezece, inclusiv pe cei unsprezece care umblau cu nazarineanul. Mi s-a spus că acum şi-au dat titlul de apostoli; ei sunt cei care sunt responsabili de adunările acestea dizgraţioase care au loc zilnic până şi în incinta Sfântului Templu – adunări care până acum nu am fost în stare să le desfiinţăm. Spre ruşinea noastră o spun!"

„Numele! Numele!", strigă Caiaphas nerăbdător; „citeşte-le te rog."

Annas se încruntă. „Eşti plin de zel, fiule", i se adresă cu un gest de avertizare. „Te îndemn la multă prudenţă, căci nu tot Sinedriul este de părerea noastră. Numele celor care se numesc «apostoli» şi trebuie terminaţi cu orice preţ sunt după cum urmează:

Primul este Simon, îl mai cheamă şi Petru – fără îndoială cel mai periculos dintre toţi prin faptul că are o limbă neînfrânată şi pare să nu aibă frică nici de Dumnezeu, nici de oameni. Este un biet ticălos, lipsit de învăţătură, pe care nazarineanul l-a chemat să-l urmeze pe când acesta pescuia dintr-o barcă pe lacul Ghenezaret. După cum ştiţi şi aţi putut vedea, acest „mare învăţător" îşi alegea ucenicii din păturile cele mai de jos ale societăţii noastre evreieşti, iar un pescar era tocmai potrivit pentru o asemenea lucrare."

„Nu este el cel care s-a blestemat, jurând că nu l-a cunoscut niciodată pe nazarinean, în noaptea când acesta ne-a fost dat în mâini cu atâta tact de unul dintre urmaşii lui, Iuda?", întrebă Caiaphas.

„Ai dreptate, fiul meu", răspunse Annas, scărpinându-şi barba. „Uite, am uitat complet de împrejurarea aceea; de fapt, toţi ucenicii lui l-au părăsit şi au dat bir cu fugiţii din momentul când l-am arestat."

„Aţi spus că acest Petru s-a lepădat de învăţătorul lui?"

„Nu doar că s-a lepădat, dar s-a jurat cu blesteme în faţa celor care doar l-au întrebat dacă este urmaşul lui, şi asta fără nici o provocare, deoarece nu se luase nici o măsură de

a-i pedepsi pe ucenicii nazarineanului – la timpul acela ni s-a părut suficient să ne scăpăm de el, o greşeală de care au însumi mă căiesc acum cu amar."

„Atunci, acest Petru este un laş!", exclamă Saul. „Un vorbăreţ gălăgios; nu mă îndoiesc că o mamă de bătaie după obiceiul romanilor va fi de ajuns să-i închidă gura pentru viitor."

„Sugestia este destul de bună", răspunse Annas îngândurat, dând aprobator din cap, „asta se poate rezolva cu uşurinţă, deşi eu însumi prefer măsurile care ne-ar curăţa cetatea în totalitate de această gaşcă de hulitori. Al doilea inculpat al cărui nume îl am aici este Ioan, cel care-l însoţeşte în orice loc pe acest ticălos de Petru, despre care tocmai am vorbit. În felul lui, este la fel de periculos, fiindcă, la fel ceilalţi, prin fel de fel de şmecherii face lumea să creadă că ar poseda o anume putere de vindecare."

„Există o cale prevăzută în lege pentru a-i trata pe cei care lucrează cu asemenea spirite, cu ajutorul cărora săvârşesc tot felul de fapte ale întunericului", rânji Caiaphas.

„Adevărat", fu de acord Annas, „vom ajunge la aceasta îndată; despre ceilalţi pot să spun că urmează şi ei aceleaşi practici ca şi cei doi menţionaţi. Se ocupă zi şi noapte să împrăştie învăţăturile periculoase pe care au îndrăzneala să le numească «vestea bună». Îi voi citi în ordine, începând iarăşi de la primul: Simon, pe care îl mai cheamă şi Petru, Andrei, fratele lui, Ioan şi Iacov, fiii lui Zebedei, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei – un vameş, Iacov Ben Alfeu, Lebbaeus, numit şi Tadeu, un alt Simon, care este canaanit, şi Matia, pe care am aflat că l-au ales în locul lui Iuda, care ne-a ajutat, vă amintiţi, să-l prindem pe nazarinean, dar a făcut prostia incredibilă de a se spânzura imediat după aceea – păcat, deoarece ne putea fi folositor acum. La aceste nume am mai adăugat numele Mariei, mama nazarineanului. Pedeapsa ei ar trebui să fie un exemplu pentru celelalte femei care fac

parte din această sectă, în loc să-şi vadă de treburile lor femeieşti."

Caiaphas se ridică în picioare. „Ai dreptate", strigă el înfuriat. „Diavolul a înşelat prima femeie şi continuă să le înşele, uneori deghizându-se într-un tânăr frumos. Te rog să mai adaugi un nume – Ştefan. Tâlhar şi hoţ! Îl voi ucide cu mâinile mele… îl urăsc… îl…"

„Bineînţeles. Toţi cei ale căror nume sunt scrise aici, sunt condamnaţi la moarte", spuse Annas, aşezând o mână pe umărul lui Caiaphas în semn de avertizare, „dar, te rog, ai răbdare până termin să citesc sulul, iar după aceea vom trece la acţiune imediat. Am trecut aici şi numele apostaziaţilor, Nicodim şi Iosif din Arimatea – foşti membri ai Sinedriului, dar acum lepădaţi de la sfânta tradiţie, urmând această sectă de hulitori galileeni. Despre Iosif se ştie că a cerut trupul nazarineanului de la Pilat şi i-a făcut o înmormântare de parcă ar fi fost un om de valoare, cumpărând mirodenii şi pânză subţire ca pentru un om bogat şi cu influenţă. L-a îngropat într-un mormânt nou, de unde a dispărut a treia zi prin maşinaţiile acestor apostoli."

„L-am cunoscut cândva pe Iosif din Arimatea", remarcă Saul gânditor. „Era un om înţelept, voi vorbi cu el cu privire la aceasta…"

„Nu aşa, nu aşa, fiule!", strigă Annas oprindu-l. „Îţi interzic acest lucru în numele consiliului; nu este potrivit pentru unul care este sfinţit în slujba lui Iehova să aibă de-a face cu cei înşelaţi de Satana. Dar staţi! Este cineva la uşă – s-ar putea să primim veşti cu privire la vreun nou incident din Templu. I-am poruncit căpitanului aprozilor să mă anunţe imediat dacă se întâmplă aşa ceva. Intră, Caleb! Ce s-a întâmplat?"

„O mare zarvă, domnii mei", răspunse omul, aplecându-se cu reverenţă înaintea lor. „Apostolii au săvârşit o mulţime de minuni, vindecări de muţi, surzi şi orbi – cetatea întreagă pare că a venit la uşile Templului, pentru a-i vedea.

Au adus încă o mulţime de bolnavi şi strigă mereu. Unii spun că doar umbra lui Petru dacă trece peste ei, sunt vindecaţi."

„Este monstruos!", strigă Annas înfuriat. „Du-te, Saul, cu acest om şi închide pe aceşti infractori, iar umbrele lor să meargă cu ei în temniţă. Dă de grijă temnicerului să nu cumva să-i scape. Ia cu tine un număr suficient de aprozi şi rezolvă problema în linişte, dar cu cea mai mare urgenţă. Mâine vom hotărî ce facem cu ei."

Saul din Tars era deja pregătit. „Porunca ta, domnul meu, va fi împlinită", rosti el aplecându-şi capul. „Mă bucur să fiu socotit vrednic de-a pune capăt acestei secte de hulitori! Dacă sunteţi de acord, voi închide şi pe alţii, pe care îi voi găsi implicaţi…"

„Du-te, fiule", rosti Annas, dându-şi ochii peste cap şi întinzându-şi mâna spre Saul. „Ia cu tine binecuvântarea Marelui Preot şi aceasta să-ţi confere o victorie deplină. Tratează-i după nebunia lor, dar nu uita că trebuie să fim prudenţi. De multe ori, o râvnă prea mare la început paralizează o acţiune care de altfel ar putea creşte şi deveni irezistibilă, aşadar temperează-ţi zelul arzător şi înarmează-te cu toată precauţia unui om cu adevărat chibzuit." După ce tânărul fariseu ieşi şi uşa se închise după el, Annas îşi frecă mâinile cu un aer de satisfacţie. „Este cel mai potrivit om pentru această situaţie!", exclamă el întorcându-se spre Caiaphas. „De-a dreptul admirabil! Plin de curaj, hotărât, destul de uşor de controlat, dar nu voi lăsa să discute aceste lucruri cu nimeni altcineva decât cu mine. Dacă stă de vorbă cu Nicodim, cu Iosif sau cu Barnaba, mă tem că ar putea să primească un impuls într-o direcţie greşită şi, o dată pornit, cu felul acesta de om nu sunt jumătăţi de măsură. Este atât de dinamic şi plin de zel, încât dacă ar trece de partea duşmanilor, s-ar putea transforma imediat într-un al doilea Petru."

„Crezi cu adevărat că aceşti oameni lucrează cu puterea diavolului?"

Annas tresări şi se uită îndărăt. Nepăsarea şi zâmbetul acela plin de satisfacţie îi pieriră de pe faţă. La început păru încurcat; problema pe care Caiaphas o ridicase era de-a dreptul insultătoare, dar şi fără răspuns. Bătrânul îşi pironi privirea pe chipul istovit şi răvăşit de boală, observând ochii roşii, umflaţi şi aprinşi de febră, mâinile vestejite şi umerii căzuţi. Dar, în loc ca toate acestea să-i trezească un sentiment de milă, îl făcu să simtă mai degrabă dispreţ.

„Ai face mai bine să te duci la culcare…", răspunse el iritat, dar Caiaphas îl opri cu un gest de nerăbdare.

„Nu mai trăncăni toată ziua «du-te la culcare!». Sunt bolnav, da, dar este o boală a sufletului. Tu nu ştii totul, fiindcă nu ţi-am spus, dar îţi spun acum: fiul meu, David, a fost răstignit ca tâlhar la dreapta nazarineanului."

Caiaphas se răsuci, îngrozit parcă de propriile vorbe ce-i ieşiseră din gâtlejul uscat. Glasul lui se înălţă sumbru, ca strigătul de disperare al unui om aflat pe punctul de a-şi pierde viaţa într-un naufragiu. Când rosti ultimele vorbe, se apucă de cap şi începu să-şi smulgă părul într-un gest de agonie profundă, nefiind în stare să-şi mai controleze propriile fapte.

Annas sări în picioare.

„Eşti nebun!", strigă el. „Pentru Dumnezeu, nu ţipa atât de isteric, căci te aud cei de afară."

„Nu, nu sunt nebun", spuse Caiaphas. „Dacă aş fi nebun, aş avea momente în care aş putea să uit… ştii cum l-am pierdut", continuă el încercând să-şi domolească glasul. „A fost furat de un tâlhar care l-a crescut în meseria lui ticăloasă. Şi tâlharul a fost răstignit. Acest Ştefan, care predică poporului în numele nazarineanului, este fiul lui. Ştefan a învăţat-o pe femeia care mi-a fost soţie să creadă că nazarineanul a fost Mesia lui Israel. Dacă totuşi este adevărat? Dumnezeul meu, dacă este adevărat?"

„Nebunule!", strigă Annas scrâşnind din dinţi. „Mai suflă altcuiva ce mi-ai spus mie şi te voi arunca într-o celulă

în care-ţi vei răcori creierii înfierbântaţi pentru totdeauna. Crezi că te voi lăsa să ne terfeleşti reputaţia în glodul Ierusalimului, să faci ca numele nostru să ajungă de râsul lumii? Acest Ştefan trebuie să moară, şi încă foarte repede! De asta o să ne ocupăm noi: tu nu vei avea de făcut decât să-ţi ţii gura, să fii mut. M-ai auzit?"

Caiaphas îşi plecă umil capul sub privirile fulgerătoare şi ucigătoare ale bătrânului Annas.

„Mă voi supune voii tale", suspină el înăbuşit şi, nemaiputându-se stăpâni, izbucni într-un plâns sfâşietor, ca un copil bolnav.

CAPITOLUL XVII

ÎN TEMNIŢĂ

N celulă era o beznă adâncă. Din vreme-n vreme puteau fi auzite închizându-se uşile din gratii de fier ale celulelor şi zgomotul paşilor soldaţilor depărtându-se. Pe jos erau aşternute paie umede, mirosind a mucegai. Abu Ben Hesed, neobişnuit cu asemenea condiţii, reuşea cu greu să respire aerul fetid al închisorii în care zăcea. Omul gemea şi, bătându-se cu pumnul în piept, continua să se vaite.

„Vai!”, rostea el, „cum au triumfat cei răi asupra celor nevinovaţi! Suntem ca nişte păsări în laţul vânătorului.”

Copilaşul din braţele femeii de lângă el se mişcă, apoi începu să plângă cu glas tare.

„Nu am ce să-i dau de mâncare”, spuse femeia deznădăjduită. „Totuşi, are putere să plângă după mâncare, mulţumiri fie aduse Celui Preaînalt. Dar cum se-amestecă dulcele cu amarul! De îndată ce copilul meu a fost vindecat, am fost aruncaţi în acest loc blestemat, nu ştiu pentru ce, dar Îl slăvesc pe Cel în al Cărui nume a fost săvârşită minunea!”

„Femeie, ai tu credinţa că Acela care a fost în stare să-ţi vindece fiul are şi puterea să te elibereze din temniţa aceasta în care te afli acum?”, răsună un glas de undeva, din întuneric, ajungând ca un ecou până la ei.

Femeia se trase tremurând puţin mai aproape de Abu Ben Hesed, iar când privirile lor se întâlniră, se uitară nedumeriţi unul la altul, neînţelegând prea bine ce se petrecea acolo. „Cine este cel care a vorbit?”, întrebă ea în şoaptă, în timp ce copilul începu din nou să plângă.

Ben Hesed îşi întoarse capul în direcţia de unde se auzise glasul. I se păru că poate să distingă câteva figuri întunecate într-un colţ al temniţei.

„Cine împărtăşeşte cu noi mizeria din locul acesta?”, întrebă el.

„Noi suntem apostolii Domnului Isus Christos, în Numele căruia au fost vindecaţi cei bolnavi. La porunca marilor preoţi am fost aruncaţi aici. Aprozii care ne-au prins ne sunt toţi cunoscuţi. Dar laudă fie adusă Celui Veşnic, pentru că am fost socotiţi vrednici să suferim aşa cum a suferit şi Domnul nostru, căci vom avea parte şi de gloria în care El s-a urcat la Tatăl. Dar cum se face că şi voi sunteţi aici, împreună cu noi?”

„Eu locuiesc în pustie”, răspunse Ben Hesed. „În timp ce călătoream, am găsit-o pe această femeie la marginea drumului. Ea încerca să-şi aducă copilaşul la Ierusalim, pentru a fi tămăduit. Când mi-am dat seama că nu mai putea să-şi continue drumul de oboseală, am pus-o pe catârul meu şi am adus-o în cetate. În vreme ce aşteptam în mijlocul aglomeraţiei sosirea acelor vindecători, m-am uitat la copil şi mi s-a părut că pruncul din braţele femeii şi-a dat duhul, aşa că, fără a-i spune femeii ceva despre asta, am tras-o puţin deoparte, afară din mulţimea ce se înghesuia. Mi-a fost teamă că, atunci când va vedea acest lucru, va cădea şi ea fără suflare la pământ de durerea pe care i-ar fi provocat-o moartea fiului ei. Atunci, s-a întâmplat un lucru neaşteptat. Un oarecare tinerel cu numele Seth, de care ne leagă o întreagă poveste, ne-a dus în grabă în faţa unui tânăr. Acesta, fără să mai stea pe gânduri, şi-a întins mâinile peste creştetul celor doi şi i-a vindecat pe loc. Am văzut lucrul acesta cu

ochii mei, la fel ca ceilalţi din jur, şi am început să-i dăm slavă lui Dumnezeu pentru îndurarea Lui. Femeia a început şi ea să strige plină de bucurie şi de recunoştinţă. Dar, în timp ce noi strigam de bucurie, a venit un om care ne-a poruncit să tăcem. «Să tac», i-am răspuns eu, «când am văzut cu ochii mei o asemenea minune?» Apoi i-am spus să-şi vadă de treabă, fiindcă nu am obiceiul să primesc porunci de la nimeni, fiind eu însumi stăpân în ţinutul meu. În aceeaşi clipă am fost prins deodată pe la spate de cei care m-au legat şi m-au adus aici, împreună cu femeia. Însă această faptă nu o voi ierta niciodată. Şi omul care a îndrăznit să ne arunce în temniţă pe noi, nişte oameni nevinovaţi, va plăti scump pentru că nu-mi voi afla odihna, nu voi mânca şi nu voi bea, până nu mă voi răzbuna pe duşmanul meu. Căci este scris: «Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.» Eu, Ben Hesed, am hotărât."

„Nu, frate", se auzi un alt glas, „îţi voi arăta o cale cu mult mai bună. Domnul Isus, când a fost vândut în mâinile duşmanilor – care L-au batjocorit, L-au scuipat, L-au bătut şi apoi L-au răstignit – deşi avea la îndemână toată puterea cerului, nu s-a împotrivit, după cum a fost profeţit despre El în cartea proorocului Isaia:

«Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă. Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, n-a deschis gura.» Dacă Fiul lui Dumnezeu, Domnul

cerurilor, a putut să rabde aceste suferinţe cu dragoste, este potrivit pentru omul păcătos să se răzbune?"

Ben Hesed asculta cu luare aminte.

„Spuneţi-mi mai mult despre acest Isus", spuse el. „L-am văzut odată în Ierusalim şi ştiu că avea puteri deosebite de a-i vindeca pe oameni."

Atunci, apostolii i-au povestit toată istoria lui Isus din Nazaret, iar când i-au descris moartea Lui pe cruce, lordul deşertului a plâns ca un copil.

„Dacă aş fi ştiut lucrul acesta", spuse el, „aş fi venit cu tribul meu ca o furtună din pustie şi L-aş fi smuls din mâna asupritorului. În pustie, Dumnezeu este cel care domneşte cu dreptate."

„Dumnezeu domneşte peste tot pământul, fiindcă El l-a făcut", a spus Petru. „Totuşi, El a suferit toate aceste lucruri, pentru că aceasta a fost voia lui Dumnezeu cu privire la El, după cum ne-a spus nouă de multe ori, înainte de patimile Sale, dar din pricina orbirii noastre, nu am înţeles. Eu însumi m-am lepădat de El când a fost prins ca să pătimească, dar El m-a iertat, aşa cum îi iartă pe toţi cei care vin la El."

„Cum poate să ierte când este mort?", întrebă femeia întristată. „În mormânt nu mai este viaţă. Cei care mor nu mai pot să ne ierte, nici să ne iubească, chiar dacă am vărsa lacrimi de sânge…"

„Nu ai auzit", întrebă Petru mirat, „că mormântul nu L-a putut ţine? A treia zi, după cum a fost profeţit despre El în Scripturi, a înviat, iar noi L-am văzut şi am primit dovezi clare că a fost El, şi nimeni altcineva. Şi aşa cum a înviat El din morţi, la fel vor învia toţi cei care cred în El. Moartea a fost înghiţită de biruinţă. După mai multe zile, L-am văzut cu ochii noştri cum s-a înălţat la cer. Totuşi, este cu noi în orice situaţie, ne dă ajutor şi mângâiere şi va rămâne cu noi până la sfârşit."

Pe când vorbea el aşa, iată, locul acela se umplu de o lumină orbitoare, uşile temniţei se deschiseră larg şi un om în haine strălucitoare apăru înaintea lor şi le spuse:

„Duceţi-vă şi vorbiţi în templu cuvintele acestei vieţi!”

Şi întemniţaţii, fără să se mai mire şi să se mai întrebe cu privire la aceste minunate întâmplări, îl urmară cu toţii, în tăcere. Păzitorii temniţei continuară să stea de gardă înaintea uşilor, fără să vadă sau să audă ce se întâmpla, fiindcă ochii le erau pecetluiţi de un înger.

Ben Hesed a fost botezat în acelaşi ceas, la fel şi femeia, fiindcă au crezut tot ce le-a spus Petru în legătură cu Isus din Nazaret şi au plecat să rămână în noaptea aceea în casa lui Ioan. Dar dis-de-dimineaţă, apostolii s-au dus la templu ca să vorbească noroadelor, aşa cum le-a poruncit îngerul.

Pe la al treilea ceas din zi, la porunca lui Annas, s-au adunat membrii Sinedriului, împreună cu cei mai mari rabini din Ierusalim, pentru a hotărî soarta celor pe care Saul îi aruncase în temniţă cu o zi înainte. După ce Annas le prezentă cazul în cele mai mici detalii şi reuşi subtil să-i convingă pe cei mai mulţi că aceşti oameni lucrau cu puterea diavolului, lămurindu-i că onoarea şi siguranţa lui Israel atârnau de decizia Sinedriului, porunci ca infractorii să fie aduşi înaintea lui. Aprozii s-au grăbit să împlinească porunca primită. În timp ce se îndreptau spre închisoare, bărbaţii schimbau vorbe de batjocură la adresa ucenicilor şi râdeau de felul în care avea să le fie curmat tot zelul. Ajunşi la locul temniţei, aprozii începură să-i interogheze pe străjerii ce făcuseră de pază în noaptea aceea. Îi întrebară dacă vinovaţii le-au creat probleme, dacă s-au comportat agresiv şi alte asemenea lucruri.

„I-am auzit vorbind între ei până la a treia strajă”, răspunse ofiţerul gărzii, „dar n-am mai auzit nici un zgomot dinăuntru de câteva ceasuri – probabil dorm.”

„Trezeşte-i repede, căci trebuie să-i ducem înaintea Sinedriului. Scoate-i afară, trebuie să mă grăbesc.”

Atunci ofiţerul, al cărui nume era Chilion, deschise uşa temniţei şi intră.

„Treziţi-vă, puturoşilor”, strigă el, „şi ieşiţi afară!”

Dar, văzând că nu se aude nici un glas şi nici o mişcare, începu să înfingă sabia în grămezile de paie jilave.

„Dacă nu ies de bunăvoie”, spuse el, „îi scot eu îndată cu vârful săbiei.” Dar nu auzi nici un ţipăt de durere, aşa că ieşi la lumină. „Daţi-mi o făclie”, se răsti el subalternilor săi, „este prea întuneric înăuntru şi ticăloşii nu vor să-mi răspundă.”

Câţiva au alergat şi au adus nişte torţe, apoi au cercetat temniţa cu atenţie. Prizonierii nu erau acolo.

„V-aţi îmbătat astă-noapte şi prizonierii v-au păcălit”, spuse Caleb, mai marele aprozilor, când se convinse că cei întemniţaţi nu erau de găsit. „Pentru aceasta veţi plăti scump.”

„Minţi, omule! Nu mă interesează dacă eşti şeful poliţiei Templului! Eu însumi n-am mâncat o coajă de pâine şi nici n-am luat măcar o picătură de vin astă-noapte”, strigă Chilion cu glasul plin de mânie, „şi aceştia îmi sunt martori. Am stat nemişcaţi înaintea acestor uşi, aşa cum ne-aţi găsit când aţi venit. Trebuie să fi ieşit prin ziduri.”

Încurajaţi de speranţa că ar putea găsi dovezi care să confirme evadarea lor, se întoarseră să cerceteze iar, de data aceasta mai amănunţit, celula. Examinară zidurile, dar nu găsiră nici o urmă, nici măcar o gaură pe unde să se strecoare un şoarece.

„Sunt nenorocit”, strigă Chilion, sfâşiindu-şi hainele, „dacă nu vor fi găsiţi. Au dispărut prin puterile magiei, fără îndoială. De fapt, ce credeţi, nişte oameni care pot să dea vedere orbilor, nu pot să dispară din temniţă fără să fie văzuţi?”

Caleb se întoarse preocupat şi plin de îngrijorare în sala de consiliu. Şi, făcând o plecăciune adâncă în faţa

Sinedriului, rosti cu repeziciune: „Sunt din cale-afară de necăjit, domnii mei, fiindcă trebuie să vă aduc veşti rele: prizonierii pe care trebuia să-i aduc înaintea voastră au evadat din temniţă în timpul nopţii.”

„Cum aşa?”, strigă Annas furios. „Cine a păzit temniţa?”

„Detaşamentul lui Chilion, cu Chilion însuşi în frunte, domnul meu. Temniţa a fost închisă cu toată siguranţa, gardienii erau la posturile lor înaintea uşilor, dar când am deschis zăvoarele şi am intrat, nu am găsit pe nimeni înăuntru.”

„O poveste pentru adormit copiii, domnul meu”, remarcă Alexandru sarcastic. „Fără îndoială, se va dovedi că inculpaţii au aranjat cu gardienii în timpul străjilor de noapte, i-au păcălit şi astfel au dispărut.”

„Chilion a fost mituit”, sugeră altul. „Aduceţi-l aici şi încercaţi efectul unei bătăi în stil roman. Un spate însângerat produce adesea o mărturisire cinstită.”

Dar, pe când îşi dădeau toţi cu părerea, Chilion însuşi apăru la uşă, iar când i s-a permis să intre, a început să plângă înaintea lor, spunând că este nevinovat; mai mult decât atât, a declarat că este gata să jure pe altarul din Templu că spune adevărul. Nici un jurământ nu era mai sacru decât acesta.

„Cât despre oamenii pe care i-aţi pus ieri în temniţă”, adăugă el, „chiar în momentul acesta învaţă noroadele în Templu!”

CAPITOLUL XVIII

AI CĂRUIA SUNTEM ŞI CĂRUIA-I SLUJIM

OREŞTI, domnul meu, ca aceşti oameni să fie prinşi imediat şi aduşi aici?”

Glasul era al lui Saul din Tars, care tocmai sosise în sala de consiliu şi toţi ochii erau îndreptaţi spre el. „Atunci am putea să-i examinăm, pentru a compara răspunsul lor cu declaraţiile acestui temnicer. Este absolut necesar să rezolvăm deficienţele temniţelor noastre, asigurându-ne că nimeni nu mai poate evada din ele, deoarece mie mi se pare că vom avea nevoie de ele până rezolvăm problemele acestei secte apostaziate.”

„Are dreptate”, murmurară câteva voci ale celor investiţi cu mai multă autoritate. „Să-i aducă aici imediat; nu vom pleca până nu-i vedem înaintea noastră.”

Atunci Annas porunci aprozilor: „Aduceţi-i aici de urgenţă, dar nu faceţi nici un spectacol, fiindcă au o mare mulţime de simpatizanţi. Un entuziasm popular”, adăugă el, „când dospeşte într-un moment nepotrivit şi într-o direcţie greşită, poate deveni dezastruos, deşi, atunci când este canalizat corect, poate aduce un rezultat formidabil – toţi vă amintiţi ce s-a întâmplat în cetate cu ocazia execuţiei

conducătorului lor. Avem o singură şansă, aceea de a atrage mulţimile de partea noastră, cum am făcut şi atunci."

Caleb îşi alese câţiva din aprozii cei mai de seamă şi porni împreună cu ei spre templu, unde găsiră o mare mulţime de oameni adunaţi în pridvorul lui Solomon, ascultându-i pe apostoli, care le vorbeau despre Isus cel răstignit şi înviat. Îl proclamau cu îndrăzneală ca fiind împăratul lui Israel, asigurându-i pe oameni că, deşi L-au respins şi L-au dat la moarte, El îi iubeşte, îi iartă şi vrea să-i elibereze din păcat şi din mizeria vieţii lor şi, mai mult decât atât, să le dea viaţa veşnică. Pentru ei, cei care credeau, nu mai exista frica morţii, deoarece El le-a promis că va învia şi trupurile lor, transformându-le în chipuri asemănătoare trupului Său de slavă. Oamenii ascultau cuvintele lor cu bucurie şi-L glorificau pe Cel răstignit, cerându-I să le ierte păcatele.

Când cei de la marginea mulţimii l-au văzut pe căpitanul aprozilor apropiindu-se, un om, a cărui barbă argintie cobora pe piept şi în a cărui ochi ardea focul soarelui din deşert, strigă:

„Îi vedeţi pe aceştia? Sunt ca leoparzii de prin munţi care-şi atacă prada pe neaşteptate. Aveţi grijă nu-i lăsaţi să facă vreun rău acestor oameni ai lui Dumnezeu!"

Mulţimea răspunse într-un glas: „Haideţi să-i împroşcăm cu pietre, ca să nu ne mai necăjească!"

Caleb se temea de mulţime, dar, fiind destul de diplomat, îşi ridică glasul şi vorbi cu îndrăzneală:

„Oameni ai lui Israel, nu intenţionăm să facem nici un rău acestor oameni, dacă acceptă să vină cu mine în linişte. Consiliul şi senatul lui Israel este chiar acum adunat şi doreşte să-i asculte cu privire la lucrurile pe care ei le vestesc. Lăsaţi-i să vină cu noi, ca şi cei care sunt în autoritate să primească Evanghelia." A spus aceste lucruri nu pentru că le credea, ci pentru că era şiret şi ştia că, dacă nu va reuşi să liniştească mulţimea, o mare nenorocire se va abate nu numai asupra lui, ci şi asupra Sinedriului.

„Dacă aceştia îi vor acuza pe marii preoţi şi-i vor învinui de moartea nazarineanului”, îşi spunea el în sine, „gloatele îi vor scoate afară din sala de judecată şi le vor smulge mădularele unul câte unul.” În clipa următoare se gândi să trimită cuvânt la citadelă şi să ceară ajutorul unui detaşament de soldaţi romani, dar îşi dădu imediat seama că asta i-ar trăda frica şi se hotărî să vorbească din nou, de data aceasta la urechea lui Petru.

„Te rog, bunule rabin”, spuse el cu o umilinţă aparentă, „să linişteşti mulţimea, deoarece pe tine te ascultă, iar eu, în ciuda poziţiei mele oficiale, nu am nici o autoritate asupra lor.”

„Nu mă numi bun, tu cel care te-ai lepădat de Domnul gloriei”, îi răspunse Petru. „Voi merge cu tine.” Apoi ridică mâna şi mulţimea se linişti, parcă aşteptând o poruncă din partea apostolului cu privire la aprozi. Petru rosti: „Bărbaţi ai lui Israel, acest Isus pe care vi-L predicăm, în timp ce era pe pământ, ne-a poruncit nouă, celor care vrem să-L urmăm pe El, să nu facem rău nimănui. El a spus că, dacă cineva ne loveşte peste un obraz, trebuie să întoarcem şi obrazul celălalt, pentru a fi lovit. În noaptea dinaintea morţii sale, când marii preoţi au trimis un detaşament de soldaţi înarmaţi cu săbii şi toiege ca să-L prindă, eu unul am fost plin de indignare şi am lovit urechea robului marelui preot cu sabia, aşa încât urechea i-a fost tăiată complet; dar Domnul m-a mustrat şi mi-a spus să-mi bag sabia în teacă, apoi şi-a întins mâna şi a vindecat urechea omului. Mai mult decât atât, vă amintiţi că, atunci când era bătut, batjocorit şi scuipat de duşmani, nu şi-a deschis gura, ci a suferit totul cu răbdare, deşi avea la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri înarmaţi cu săbiile de foc ale cerului. Dacă vreţi să fiţi urmaşi demni ai Celui în care aţi crezut, nu vă răzbunaţi, ci fiţi plini de pace faţă de toţi oamenii. Fiţi plini de încredere că Domnul Isus Christos, ai căruia suntem şi căruia-I slujim, nu va îngădui să fim încercaţi mai mult decât putem suferi, ci,

atunci când va considera necesar, ne va oferi o cale de scăpare."

Când mulţimea a auzit aceste cuvinte, i-a lăsat pe apostoli să meargă cu aprozii. Dar Ben Hesed, şi împreună cu el şi alţii care erau încă îndârjiţi, i-au urmat îndeaproape şi aşteptau lângă uşa sălii de consiliu. „Fiindcă", spunea Ben Hesed, „este scris: «Cu cel milos să te porţi cu milă, dar cu cel viclean să te porţi după viclenia lui. Domnul îi va izbăvi pe cei întristaţi, dar cei mândri vor rămâne de ruşine», şi iarăşi, «El îmi deprinde mâinile la luptă, aşa că braţele mele întind arcul din aramă. Urmăresc pe vrăjmaşii mei, îi ajung, şi nu mă întorc până nu-i nimicesc»." După ei s-au luat şi alţii, iar când Caleb i-a văzut la uşă, a scris pe o tăbliţă: „Fiţi atenţi, vă rog, în hotărârile voastre cu aceşti apostoli, fiindcă afară aşteaptă o mulţime care ne-ar putea spulbera ca praful din drum", apoi trimise tăbliţa lui Annas în persoană.

Când acesta citi cuvintele, inima îi ardea ca un cărbune aprins. Totuşi, îşi păstră calmul şi, privind la apostolii care stăteau smeriţi înaintea acelei adunări impunătoare, rosti: „Iarăşi suntem nevoiţi să vă reproşăm deschis conduita necorespunzătoare. Pescari neînvăţaţi şi încăpăţânaţi, cum se face că persistaţi în nelegiuirea voastră? Nu v-am poruncit să nu mai învăţaţi noroadele în numele acesta? Şi, iată, aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră, căci aveţi de gând să aruncaţi sângele nazarineanului asupra noastră."

„Trebuie să ascultăm de Dumnezeu, nu de oameni", spuse Petru simplu.

Annas tremura de mânie, dar continuă să vorbească liniştit. „Ne-aţi mai spus şi altădată că aceasta este scuza neascultării voastre faţă de cel mai sfânt consiliu al poporului lui Israel. Credeţi voi că Dumnezeul părinţilor noştri nu mai vorbeşte decât prin pescari, vameşi şi tâlhari? Nu, fiindcă puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu se odihneşte încă pe capetele noastre! Noi suntem cei care apărăm credinţa

strămoşească – pe care am păzit-o din zilele părintelui nostru Avraam până acum – de cei care o pângăresc."

„Îţi vom da răspuns la cuvintele tale", spuse Ioan, privind ţintă în ochii furioşi ai bătrânului. „Dumnezeul părinţilor noştri L-a ridicat pe Isus, pe care voi L-aţi omorât şi L-aţi atârnat pe lemn. Dumnezeu L-a înălţat la dreapta Lui ca Împărat şi Mântuitor, ca să dea pocăinţă lui Israel şi iertare de păcate. Noi suntem martorii Lui cu privire la aceste lucruri împreună cu Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu L-a dat celor ce-L ascultă."

„Aţi auzit şi voi aceste lucruri?", strigă Annas scrâşnind din dinţi. „Aceasta nu este decât hulă! Ei răspândesc această otravă în fiecare zi prin popor. Nazarineanul, cum să nu, împărat, iar noi o ceată de ucigaşi! Dacă poporul ajunge să creadă aceasta, ce se va întâmpla? Vom fi răsturnaţi şi întreaga naţiune va trece la hulă şi idolatrie."

„Facem o slujbă plăcută înaintea lui Dumnezeu dacă îi condamnăm imediat la moarte", spuse Iochanan. „Trebuie numaidecât, pentru bunăstarea poporului şi a naţiunii!"

„Eu sunt de aceeaşi părere", exclamă Alexandru.

„Şi eu… şi eu!" strigară vreo zece glasuri.

„Să fie omorâţi cu pietre!"

„Daţi-i pe mâna romanilor!"

„Domnii mei, vă rog să nu vă pripiţi, ci să aveţi îngăduinţă!", îi întrerupse un glas profund din mijlocul adunării. „Ascultaţi o clipă pe unul care, din pricină că este oarecum nefamiliarizat cu aceste învăţături noi, poate vede situaţia dintr-un punct diferit faţă de voi."

„Gamaliel! Gamaliel!", strigară câteva voci. „Să vedem ce are de spus."

Vorbitorul părea undeva, deasupra tuturor. Sentimentul acesta era poate dat şi de statura lui impunătoare. În ochii lui se citea mult calm şi demnitatea izvorâtă din înţelepciune. Şi, dintr-odată, oamenii îşi ridicară privirea din

pământ şi-i urmăriră cu atenţie fiecare gest şi vorbă. Bărbatul începu să vorbească mulţimilor în fraze legate, pline de sens, în aşa fel încât stârni curiozitatea întregii adunări. Era conştient de autoritatea ce o avea şi continua să vorbească făcând din când în când câte un gest ca de liniştire către ceilalţi ce rămăseseră cu faţa întoarsă spre el. „Rog", continuă el când tumultul glasurilor aprinse se linişti, „ca persoanele în cauză să fie aduse în faţă."

Această poruncă fiind împlinită imediat de aprozii lui Caleb, vorbitorul începu din nou cu un glas profund: „Ascultând cuvintele acestor oameni", spuse el, „gândurile mele s-au dus în urmă, fiindcă oamenii au găsit întotdeauna în experienţele trecutului cele mai bune sfaturi pentru problemele prezentului. A adopta măsuri excesive pentru distrugerea acestei noi secte înseamnă nu doar să dăm dovadă, în opinia mea, de lipsă de înţelepciune în starea actuală de frământare a populaţiei, ci să ne expunem unor pericole foarte mari. M-am amestecat prin mulţime şi ştiu ce vorbesc; de aceea, luaţi aminte şi aveţi grijă, nu vă atingeţi de aceşti oameni!

Întoarceţi-vă şi priviţi, după cum v-am sugerat, în istoria noastră. Veţi găsi că, nu cu mult timp în urmă, un anume Teuda, care credea că este cineva şi în spatele căruia s-au încolonat aproape patru sute de bărbaţi, a fost omorât într-o încăierare şi toţi cei ce se încrezuseră în el au fost risipiţi şi nimiciţi. Îndată după el a apărut Iuda galileanul, pe vremea înscrierii, şi a tras mult norod de partea lui; dar a pierit şi el, şi toţi cei ce-l urmaseră au fost risipiţi.

Şi acum, eu vă spun: nu mai necăjiţi pe oamenii aceştia, ci lăsaţi-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici în curând, dar dacă este de la Dumnezeu n-o veţi putea nimici. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu!"

Se auzi un murmur de aprobare a vorbelor rostite de înţeleptul Gamaliel, care se bucura de cea mai înaltă reputaţie printre ei, fiind doctor al legii iudaice.

Annas se ridică tulburat şi nemulţumit şi privi la cei din jurul său. Se aşternu apoi între ei o linişte grea care făcea ca tumultul şi agitaţia mulţimii de afară să se distingă tot mai clar.

„Deşi eu personal cred că aceşti oameni şi lucrările lor nu sunt nici omeneşti, nici de la Dumnezeu, ci de la diavolul", începu el cu glasul tremurând de furie, „cu nimic mai puţin observ că diavolul îi apără şi el pe ai săi, fiindcă oamenii din popor sunt, la momentul prezent, într-o stare critică şi nu-i putem întărâta; aşadar, voi accepta şi eu deocamdată propunerea cuviosului Gamaliel, gândindu-mă că alternativa cu cel mai puţin risc pentru noi înşine şi pentru cauza noastră este, după cum a sugerat el, să-i lăsăm în pace pentru moment. Nu-mi pierd speranţa că voi reuşi să trezesc interesul lui Irod în această chestiune. O dată ce îi voi dovedi că aceşti indivizi învaţă poporul că stăpânul lor este împăratul cel adevărat al lui Israel – şi pot să-i aduc martori – el va şti să se ocupe de ei aşa cum trebuie. Acum voi porunci ca aceşti neascultători obraznici să fie bătuţi înaintea noastră, sperând încă o dată că această pedeapsă va putea să le corecteze zelul eronat. Apoi le vom da drumul."

În timp ce demnitarii sinedriului priveau scena liniştiţi, apostolii erau bătuţi de lacheii templului. Când, în sfârşit, loviturile groaznice încetară, Annas vorbi din nou, adresându-se celor pedepsiţi: „Mai trebuie să-mi daţi socoteală cu privire la un lucru: cum aţi reuşit să evadaţi din temniţă? Gardienii au declarat că nu s-au mişcat dinaintea uşii unde aţi fost încarceraţi."

Faţa lui Ioan strălucea de o lumină aproape celestă. „Domnul nostru Isus Christos, ai căruia suntem şi căruia-I slujim, a trimis un înger care a închis ochii gardienilor în timp ce pe noi ne-a scos afară."

Annas îl privea pe apostol cu un zâmbet batjocoritor.

„Cum se face”, spuse el încet, privind satisfăcut la rănile sângerânde de pe spatele apostolilor, „că îngerul acela v-a eliberat din temniţă, dar nu a putut să vă scape de bătaia lacheilor?”

„Am fost eliberaţi din închisoare ca să putem vesti oamenilor mântuirea şi iertarea păcatelor”, răspunse Ioan, apoi zâmbi şi el, dar era un zâmbet fericit, sincer, ca şi cum Regele nemuritor şi nevăzut i-ar fi conferit cu mărinimie un dar ceresc. „Robul nu este mai presus decât Stăpânul său”, continuă el, „şi dacă suferim cu El, vom şi împărăţi eu El; El a plecat să ne pregătească un loc, ca acolo unde este El, să fim şi noi…”

Annas se ridică plin de furie.

„Ciomăgeala pe care aţi primit-o astăzi ar trebui să vă bage minţile în cap, ca să nu mai vorbiţi niciodată în numele galileanului răstignit. Orice neascultare va fi urmată pe viitor de o pedeapsă faţă de care aceasta de astăzi nu înseamnă nimic.” Apoi apostolii au fost scoşi afară din sala de consiliu şi au plecat fericiţi că au fost socotiţi vrednici să sufere ocara lui Christos. Şi zilnic au continuat să proclame vestea bună a mântuirii în templu şi prin casele credincioşilor.

CAPITOLUL XIX

LA UMBRA ZIDULUI

DECI nu vii cu mine?”

„Nu, nu pot; astăzi voi învăţa să torc. Mama Mântuitorului mă va instrui, iar după aceea îţi voi face o tunică. Acum ştiu ce înseamnă să am ochi.” Anat privi la mâinile mici ce stăteau înmănuncheate în poalele ei. „Acestea”, continuă ea, deschizându-le şi răsfirându-şi degetele subţiri şi arse de soare, „au fost leneşe ca nişte mâini de prinţesă, dar de acum le voi învăţa să fie harnice, ca să-i slujească Celui care mi-a dat vedere ochilor.”

Seth privea îngândurat faţa plină de zel a surorii sale.

„Deci nu ne vom mai întoarce niciodată în ţara noastră? Ai uitat deşertul?”

„Nu l-am uitat, dar vreau să rămân aici.”

„Şi dromadera?”

„Tu trebuie să o găseşti. Nu te supăra, dar eu nu am fost de acord să o laşi în grija unui străin. Lordul deşertului o va cere din mâna ta.”

Tânărul se întoarse să plece. „Fie aşa”, rosti el rănit. „Până o găsesc, nu-mi vei mai vedea faţa; şi dacă asta nu se va întâmpla niciodată, nu e vina mea…”

„Seth, Seth! Stai o clipă, frate! Nu mă părăsi aşa!”

Dar acesta plecă fără să mai întoarcă privirea.

„Cum pot să găsesc animalul?”, se întreba în sinea lui în timp ce hoinărea prin labirintul străzilor înguste. „Am întrebat pe toată lumea despre omul acela, Gestus, nimeni nu-l cunoaşte. Cât despre dromadera albă, oamenii se uită la mine ca şi cum aş fi un tâmpit când le spun că am lăsat-o în grija unui necunoscut. Dacă aş fi încă în Egipt, aş oferi o libaţie zeului Ptah Hotep sau aş aduce o ghirlandă la templul taurului sacru, ca să primesc înţelepciune. Dacă mă rog zeului ţării acesteia, cum mă va asculta el? Sunt doar un străin, după cum mă numesc iudeii, «păgân».” În timp ce medita aşa, băiatul se aşeză la umbra unei arcade, urmărind cu privirea un stol de vrăbii care zburau pe deasupra; ceva din ciripitul lor îi aminti de ziua când stătea aplecat deasupra chipului surorii sale inconştiente.

„Există un Dumnezeu care poate să audă”, îşi spuse el cu glas tare. „Fiindcă El l-a auzit pe omul care a vindecat-o pe Anat. Deşi vindecarea unui orb este un lucru foarte mare, nu îndrăznesc să-I cer să mă ajute să găsesc dromadera. Oare nu există vreun zeu mai mic care să se ocupe de lucrurile mai mărunte? «Nici o vrabie nu cade la pământ fără ştirea Tatălui…» Unde auzise el cuvintele acelea? Ioan le rostise după bătaia aceea din sala consiliului. Dar asta înseamnă tatăl lui, nu al meu”, continuă el meditativ. „Eu nu sunt iudeu. Totuşi, vrăbii sunt şi în Egipt. Dacă mă rog Dumnezeului aceste ţări, mă gândesc că nu mă va pedepsi, aşa că aş putea încerca şi voi vedea ce se întâmplă. Dumnezeul acestui ţinut… Isuse – dacă acesta este numele Tău – Tu ştii că eu sunt doar un egiptean şi nu ştiu ce fel de jertfă Îţi face plăcere; şi dacă aş şti, nu ţi-aş putea-o oferi, fiindcă sunt mai sărac decât vrăbiile acestea. Totuşi, dacă este adevărat că te îngrijeşti de ele, ajută-mă şi pe mine, Te rog, să găsesc dromadera albă, pe care trebuie s-o înapoiez lordului din deşert.”

După ce rosti această rugăciune, un sentiment vag de mângâiere se cuibări în inima lui. Deschise ochii şi, privind în

lungul străzii, văzu doi oameni ce veneau spre el. Pe unul dintre ei îl recunoscu pe dată – era tocmai omul în grija căruia lăsase dromadera. Tresări, se ridică în picioare, dar se trase din nou sub arcadă şi, văzând o crăpătură în zid, se furişă înăuntru, lipindu-se de piatra răcoroasă. „Îi voi urmări după ce vor trece", se gândi în sine. „Poate reuşesc să dau peste dromaderă fără ca el să ştie; dacă mă vede, s-ar putea să nu mai am nici o şansă."

Dar cei doi se opriră sub arcadă, se aşezară pe caldarâmul rece, fără ca vreunul din ei să observe figura nemişcată a băiatului din crăpătura zidului. „Dă-mi plosca ta să trag o înghiţitură de vin; ard de sete", spuse cel pe care îl chema Gestus.

„Nu am vin", răspunse celălalt. „Bea apă."

„Ptiii", rânji Gestus dezgustat, respingând plosca oferită. „Eu nu beau apă, este numai pentru animale."

„Ai dreptate, bunule prieten; cel mai bun vin nu este prea bun pentru tine. Dacă-mi faci un serviciu destul de mărunt, îţi voi da aur să-ţi cumperi vin cât să-ţi ajungă un timp îndelungat."

„Chiar aşa?"

Evreul ezită o clipă, ca şi cum nu ştia cum să procedeze. Seth pândi cu atenţie din ascunzătoare şi văzu că omul era îmbrăcat bine şi avea, pe deasupra, un aer important. Ascultă cu atenţie, ca să audă următoarele lui cuvinte.

„Te cunosc, ştiu că eşti omul care a depus mărturie înaintea lui Pilat împotriva tâlharilor, Dumachus şi Titus, care au fost răstigniţi mai apoi împreună cu nazarineanul."

Gestus tresări vizibil, se trase puţin în spate şi-şi pironi ochii mici şi sclipitori asupra celuilalt cu un gest subtil, încercând să pară cel mai cinstit şi cel mai virtuos om de pe faţa pământului.

„Şi dacă sunt, ce?", întrebă el într-un târziu. „Guvernatorul mi-a dat drumul doar cu douăzeci de lovituri."

„Ei bine, dar de atunci ai continuat să te ocupi…” şi aici vorbitorul îşi coborî glasul atât de încet, încât Seth nu mai putu să distingă următoarele cuvinte.

Gestus sări în picioare jurându-se şi-şi scoase pumnalul pe jumătate. „Nu ţi se pare că ştii prea multe?”, se răsti el. „Cred că am să te trimit să trăncăneşti celor de pe lumea cealaltă despre ceea ce am făcut eu.”

„Linişteşte-te, lăudărosule!”, spuse celălalt, cu o umbră de nelinişte în glas. „Sunt neînarmat. Dar poţi să-ţi dai seama că, dacă aş fi vrut să trăncănesc, ai fi fost deja putred în afara zidurilor cetăţii; dar nu am făcut-o, fiindcă îmi poţi fi de folos. Aşează-te şi ascultă!”

Gestus se aşeză. „Vrei să ucid pe careva, nu mă îndoiesc”, spuse el ursuz. „Vă ştiu eu pe voi, bogaţilor! Ne forţaţi pe noi, diavolii aceştia săraci, să vă săvârşim faptele voastre rele, şi ne aruncaţi cu zgârcenie câţiva gologani din aurul vostru nemăsurat; dar, dacă este vorba de o altă răsplată, cum ar fi bătaia sau chiar crucea, voi sunteţi nevinovaţi. Pentru nazarinean aţi plătit doar treizeci de arginţi, ştiu dintr-o sursă sigură.”

„Dar dacă de data aceasta vor fi treizeci de monede de aur?” întrebă iudeul cu glas mieros. „Iscarioteanul era un galilean neştiutor, s-a mulţumit cu argintul. A fost destul”, adăugă el dând din umeri, „fiindcă s-a spânzurat imediat după aceea. Bănuiesc că tu nu vei face aşa.”

„Eu? Niciodată! Dacă aş fi fost atât de naiv, m-aş fi spânzurat de cel puţin zece ori până acum. Dar care este treaba pentru care m-ai chemat? Să ştii că nu facem nici un târg până nu ştiu clar ce am de făcut.”

„Este destul de simplu… aproape fără nici un risc. Doar să-i faci de petrecanie unui individ fără familie şi fără… da… fără prieteni. Este chiar vinovat de sânge, aşa că lichidarea lui este legală.”

„Atunci de ce nu…”

„De ce nu-i aplic eu însumi pedeapsa? O întrebare logică, văd că eşti un om cu raţiune. Prea-alesule Gestus, nu este afacerea mea. Îl reprezint pe altul, şi acesta nu este într-o poziţie în care se poate răfui personal. Vrei să te ocupi de misiunea aceasta pentru treizeci de monede de aur?”

„Zece monede acum, treizeci după aceea, şi o voi face.”

„Cinci acum!”

„Nu, zece; eu nu-mi risc viaţa pentru un preţ de nimic.”

Celălalt îşi scoase punga, deşi nu fără şovăială şi puse banii în mâna lui Gestus. Acesta îi numără în şoaptă: „Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece. Da, zece monede de aur, şi puţin argint. Trebuie să-mi dai şi puţin argint.”

„Bine, ţine câţiva arginţi. Dar nu ţi-am spus numele omului. Trebuie să-mi aduci capul lui în noaptea aceasta, chiar la miezul nopţii, dacă vrei să primeşti celelalte treizeci de monede de aur.”

„Nu am nimic de ascuns”, spuse Gestus râzând mândru de sine. „În valea lui Hinnom avem apă bună pentru animale şi nu este prea departe de la drumul mare. Dacă mă vei aştepta doar la o mică distanţă în afara porţii Jaffa, îţi voi aduce capul cerut la miezul nopţii. Dacă nu în noaptea aceasta, mâine noapte; trebuie să am timp să prind pasărea. Dar încă nu mi-ai spus numele…”

„Adevărat; atunci ascultă!” Aplecându-se, iudeul şopti ceva la urechea tâlharului, care dădu de două sau de trei ori din cap, ca semn că a înţeles.

„Îl cunosc”, răspunse el. „Nimeni nu-l ştie mai bine decât mine. La urma urmei, ceea ce voi face, voi face pe bună dreptate”, apoi începu să râdă cu glas tare ca şi cum ceva i-ar fi oferit o plăcere tainică. „L-am pus la punct pe taică-său, răzbunându-mă o dată; de data asta mă voi răzbuna a doua oară, ceea ce îmi dă un avantaj dublu. Ştiu şi cum îl voi

ademeni să vină de bună voie într-un loc potrivit. Nu vei întârzia cu aurul?"

„Jur pe Templu că nu voi întârzia."

„Bine! Acum mai rămâne să discutăm un lucru: am în tabără o dromaderă de o iuţeală deosebită, pe care vreau să-l vând cu un preţ avantajos; animalul este tânăr, ascultător, bine instruit; mai mult decât atât, are culoarea albă, cum n-am mai văzut niciodată în viaţa mea. L-am cumpărat de la o caravană şi am plătit pe ea un preţ enorm."

„Cred că pot să te ajut şi în privinţa aceasta", răspunse iudeul, încercând să vorbească cu un glas cât mai sincer, „dar să terminăm mai întâi tranzacţia pentru care te-am căutat. Este mai bine să facem lucrurile unul câte unul, în ordine. Întotdeauna mi-a plăcut să am o viaţă ordonată", continuă el pios. „Deci, încredinţez situaţia în mâinile tale."

„Cu toată încrederea!", strigă Gestus râzând în hohote. Se ridică şi-l bătu pe iudeu pe umăr. „Ai fost foarte inspirat să mă cauţi pe mine pentru această acţiune, nu vei regreta…" Şi se opri brusc, aţintindu-şi privirea în umbra arcadei. „Pe Jove!", exclamă el. „Se pare că nu am fost singuri!" Şi, sărind ca o fiară, îl prinse pe Seth de umăr, trăgându-l la lumină.

„Ce făceai aici, golanule?"

Dar nici Seth nu făcuse umbră pământului degeaba timp de treisprezece ani: observând că tâlharul nu-l recunoscuse, începu să se frece la ochi, îngânând nişte cuvinte ca prin somn. Apoi întinse mâna spre iudeul care îl privea cu suspiciune pe sub sprâncenele încruntate şi cu glas plângător ceru de milă.

„Vrei să-ţi dau o monedă de aur?", întrebă Gestus în limba greacă.

Seth îl privi nedumerit. „Nu înţeleg, onorabile domn", rosti el umil.

Iudeul păru liniştit, dându-i crezare.

„Dacă cerşetorul nu a înţeles nimic din conversaţia noastră, n-avem de ce să ne facem griji", spuse el. „Totuşi,

ia-l mai bine cu tine şi leagă-l până îţi închei misiunea, apoi dă-i drumul."

„S-ar putea să nu înţeleagă", răspunse Gestus privind ţintă la băiat cu ochii lui fioroşi, „însă eu am încredere într-un singur fel de oameni că nu suflă nimic – adică cei cu gâtul tăiat. Toate limbile sunt la fel pentru cei care nu mai pot să pălăvrăgească."

Iudeul scuturã din umeri indiferent. „Fă cum vrei, viaţa nu înseamnă prea mult pentru unul ca el, numai ia-l cu tine. Până la ceasul şi locul la care ne-am înţeles, cu bine!" Şi, întorcându-se, plecă repede fără să mai întoarcă capul.

În următoarele clipe, Seth încerca să prindă momentul de a fugi, dar bruta masivă dinaintea lui îl ţinea cu o mână de fier. Îi era imposibil să scape din strânsoarea aceea. Ridicându-şi ochii, văzu o vrăbioară pe muchia arcadei. Această făptură mică parcă privea scena plină de curiozitate, apoi, ciripind, zbură împreună cu celelalte vrăbii. Băiatul o urmări invidios şi, pentru a doua oară, îşi aminti cuvintele ciudate ale lui Ioan: „Nici o vrabie nu cade la pământ fără ştirea Tatălui." Şi iarăşi începu să se roage Dumnezeului necunoscut care se îngrijeşte şi de vrăbii, copleşit de acelaşi sentiment de mângâiere.

Gestus cântărea situaţia în mintea lui, fiindcă stătea liniştit înaintea prizonierului său, privindu-l ţintă.

„Vrei să-ţi dau drumul?", întrebă deodată în greacă.

„Dacă-ţi face plăcere, bunule domn", răspunse Seth luat prin surprindere.

Gestus rânji diabolic.

„Nu-mi face plăcere, băiete. Acum mergi liniştit înaintea mea – uite-aşa. Nu uita că am un pumnal în mână." Şi, cu o faţă plină de gingăşie, aşezându-şi braţul pe umărul lui ca un prieten, îl împingea înainte.

Seth păşea alături de tâlhar şi i se părea că visează. Privea îngrozit în jur, sperând în zadar la o posibilitate de evadare. Dar oamenii care treceau pe lângă ei păreau să nu

aibă ochi, iar vârful pumnalului care îl înţepa din când în când în spate îl avertiza că îl aştepta o moarte sigură în cazul în care ar fi încercat să strige. Într-un târziu ajunseră în afara cetăţii. Gestus se opri o clipă şi, văzând că nu trecea nimeni prin apropiere, legă mâinile băiatului la spate.

„Eşti un mincinos atât de iscusit", remarcă el rânjind, „încât cred că te voi mai ţine în viaţă un timp." Seth nu-i răspunse şi nici nu începu să plângă atunci când Gestus îi puse pumnalul la gât, râzând batjocoritor.

„Dacă trebuie să mor", se gândi el, „cel puţin voi muri cu demnitate." Apoi îşi aminti de Anat, cum o lăsase torcând fericită în casa lui Ioan; lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii, dar le scutură viteaz.

„Haide, băiete", strigă Gestus, „afacerile mele necesită grabă şi multă atenţie." Apoi, simţindu-se foarte bucuros, îşi puse pumnalul în cingătoare şi scoase punga cu galbeni. O scutură şi ascultă cu plăcere clinchetul monedelor, apoi porni la drum, cântând un ritm păgân despre Bacchus şi plăcerile vinului.

După un timp ajunseră la defileul îngust care şerpuieşte printre dealurile ce mărginesc valea lui Hinnom. Seth îşi dădu imediat seama că se afla în tabăra tâlharilor, un loc strategic, foarte bine ales: la marginea râului, într-un desiş de copaci.

Vreo zece tâlhari se tolăneau pe iarbă, unii din ei mâncând şi bând, alţii jucând jocuri de noroc, iar ceilalţi dormind la umbră.

Sosirea lui Gestus şi a prizonierului său fu salutată cu hohote de râs.

„Pe cinstea mea! Vrednicul nostru şef a pus gheara pe o pradă valoroasă", strigă unul, apropiindu-se încet de Seth şi rânjindu-i fioros în faţă. „Cum ai reuşit, căpitane, să prinzi această pasăre rară? De câţi saci de aur ai reuşit să-l jefuieşti?"

Gestus făcu cu ochiul semnificativ. „Voi pune mâna pe vreo trei pungi, dacă mă vor ajuta zeii”, răspunse el, apoi legă încheieturile mâinilor şi gleznele băiatului şi, poruncindu-i aceluiaşi tâlhar să nu-l scape din ochi, se aruncă pe iarbă, cerând mâncare şi băutură. Alţi doi sau trei veniră lângă el şi acestora le spuse ceva în timp ce mânca, dar nici un cuvânt nu ajungea până la urechile lui Seth care începea să sufere din cauza durerii provocate de strânsoarea legăturilor.

După un timp, îşi făcu curaj şi-l rugă pe tâlharul care-l păzea să-i desfacă puţin legăturile. Acesta, văzând cât de strâns îl legase Gestus, îi slăbi uşor legăturile de la mâini.

După câteva ceasuri, păzitorul lui aţipi şi, încetul cu încetul, din cauza băuturii, adormi tun. Seth muncea de cu zor să-şi dezlege mâinile, iar când întunericul cuprinse valea, spre surpriza lui, reuşi să se elibereze. Nimeni nu observase; omul de lângă el încă dormea dus, aşa că îşi dezlegă şi picioarele, apoi stătu nemişcat, neîndrăznind să facă o mişcare până când dispărură toate umbrele şi se făcu întuneric de-a binelea.

Deodată, auzi glasul lui Gestus, care, împreună cu doi tâlhari, se pregătea să plece din tabără. Îl auzi cum se apropie de el, simţi cum îl loveşte cu piciorul şi se umplu de spaima că tâlharul îi va verifica legăturile. Gestus ezită o clipă, apoi îşi văzu de drum, crezând că doarme. Băiatul răsuflă uşurat, apoi, încetul cu încetul, începu să se târască printre copaci şi tufişuri, până ieşi afară din desiş, unde, la lumina palidă a lunii, se opri o clipă, îşi puse urechea la pământ ascultând atent, apoi se ridică şi porni iute ca vântul înspre cetate.

„Trebuie să-l găsesc pe Ben Hesed”, îşi spuse el. „El va şti ce trebuie să facă.”

CAPITOLUL XX

ÎN AFARA PORŢII

ERA în amurg, când ziua se îngână cu noaptea, când umbrele se risipesc şi se pierd în beznă. La ceasul înserării, casa lui Ioan era adăpostul tăcut al unor clipe pline de bucurie şi de linişte. Dacă zilele treceau adesea pline de emoţii din pricina primejdiilor ce-i urmăreau pe cei aleşi la tot pasul, pline de munca şi grijile cotidiene, clipele petrecute pe acoperişul casei ucenicului preaiubit deveneau momente reale de refugiu, când fiecare din cei prezenţi putea să-şi spună necazul şi peripeţiile întâlnite în lucrarea lui de pe pământ. Soarele asfinţise şi doar o pată roşiatică mai păstra amintirea unei zări înflăcărate a orelor trecute. Măreţia văzduhului, întinderea cerului, erau mărturia neclintită a fericirii de dincolo, unde Domnul plecase să le pregătească un loc pentru a uita de chinul, persecuţiile, suferinţa şi necazurile acestei vieţi. În fiecare seară, umila încăpere a apostolului era plină de oameni ce li se alăturau lui Petru, Ioan şi celorlalţi ucenici, Maria, Anna, soţia lui Caiaphas, Ştefan şi în ultimul timp Anat, împreună cu mulţi alţii, ca să găsească ajutor şi vindecare pentru trupurile şi sufletele lor răvăşite de boală sau de păcat. În inima Ierusalimului, locuinţele răzleţe de acest fel începuseră să devină din ce în ce mai numeroase, numărul lor crescând semnificativ după jertfirea Mântuitorului. Însă la poarta casei

lui Ioan, mai mult decât oriunde în altă parte, sărmanii îşi găseau pacea şi un adăpost, iar acest fapt se datora marii însărcinări date de Însuşi Domnul cel Înviat acestor lucrători pentru vestirea Evangheliei cu putere şi prin Duhul Sfânt.

În seara aceasta, în mijlocul lor veni Ben Hesed, pentru a se lămuri mai bine cu privire la viaţa, moartea şi învierea Învăţătorului. Ştia că în Lege scria: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn."

„Cum se poate", întreba el, „ca Unsul Mesia, Fiul lui Dumnezeu, să fie blestemat?"

„Iarăşi te îndoieşti?", îl întrebă Petru.

„Nu, nu mă îndoiesc; duhul meu mărturiseşte neîncetat în mine că propovăduirea voastră este cea adevărată, dar doresc să capăt mai multă învăţătură, ca să-i pot convinge şi pe cei de acasă că El este Calea, Adevărul şi Viaţa şi ca ei să mă creadă când mă voi întoarce acasă."

„Ai o dorinţă bună", spuse Ioan cu bunătate. „Tânărul Ştefan cercetează fără contenire lucrurile care au fost scrise dinainte cu privire la Christos. Sunt multe lucruri care au fost parcă ascunse de ochii celor înţelepţi un timp îndelungat, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca cei din vechime să nu ajungă la desăvârşire fără noi. Citeşte, Ştefan, te rog, din sulul acesta."

„Cu privire la cei atârnaţi pe lemn, în Lege este scris", se auzi limpede glasul lui Ştefan dintr-un colţ mai retras al încăperii, unde stătea, cercetând un sul din pergament, «Dacă se va omorî un om care a săvârşit o nelegiuire vrednică de pedeapsa cu moartea, şi l-ai spânzurat de un lemn, trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn; ci să-l îngropi în aceeaşi zi, căci cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu, şi să nu spurci ţara pe care ţi-o dă de moştenire Domnul, Dumnezeul tău.»

Dar, dacă un om sfânt şi fără păcat este osândit la moarte printr-o acuzaţie falsă, cum este el blestemat? Aici este o taină mare, pe care noi înşine o înţelegem doar în parte,

căci este aproape cu neputinţă să fie pătrunsă în profunzime de omul muritor: Dumnezeu L-a dat pe unicul Său Fiu, nu doar ca să trăiască printre noi o viaţă sfântă şi fără pată, ci să şi-o dea în supunere, ca jertfă pentru toţi păcătoşii. Aceasta a fost voia Tatălui cu privire la El, după cum El Însuşi a spus şi cum au declarat profeţii din vechime. Nu suntem noi toţi blestemaţi, fiindcă am păcătuit înaintea lui Dumnezeu? Dar El, Mielul fără de pată, prin dragostea şi mila nemărginită a Tatălui a luat blestemul nostru asupra Lui, aşa cum este scris de mâna profetului Isaia: «Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.»

Iată alte profeţii pe care le-am găsit cu privire la El", continuă Ştefan fără să-şi ridice privirea. „«Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, şi obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns faţa de ocări şi de scuipări… o ceată de nelegiuiţi dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile şi picioarele… îşi împart hainele Mele între ei, şi trag la sorţ pentru cămaşa Mea… ei Îmi pun fiere în mâncare, şi, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oţet… am ajuns de ocara lor; când mă privesc ei, dau din cap… atât de schimonosită Îi era faţa, şi atât de mult se deosebea înfăţişarea Lui de a fiilor oamenilor… dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă; totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit… El a fost luat prin apăsare şi judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pământul celor vii şi lovit de moarte pentru păcatele poporului meu… groapa Lui a fost pusă între cei răi, şi mormântul Lui la un loc cu cel bogat.»

Toate acestea sunt profeţii pe care le-am găsit în Cartea Sfântă cu privire la El", spuse domol Ştefan, lăsând

totuşi să-i scape o undă de gravitate în gesturi şi priviri. „Sunt scrise cu multe generaţii înainte de venirea Lui în lume; totuşi, ele par scrise acum, de cineva care a fost martorul ocular al morţii Sale. De asemenea, mâna profetului Daniel a scris: «După aceste şaizeci şi două de săptămâni, unsul va fi stârpit, şi nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea şi Sfântul Locaş, şi sfârşitul lui va fi ca printr-un potop; este Hotărât că războiul va ţine până la sfârşit şi împreună cu el şi pustiirile.»”

„E atât de aproape sfârşitul”, conchise Ben Hesed, încleştându-şi pumnii fără voie în vreme ce privirea lui se odihnea pe zidurile impunătoare ale templului. Era o noapte cu lună plină. Luna, care era încă foarte aproape de orizont, desena pe caldarâmul străzilor, pe pietrele cenuşii ale clădirilor, pete mari de umbră şi lumină.

„El Însuşi ne-a spus dinainte tot ce avea să I se întâmple”, rosti Ioan întristat de golul imens ce-l simţea de la plecarea Mântuitorului. „Cum avea să fie dat în mâinile romanilor, cum avea să fie batjocorit, scuipat, bătut şi răstignit. Era atât de întristat în noaptea aceea când S-a dus să se roage; ah, dar când a avut nevoie de încurajarea noastră, am adormit. Iartă-ne, Doamne!”

„El ne-a iertat toate greşelile”, rosti Petru. „Ne-a luat toate păcatele asupra Lui pe cruce. Iar noi, pentru dragostea Lui, să nu suferim tot ce trebuie să suferim? El ne-a vorbit atât de clar că, dacă lumea L-a urât pe El, care-i iubea pe oameni mai presus de orice, cu atât mai mult ne va urî şi pe noi. Şi dacă El a fost prigonit, bătut şi osândit la moarte pe nedrept, noi, care trebuie să călcăm pe urmele paşilor Săi, nu putem fi atât de laşi ca să ocolim suferinţele Lui. Însă dacă împărţim cu El nefericirea, necazul şi strâmtorarea, la fel de bine vom împărţi şi veşnicia cu El.”

Şi se aşternu tăcere între ei. Nimeni n-a mai spus nimic, căci lacrimile luaseră locul cuvintelor. Deodată, o bătaie puternică în poarta de la intrare spulberă momentul de

linişte coborât peste întreaga încăpere. Ştefan se ridică încet de la locul lui şi, fără prea mult zgomot, coborî în grabă scara de piatră. Deschise, şi în bătaia palidă a lunii întrezări silueta întunecată a unui om îmbrăcat sărăcăcios, cu veşminte ponosite. La prima vedere, părea un biet sărman, de aceea Ştefan îl întâmpină cu un glas plin de bunătate, întrebându-l:

„Ce doreşti, prietene?"

„Aş dori să vorbesc cu un tânăr pe care îl cheamă Ştefan."

„Eu sunt. Poftim, intră!"

Omul se fâstâci o clipă, apoi aruncă o privire fugară în lungul străzii. „Am pe cineva bolnav pe moarte, care are nevoie de tine pentru vindecare sau cel puţin să-l încurajezi, vorbindu-i despre credinţa ta", rosti el într-un târziu, privindu-l ţintă pe Ştefan.

„N-ai vrea mai degrabă să chem pe unul dintre apostoli?"

„Nu, mi s-a spus să-l rog pe un anume Ştefan, un grec, să vină. Cel bolnav este şi el grec şi nu vrea să fie vindecat de un evreu."

„Vindecarea vine din mâna lui Dumnezeu", spuse Ştefan grav. „Totuşi, voi veni. Unde este bolnavul?"

„Te voi conduce eu la el", răspunse omul repede. „Dar te rog să te grăbeşti, este într-o stare gravă."

„Aşteaptă-mă doar puţin să vorbesc cu cei din casă, apoi te voi însoţi imediat", adăugă Ştefan şi intră în curte. În urma lui se auzi doar scârţâitul portiţei deschise, pe care vântul o izbea din vreme-n vreme de stâlpul de piatră.

Omul asculta zgomotul paşilor ce urcau scara. „Sunt toţi sus", murmură el, păşind uşor în curte. „Acum, dacă se întâmplă să pun mâna pe ceva… Aha! Ce-i asta? O mantie grozavă, mi-ar trebui aşa ceva să mă încălzesc în nopţile mai răcoroase. Pe Jove! În ultimul timp am cam avut noroc! Aşa mai zic şi eu!"

Când Ştefan se întoarse, omul îl aştepta smerit în stradă, aşa cum îl lăsase. Porniră de îndată la drum, strecurându-se de-a lungul caselor şi zidurilor întunecoase. Străzile erau înguste şi pustii din pricina ceasului târziu din noapte. Străinul mergea înainte, dar întorcea mereu capul ca să se încredinţeze că Ştefan continua să-l urmeze şi nu bănuia încă nimic din ceea ce-l aştepta. După o bună bucată de drum se opri şi, întorcându-se, îi spuse: „Muribundul este în afara cetăţii, trebuie să ieşim prin poarta Jaffa."

„Se vede totuşi destul de bine la lumina lunii", răspunse Ştefan aproape absent, ridicându-şi ochii spre ceruri, acolo unde poposeau de altfel şi gândurile lui în timp ce-şi urma îndrumătorul.

„Da, este lună plină", repetă străinul parcă râzând înfundat. „Cu atât mai bine."

Luna lumina acum puternic răspântia drumului. Ştefan tresări şi îl privi pe străin cu mai multă atenţie decât la început. I se păru că întrezărise în bătaia albicioasă a astrului nocturn un chip dur, cu trăsături brutale, o înfăţişare groaznică şi binecunoscută. Se dădu înapoi încremenit, nemaicutezând nici să respire. Era adânc tulburat, dar, cu toată groaza, reuşi să lege câteva vorbe.

„Te-am mai văzut undeva!", exclamă el. „Totuşi nu ştiu unde. O, nu eşti cumva din cei care…"

Omul rânji larg şi începu să râdă în hohote. „Sunt Gestus, al doilea după Dumachus, care a fost şeful găştii noastre şi tatăl tău. De când romanii l-au achitat pe el, pe Titus şi pe nazarinean, eu am devenit şef."

„Dar bolnavul este unul din grupul tău?", întrebă Ştefan, dându-se înapoi puţin cu groaza de odinioară.

„Da, este. Ţi-e frică?"

„Nu", răspunse Ştefan liniştit. „Nu mi-e frică. Cu siguranţă, dintre toţi oamenii, voi aveţi cea mai mare nevoie de Domnul cel înviat. Şi cred că eu sunt cel mai potrivit pentru a veni între voi să vi-L vestesc."

Gestus îl privi de această dată cu un amestec neînţeles de dispreţ şi în acelaşi timp de milă, gândindu-se la soarta ce-l aşteaptă.

„Eşti destul de frumuşel”, rosti el cercetând cu privirea trupul subţire, dar bine legat al tânărului. „Şi destul de isteţ. De ce ai ales să-ţi pierzi timpul în compania unei cete de nebuni fanatici care vor sfârşi ca învăţătorul lor – pe cruce? De ce vrei să primeşti plata diavolului fără să te bucuri de plăcerile lui mai întâi? Dacă eu mor mâine pe cruce, mor pentru motive mai bune decât rugăciunea, predicarea şi vindecarea tuturor mizerabililor şi cerşetorilor.”

„După moarte vine judecata”, rosti Ştefan cu glasul limpede.

„După moarte? Nu dau nici o smochină stricată pe ce se întâmplă după moarte!”, strigă Gestus. „Cine ştie cel mai mic lucru dacă mai există ceva? Dar vino”, adăugă el cu o schimbare ciudată în glas şi, ridicându-şi brusc privirea, continuă: „Mai este numai o oră până la miezul nopţii, când tu trebuie să fii deja plecat…”

„Nu mă grăbesc să plec”, îi răspunse Ştefan cu gingăşie în glas, „voi rămâne până la dimineaţă, dacă pot să fiu de folos.”

„Nu vei mai fi de nici un folos… după miezul nopţii”, fu răspunsul tâlharului. „Dacă este ceva după moarte”, murmură el ca pentru sine, „probabil nici nu contează…”

După un timp, ajunseră în sfârşit la marginea unui crâng, prin crengile căruia se zăreau licăririle spasmodice ale unui foc pe jumătate stins. Ştefan continuă să-şi urmeze călăuza în ciuda vorbelor lui înveninate. Acum mergeau pe o cărare năpădită de buruieni şi, după siguranţa şi hotărârea cu care păşea tâlharul, tânărul putu să-şi dea seama cât de cunoscut îi era drumul.

„Unde este muribundul?”, întrebă Ştefan plin de zelul de a-şi începe misiunea.

Drept răspuns, Gestus îl prinse de braţ împingându-l înainte până în mijlocul unui grup de tâlhari care păreau să-i fi aşteptat.

„Tu eşti muribundul!”, strigă acesta batjocoritor. „Pregăteşte-te pentru viaţa aceea de după moarte despre care mi-ai hodorogit pe drum!”

Aproape fără voie, Ştefan încercă să se elibereze din strânsoarea dureroasă a tâlharului. Se văzu la capătul drumului său şi, parcă pentru întâia oară, viaţa pământească i se păru dulce. Totuşi, nu se îngrozi la gândul morţii sale pentru că îşi aminti de Titus, care-şi dăduse viaţa alături de Mântuitor pe cruce; se gândi la întâlnirea cu cei dragi plecaţi în veşnicie şi duhul lui se îmbărbătă. Se mai gândi că Dumnezeu nu putea să-i rezerve un sfârşit atât de dezastruos unui ucenic ce-L slujise cu atâta dragoste şi îndârjire şi apoi, el era atât de tânăr, viaţa pământească era ca o floare care abia acum îşi deschidea petalele. Dar traiul pe care i-l oferea Mântuitorul în Paradis îl atrăgea mai mult ca oricând şi o pace adâncă îi umplu sufletul.

„Nu voia mea, ci voia Ta să se facă”, murmură el cu glas tare, ridicându-şi ochii spre stelele ce străluceau printre crengile copacilor.

„Dacă zici că are putere să vindece”, strigă un tâlhar, „poate că mai posedă şi alte arte magice pe care le-ar putea folosi împotriva noastră. Ai face mai bine, căpitane, să-i faci de petrecanie cât mai repede.”

La lumina lunii, Ştefan zări feţele tâlharilor ce-l înconjurau şi inima îi fu inundată de un val de milă pentru ei. Erau atât de departe de Dumnezeu, atât de adânc căzuţi în prăpastia fără fund a păcatului. Nu-i mai era frică, căci între pământ şi cer mai rămăsese un singur pas.

„Lăsaţi-mă”, răsună glasul său limpede şi dulce în văzduhul liniştit, „să mai trăiesc doar câteva clipe pentru a vă vesti cuvintele vieţii. Pentru oameni ca voi, Isus a murit pironit pe cruce, ca să vă izbăvească din mizeria vieţii

prezente şi să vă dea o viaţă fericită fără de sfârşit. Trebuie doar să credeţi în El şi să vă lăsaţi de căile voastre păcătoase."

„Nu mai trăncăni despre evreul acela răstignit", strigă unul. „Ce ne pasă nouă de El? E drept, nu putem nega că mulţi dintre grecii noştri s-au unit cu evreii aceia tăiaţi împrejur şi acum, auzi neobrăzare, ne dispreţuiesc pe noi."

„Dar El a murit pentru păcatele întregii lumi şi a înviat din morţi, S-a înălţat la dreapta Tatălui care i-a creat şi pe iudei şi pe greci şi-i iubeşte pe toţi deopotrivă."

„Dă-ne un semn!", strigă altul. „Dacă ce spui e adevărat, să coboare acest Isus din cer şi să te izbăvească! Atunci vom crede şi noi în El! Nu, mai mult decât atât, te vom numi căpitan în locul lui Gestus care este prea stupid să mai fie şef."

Auzind acestea, Gestus scoase o înjurătură plin de furie. „Daţi-vă toţi la o parte", strigă el. „Eu îl înjunghii! Şi nu-i nimeni să-l scape din mâna mea, nici pe pământ, nici în cer."

Apoi ridică ameninţător pumnalul, iar Ştefan întrezări în lumina lunii sclipirea lucioasă a metalului. La vederea lui, un fior rece îi străbătu trupul şi, mişcându-şi buzele vineţii într-o rugăciune şoptită, închise fără teamă pleoapele. Ceva îi lovi deodată pieptul, însă nu fu lama ascuţită la care se aştepta el ca să-i elibereze sufletul de povara trupului. Se ridică nedumerit şi privi în jurul lui. Gestus stătea cu faţa la pământ, străpuns în inimă de săgeata unui arcaş nevăzut. În căderea lui, îşi lovise cu capul propriul prizonier şi zăcea acum nemişcat la picioarele lui.

Ceilalţi rămaseră o clipă încremeniţi, apoi, cu strigăte sălbatice, cuprinşi de panică, alergară disperaţi ca să se ascundă în întunecimea crângului.

„Mă tem că tâlharul l-a înjunghiat, tată", se auzi un glas tânăr din apropiere.

„Nu, fiule", răspunse Ben Hesed, care urmărise scena cu atenţie, „ticălosul a ridicat cuţitul, dar tocmai în clipa

aceea săgeata mea l-a străpuns; haide să-l dezlegăm pe prizonier şi să plecăm de aici cât mai repede, fiindcă tâlharii se vor întoarce şi, dacă vor vedea cât de puţini suntem la număr, ne vor ataca."

„Mă duc să aduc dromadera albă", se auzi glasul lui Seth, care era în spatele lor. „Este pe pajiştea aceea…"

„Du-te repede, nu avem timp de pierdut!"

Lumina lunii revărsa o strălucire sinistră peste trupul neînsufleţit al lui Gestus. Trecuse mai bine de un ceas şi niciunul dintre tovarăşii lui nu se ivise ca să vadă soarta confratelui lor. Abia într-un târziu, unul dintre tâlhari îndrăzni să-şi scoată capul din ascunzătoarea de crengi ca să vadă dacă trecuse primejdia.

„Nu-i nimeni aici, Joca. Haide!"

„Cred că l-a lovit un trăsnet din cer, fiindcă nu lipseşte nimic de aici în afară de prizonier", spuse celălalt. „Hai să plecăm de aici, m-am săturat de locurile acestea."

„Bine zici! Ne vom întoarce în Grecia. Acolo încă domnesc zeii bătrâni; nu-mi place felul în care lucrează zeul acestei ţări. Dar mai întâi…" Şi tâlharul se apropie cu atenţie de trupul fostului său şef. „Avea ceva la cingătoare şi cred că nouă ne-ar fi mai de folos decât lui. Aha, uite punga, zece galbeni de aur, dacă nu a cheltuit deja o parte din ei."

„Dar trebuia să mai primească treizeci."

„Ah, ce păcat că nu putem pune mâna şi pe ceilalţi."

„Da de ce nu, neghiobule?"

„Ce vrei să spui?"

Joca şopti ceva în urechea camaradului său şi celălalt începu să râdă cu glas tare.

„De ce nu?!", exclamă el. „Eşti un fiu al Minervei pentru că te-ai gândit la asta."

Între timp, slujitorul lui Annas aşteptase zadarnic mai bine de două ceasuri în afara porţii Jaffa, fără să primească vreo veste despre misiunea pe care stăpânul lui i-o

încredinţase tâlharului. În cele din urmă, deveni nerăbdător şi agitat.

„Nu are rost să mai stau”, murmură el, „ceva nu i-a reuşit în seara aceasta, cred că va trebui să vin mâine, dacă tâlharul nu m-a înşelat.”

Dar, în timp ce se hotăra să plece, văzu un om apropiindu-se de el. Ieşi puţin la lumina lunii ca să fie văzut, poruncind însoţitorilor săi să rămână în umbra zidului.

Omul se opri în faţa lui. „Eşti cumva cel care trebuie să-mi dai treizeci de galbeni de aur în schimb pentru o marfă anume?”

„Da, sunt. Ai adus marfa?”

„Bineînţeles, este aici. Vrei s-o vezi?”

Iudeul se cutremură văzând traista pe care celălalt i-o aşeză la picioare. „Nu!”, răspunse scurt. „Ia banii şi pleacă!” Apoi se întoarse către unul din sclavii săi. „Ia asta”, porunci el, „şi du-o la palat!”

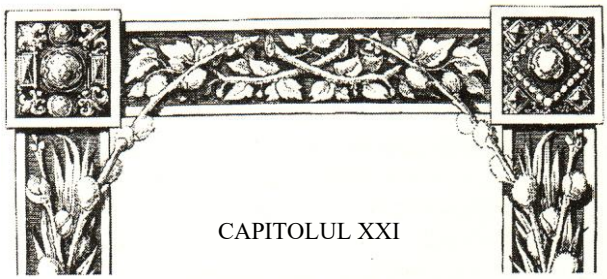

CAPITOLUL XXI

NICI O VRABIE NU CADE

TREBUIE să facem ceva! Văduvele noastre suferă tot mai mult din pricina necazurilor şi mai ales a lipsurilor ce le fac viaţa atât de grea. Au trecut aproape doi ani de când am sperat că lucrurile se vor schimba, dar ele continuă să fie neglijate, iar nevoile nu le sunt luate în seamă."

Aşa vorbeau, aproape în şoaptă, trei drumeţi a căror înfăţişare sumbră trăda nemulţumirea.

„Mie mi se pare că apostolii lucrează cu părtinire faţă de cei care sunt din neam iudeu", spuse unul pe un ton de invidie. „Deşi suntem tăiaţi împrejur şi ţinem Legea la fel ca ei, faptul că suntem greci nu ne este trecut cu vederea, nici iertat."

„Nu mă interesează ce cred ei", rosti altul iritat, „un grec este cel puţin la fel de bun ca un iudeu, mai ales că suntem toţi slujitorii aceluiaşi Stăpân; dar nu este drept ca văduvele şi orfanii noştri să fie ignoraţi în facerea de bine, când noi toţi am dat din ce am avut în fondul nostru comun."

„Nu-mi place să mă laud, Andronicus", spuse un al treilea încercând să-şi înăbuşe nemulţumirea, „dar mă gândesc că dacă s-ar fi păstrat toate darurile şi bunurile pe care eu, cu atâta umilinţă şi dragoste, le-am aşezat la

picioarele apostolilor, sunt sigur că astăzi nu am mai avea de ce să ne plângem şi astfel de experienţe de neglijenţă faţă de neamul nostru nu ne-ar mai deranja."

Nici unul din cei trei care vorbiseră nu observară că un al patrulea li se alătură grupului lor până când acesta din urmă nu începu să vorbească:

„Neglijenţa despre care vă plângeţi, fraţilor", rosti el pe un ton blând, „nu este rezultatul dispreţului faţă de noi, fiindcă suntem greci. Îi cunosc pe aceşti oameni foarte, foarte bine; nu se odihnesc nici ziua nici noaptea, ci muncesc neîncetat din dragoste pentru biserică, fără nici o umbră de egoism, dar sarcinile de pe umerii lor sunt prea grele. Christos a vindecat mulţi bolnavi şi a hrănit mulţi flămânzi, totuşi au rămas mulţimi înfometate, mulţi care sunt încă orbi, leproşi şi bolnavi."

„Ce spui tu, Ştefan, este adevărat", recunoscu Andronicus. „Dar este de asemenea adevărat că văduvele de neam iudeu nu duc lipsă în timp ce Priscilla împreună cu copilaşii ei au rămas două zile fără mâncare. Dacă nu ar fi venit la noi, ar fi trebuit să ceară ajutor din altă parte. Dacă nu este o neglijenţă intenţionată, este cu siguranţă o lipsă de înţelepciune."

„Cine a ajutat-o pe Priscilla?"

„Soţia mea s-a ocupat de nevoile ei, ca şi de ale Iuliei şi ale lui Eunice."

„I-ai vorbit despre aceasta lui Petru?", întrebă Ştefan întorcându-se spre ceilalţi doi.

„Nu, nu i-am vorbit, nu cred că are vreun rost…"

„Nu uita cuvintele Învăţătorului: «Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi!»", spuse Ştefan grav. „Trebuie să analizăm orice lucru înainte de a judeca pe oricine, mai ales pe aleşii Domnului." Rămase o clipă pe gânduri ca şi cum ar fi avut de luat el însuşi o hotărâre, apoi adăugă: „Voi vorbi eu însumi cu Ioan despre aceste lucruri."

Cel care vorbise primul şi al cărui nume era Apelles se opri în loc şi urmări cu privirea cum Ştefan se îndepărta grăbit de-a lungul străzii. „Pot să primesc mustrarea din partea lui mai uşor decât din partea oricui altcuiva”, spuse acesta. „Peste el se odihneşte Duhul Celui înălţat.”

„Dar, ca şi Domnul, are şi el duşmani prin locurile înalte”, spuse Andronicus cu un gest semnificativ. „Atentatele nenumărate la viaţa lui mărturisesc acest lucru.”

„Ce vrei să spui? A fost ameninţat, este adevărat, de către unii dintre saduchei fiindcă, în îndrăzneala lui, a proclamat învierea în mijlocul lor, dar nimeni nu a pus încă mâna pe el.”

„Irodienii şi, mai mult decât ei, fariseul din Tars, sunt porniţi împotriva lui pentru un anume motiv pe care noi probabil nu-l înţelegem încă. Ai uitat cum l-a salvat Ben Hesed cu vreo doi ani în urmă? De atunci, au mai încercat să-i ia viaţa de trei ori şi de fiecare dată a scăpat prin adevărate minuni care la prima vedere par doar nişte simple întâmplări fericite.”

„Este adevărat, a fost izbăvit din situaţii foarte periculoase, dar de fiecare dată mi s-a părut că am găsit o cauză simplă a pericolului, fără să o atribui vreunui duşman”, răspunse Apelles gânditor. „Odată erau să-l înjunghie tâlharii, pur şi simplu din plăcerea de a ucide; apoi, o piatră grea a căzut dintr-un zid în timp ce vorbea mulţimii şi a trecut doar la câteva degete de capul lui.”

„Da, înţeleg tot ce vrei să spui”, îl întrerupse altul, „dar ascultă! Ieri, cineva i-a trimis un coş cu fructe, care conţinea un sul pe care scria: «Acestea sunt pentru sfântul Ştefan, din partea cuiva care este încredinţat că nici merele Paradisului nu sunt prea scumpe pentru el.»”

„Fără îndoială, o cursă!”

„Dacă le-ar fi mâncat aşa cum cel care le-a trimis a sperat, acum ar fi putut să mănânce, fără doar şi poate, mere din Paradis.”

„Ce vrei să spui?”

„«Nu voi mânca din fructele acestea», a spus Ştefan, «ci i le voi trimite bătrânului Clement, care s-a întors la Domnul de curând», dar, în timp ce aştepta ocazia să ducă bătrânului darul, coşul fiind lângă fereastră, nişte păsărele au venit să ciugulească din ele. Înainte ca să poată zbura după prânzul furat, au căzut moarte la pământ.”

„Groaznic! Deci fructele au fost otrăvite?”

„Absolut. Acum vezi şi tu că are duşmani.”

„Dar cine…?”

„Eu am suspiciunile mele şi l-am avertizat, dar mi-a răspuns: «El va fi cu mine până la sfârşit; până la timpul hotărât nimeni nu-mi va putea face nici un rău, aşa că nu mă tem de ce pot să-mi facă oamenii».”

„Minunat! Am mărturisit şi eu că Isus este Christosul, dar mă tem că credinţa mea este foarte slabă în comparaţie cu a lui Ştefan. Dacă un asemenea lucru mi s-ar fi întâmplat mie cred că aş fi dispărut din cetate.”

„Şi eu i-am sugerat acelaşi lucru. Du-te din Ierusalim, i-am spus. Poţi să-L propovăduieşti pe Christos în Grecia, unde vei fi în siguranţă. Sunt o mulţime de iudei acolo cărora să le vorbeşti, dar el a dat din cap: «Ziua nu-i departe», mi-a răspuns, «când nu numai iudeilor li se va propovădui Evanghelia mântuirii, ci tuturor popoarelor şi oamenilor de orice limbă de sub ceruri, fiindcă Isus Christos a venit să mântuiască lumea, dar nu eu sunt cel chemat pentru această lucrare; locul meu este aici.»”

În vreme ce grecii continuau să-şi povestească necazurile şi nedumeririle, Ştefan se îndrepta grăbit spre casă, meditând la vorbele spusese de Andronicus. Din timp în timp, îşi ridica ochii spre cer cu un fel de linişte şi încredere nespusă. În acele clipe simţea că e de datoria lui să-şi ajute în vreun fel confraţii, de aceea devenea tot mai preocupat de starea lor. „Lucrurile trebuie analizate”, îşi spunea el. „Slavă Domnului, este atâta de lucru, încât apostolii nu mai pot să

facă faţă cu toate. Duhul Sfânt a lucrat cu atâta putere printre noi şi nu-i prea departe până când crucea nu va mai fi un simbol al ocării şi al batjocurii oamenilor."

Cufundat în gânduri, Ştefan nici nu-şi dădu seama când trecu de colţul străzii. Îşi ridică privirile şi se văzu ajuns în faţa palatului lui Pilat, pe platforma întinsă cu pavaj cenuşiu, străjuită de o parte şi de alta de construcţii semeţe şi străbătută de numeroase alei şi de un drum îngust şi pustiu. „Aici L-au adus", murmură el, „în ziua morţii Sale. Aici a strigat norodul: «Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!» Ah, ce zi îngrozitoare! Ziua aceea a fost hotărâtă de la întemeierea lumii!" Tânărul mergea încet, cu capul plecat, într-o atitudine gânditoare şi tristă. Trecu pe lângă locul unde Domnul Isus, în ziua condamnării Lui, şi-a aşteptat răbdător şi fără nelinişte sfârşitul. Câte amintiri dureroase îi stârneau împrejurimile acestea! Se apropie mai mult de mozaicul din marmură multicoloră ce marca locul scaunului de judecată, când auzi în urma lui zgomotul puternic al unei caleşti romane, trasă de doi cai puternici, ce traversau în galop platforma. În ea se zăreau capetele a doi oameni a căror înfăţişare trăda mândrie şi în privirea lor era o căutătură întunecată.

„Îl vezi pe tânărul acela, Irod?", întrebă cel care stătea în spate. „Cel cu haina albă. Este ticălosul acela de grec, Ştefan, care face vâlvă în cetate cu tot felul de flecării. Dispreţuiesc toată ceata lui de hulitori, dar pe el îl urăsc cel mai mult."

„Vrei să vezi cum îl calc în picioarele cailor?", întrebă cel care ţinea frâiele şi pe a cărui tunică era o panglică imperială purpurie.

„Nu ai curajul", răspunse tovarăşul său cu un rânjet provocator. „Va fi un accident fericit care va scăpa lumea de unul ca el."

„Un accident, bineînţeles", spuse celălalt râzând brutal. „Cine va îndrăzni să nege lucrul acesta?" Şi ridică biciul care şuieră prin văzduh şi apoi lovi spatele cailor care

ţâşniră înainte ca unul. Dar, în aceeaşi clipă, mai ţâşni cineva înaintea lor. Un ţipăt ascuţit străbătu văzduhul, şi zgomotul copitelor nu se mai auzi atât de puternic o clipă, apoi caleaşca îşi continuă goana şi dădu colţul în strada din spatele palatului.

„Pe toţi zeii, Alexandru!", strigă Irod. „L-ai văzut pe cel care a sărit în faţa cailor? L-a tras la o parte în ultima clipă, altfel ar fi rămas sub roţile noastre."

„Am văzut, da", răspunse celălalt „se pare că ticălosul are mai mult noroc decât ne-am închipuit!"

„Ne întoarcem pe partea cealaltă să vedem ce s-a întâmplat", propuse Irod râzând. „Pollux a lovit ceva cu copitele, mai moale decât caldarâmul. Hei, Pollux, frumosule! Dacă cumva l-ai călcat pe cap, nu va mai trăncăni atâta despre învăţători morţi – nici măcar despre cei vii. Hei, tu!", strigă el unuia de la marginea mulţimii care se adunase la locul accidentului. „A fost lovit grav omul acela?"

„Nu prea grav, înălţimea ta", răspunse omul, aplecându-se, „dar străinul care l-a salvat, a suferit fără îndoială o lovitură mortală."

„Dacă a fost un tâmpit?!", strigă Irod dispreţuitor. În vreme ce caii îşi continuară nestingheriţi drumul în goană, ascultători biciului ce le lovea spinarea, el îşi întoarse capul spre camaradul său cu un rânjet larg în colţul gurii. „Cred că ţi-ai petrecut timpul destul de distractiv. Mai mult decât atât, poate mai reuşim să curăţim Sfânta Cetate de apostaziaţi. Ştii, asta ne va acoperi şi nouă o sumedenie de păcate", şi omul începu să râdă zgomotos.

„Deci putem conta pe ajutorul tău, prinţule?", întrebă Alexandru zelos. „Noi, cei care suntem împotriva nazarinenilor, suntem mai puţini la număr pe zi ce trece; deja un mare număr de farisei au trecut de partea sectanţilor, sau cel puţin îi tratează cu toleranţă. Toţi declară în mod deschis că tâmplarul mort din Galilea ar fi înviat şi este gata să se întoarcă să domnească peste Israel."

Chipul lui Irod se întunecă pe dată, iar ochii mari îi ieşiseră parcă din orbite.

„Să se întoarcă şi să încerce!”, strigă el înfuriat. „În spatele meu este… Roma!”

CAPITOLUL XXII

DE PE CĂRAREA SPINOASĂ

TRĂINUL ce salvase viaţa lui Ştefan din ghearele morţii zăcea acum în casa lui Ioan, cufundat în aşternuturile albe şi înconjurat de cei care, din întâmplare, se aflau în odaia ucenicului preaiubit la sosirea oamenilor ce-l aduseră pe muribund până aici.

„Şi-a dat viaţa pentru mine”, spuse Ştefan grav, iar ochii trişti i se umplură de lacrimi, privind la chipul nemişcat de dinaintea lui, peste care coborau rânduri, rânduri, umbrele întunecate ale morţii. „Şi Dumnezeu a acceptat jertfa; se pare că voia Lui nu este ca acest om să se trezească. Ah, dacă aş şti măcar numele celui căruia îi datorez faptul că mai sunt printre cei vii!”

„Mi se pare că începe să-şi revină”, spuse Maria, aşezându-şi degetele albe pe fruntea muribundului. „Fără îndoială nu este iudeu”, adăugă ea, aruncând o căutătură cercetătoare spre faţa pământie de pe pernă. „Adu-mi un lighean şi un burete, fiica mea; poate că apa rece îl va trezi.”

Fata căreia i se adresase se grăbi s-o asculte şi ieşi aproape alergând din casă. Când se aplecă peste marginea de piatră a fântânii ca să ia apă într-un vas de lut, auzi cum poarta de la intrare se deschise cu zgomot. Îşi ridică privirile tresărind şi văzu un tânăr străbătând curtea interioară în fugă.

„Unde este Ştefan?”, întrebă el când dădu cu ochii de fată. „Am auzit chiar acum că Irod l-a călcat sub copitele cailor săi. O faptă brutală, cea mai josnică faptă! Cel care mi-a spus a fost de faţă.”

„Prin mila lui Dumnezeu”, răspunse fata suspinând, „a scăpat cu numai câteva vânătăi; altul a fost zdrobit în locul lui, şi acum trage să moară. Trebuie să mă grăbesc cu apa!”, şi intră în casă iute ca o săgeată.

Tânărul o urmă şi, apropiindu-se de cei care înconjurau patul, privi peste umărul fetei care adusese ligheanul. Când îl zări pe muribund, tresări şi exclamă:

„Este un egiptean!”

În clipa aceea, omul deschise ochii.

„Apă!”, şopti el slab. Ştefan se aplecă să-i ridice capul greu, în vreme ce Maria îi lipi cupa cu apă rece de buzele vineţii.

„Lasă-l jos iarăşi, încet, aşa”, rosti ea în şoaptă.

Ştefan făcu întocmai. După câteva momente de linişte, se aplecă peste marginea patului şi, cu glasul tremurând de lacrimi, îl întrebă: „Poţi să ne spui cine eşti şi de ce ţi-ai riscat viaţa pentru a mă salva?”

Străinul îşi deschise ochii şi în ei străluci o lumină ciudată. „Te-am salvat? O, da – mulţumesc zeilor, eşti viu! Ai fost rănit, cumva?”

„Nu, dar trăiesc, vai, fiindcă tu te-ai jertfit pentru mine.”

„Este bine, nu doar că tu trăieşti, ci şi că eu voi muri, dacă dumnezeul pe care tu îl proclami va binevoi să socotească viaţa mea nevrednică drept o jertfă pentru păcatele mele.”

„Nu, fratele meu”, spuse Ştefan, „dacă crezi în Isus Christos nu mai trebuie nici o jertfă pentru păcat – el este singura Jertfă pentru toate nelegiuirile noastre, pentru dragostea cu care ne-a iubit.”

„El nu poate să mă iubească pe mine”, răspunse muribundul. „Ascultă-mă şi voi încerca să-ţi spun totul. Sunt egiptean, mă cheamă Amu…”

Fata care stătea la marginea patului înmărmuri la auzul acestui nume, iar noul venit, care se uita din spate, se apropie încet şi luă ligheanul din degetele ei tremurânde.

„Anat”, şopti el, „este un nume destul de des întâlnit.”

„El este”, răspunse ea, „îi cunosc glasul, dar ascultă!”

„În tinereţe”, continuă egipteanul, încercând să-şi adune puterea de a vorbi, „eram şi eu ca toţi ceilalţi – nici mai bun, nici mai rău… Dar nu despre zilele acelea vreau să vorbesc, ci despre timpul când m-am făcut om mare… Odată, de mult, a venit un străin din pustie, cu nevasta şi copilul său, să călătorească în Egipt. Avea aur mult şi şi-a cumpărat un pământ nu departe de râu. L-a lucrat cu hărnicie, aşa că nu peste mult timp avea mai mult aur şi şi-a cumpărat încă o bucată de pământ. Nu foarte mult, fiindcă pământul era destul de scump lângă râu. Eu eram vecinul lui şi nu-i eram neprietenos, fiindcă era străin şi nu cunoştea nici oamenii, nici cum să pună seminţele în pământ. Şi fiindcă eu îl ajutam în aceste lucruri mărunte, ţinea la mine şi eram întotdeauna un oaspete cinstit în casa lui. După un timp, o mare ciumă se abătu peste toată regiunea Nilului de Sus, fiindcă râul se revărsase peste maluri. Oamenii au rămas pustiiţi, mureau cu sutele şi chiar cu miile. Tatăl şi fraţii mei au murit, astfel pământul care fusese al lor, a devenit al meu.

După un timp, omul care a venit din pustie s-a îmbolnăvit şi el, împreună cu nevasta lui. Când şi-a dat seama că vor muri, a trimis după mine şi mi-a spus: «Prietene, tu mi-ai fost ca un frate în ţara aceasta străină în care am venit. Sunt lovit de ciumă, eu şi mama copiilor. Se vede clar că vom fi adăugaţi la rândul părinţilor noştri, dar înainte ca sufletul meu să treacă pe tărâmul celălalt, am vrut să-ţi vorbesc despre copiii mei care vor rămâne singuri dacă vor fi scutiţi de ciumă.» «Vorbeşte», i-am răspuns eu, «voi face cu ei după

cum îmi porunceşti.» Apoi mi-a spus că era grec, născut în Antiohia, fiul unui om bogat. După ce tatăl său a murit, s-a iscat o ceartă aprinsă între cei doi fraţi asupra moştenirii lor. În timpul acestei neînţelegeri, el şi-a lovit fratele, rănindu-l grav. Văzând aceasta, a luat doar câteva lucruri cu el şi a fugit în pustie, apoi şi-a luat o soţie din triburile migratoare din pustie, ca mai târziu să vină să locuiască în Egipt."

„«Acum, te rog din toată inima», mi-a spus el, «să-mi juri pe tot ce ai mai sfânt, că-mi vei lua copiii, împreună cu preţul moşiei – după ce o vei vinde – şi-i vei da fratelui meu, fiindcă am auzit că trăieşte, şi să-i spui aşa: fratele tău a murit. Ţi-a trimis banii aceştia şi pe cei doi copii ai săi, rugându-te ca ei să găsească trecere înaintea ta şi să-ţi fie milă de ei, căci de acum nu mai au pe nimeni.»

I-am promis vecinului meu că-i voi împlini dorinţa, jurându-i pe templul lui Ptah Hotep, pe Nilul sacru şi pe sufletul tatălui meu. După ce mi-a spus numele fratelui său şi cum să-l găsesc, s-a întors în pat şi nu a mai scos nici un cuvânt. În ziua aceea au murit amândoi, el împreună cu soţia sa. Dintre cei doi copii, fetiţa a fost şi ea lovită de ciumă, dar după multe zile şi-a revenit, rămânând însă oarbă din pricina frigurilor.

Anul acela nu am putut vinde moşia, fiindcă nu erau cumpărători, din pricina ciumei; aşa că am cultivat pământul, iar copiii au putut să mănânce pe săturate şi eu m-am ales cu banii câştigaţi pe grâul secerat. Anul următor am însămânţat pământul şi am secerat iar roadele, şi încă un an la fel; abia după a treia recoltă, un om a venit la mine şi mi-a spus: «Ai vrea să vinzi pământul vecinului tău?» Eu i-am răspuns: «Nu, nu-l vând. Vecinul meu îmi era dator şi a murit fără să-mi plătească datoria, aşa că moşia este a mea!» După un timp, am început să cred şi eu minciuna şi am început să mă port aspru cu copiii, care erau încă destul de mici; într-o zi i-am dus şi i-am lăsat în grija unei femei care locuia între mormintele din partea de sus a râului şi am plătit-o să

îngrijească de ei. Copiii au crescut, deşi nimeni nu s-a ocupat de ei. Băiatul era robust şi tare, aşa că a devenit cărător de apă. Îi urmăream de la distanţă, fiindcă-mi era frică ca nu cumva să afle ce am făcut, deşi nu am mărturisit fapta mea nimănui, nici măcar soţiei mele. Cu timpul, frica aceea puse stăpânire pe mine atât de mult, încât nu mai puteam să mănânc, nici să dorm, aşa că m-am hotărât să scap de cei doi. Încă nu devenisem destul de rău ca să doresc să-i ucid, aşa că m-am frământat zile întregi şi până la urmă m-am decis să-i vând ca sclavi. Astfel ei ar fi fost luaţi şi duşi undeva departe, iar eu aş fi fost eliberat de frica mea. Nu numai atât, dar mai luam aur de la cumpărătorii de sclavi, cu care puteam să mai cumpăr pământ. Dar când eram gata să-mi împlinesc dorinţa, ei au fugit în pustie şi fără îndoială, au pierit acolo, fiindcă i-am căutat mult, dar nu am dat niciodată de urma lor."

„De ce i-ai căutat atât de mult?", întrebă Seth deodată, în timp ce omul se pregătea să bea din cupa pe care Maria i-o duse la gură.

„I-am căutat…", răspunse acesta oprindu-şi privirea asupra tânărului cu o expresie de mirare, „fiindcă… nu, nici eu nu ştiu de ce. Mă căisem de planul de a-i vinde ca sclavi, dar nu eram gata să renunţ la pământ."

„Ce s-a întâmplat cu Besa?"

„L-am găsit mort în mormântul în care credeam că s-au ascuns cei doi", răspunse egipteanul ca într-un vis. „Dar cine eşti tu care mă întrebi?" Şi încercă, gemând, să-şi ridice capul care-i căzu din nou pe pernă, greu ca un bolovan. Datorită sforţării, faţa lui lividă deveni parcă mai palidă ca înainte.

„Noi suntem copiii omului pe care l-ai nedreptăţit", răspunse Seth. „Spune-mi, care este numele unchiului nostru, ca să-l căutăm, după dorinţa tatălui meu."

„Numele lui era Erastus; dar vai, este mort de câţiva ani. L-am căutat pentru a-i mărturisi ce am făcut, fiindcă mi se părea tot timpul că voi muri din pricina păcatului meu. Nici

nu îndrăzneam să mă rog zeilor, fiindcă jurasem în numele lor înaintea tatălui tău. Aşa, întrucât nu mai găseam nici o mângâiere în pământurile pe care le posedam, nici chiar în copiii mei, nici în orice alt lucru din toată ţara Egiptului, am plecat să colind lumea, fugind parcă de însăşi conştiinţa mea. Ajuns în Ierusalim nu cu multe zile în urmă, s-a întâmplat să aud despre un lucru minunat: că cei împovăraţi de păcate pot să găsească iertare în Numele lui Isus din Nazaret, care a venit pe pământ ca să mântuiască tot ce era pierdut. Într-o zi, am văzut un om care rostea aceste cuvinte în piaţă; m-am alăturat mulţimii care-l asculta, dorind să aflu mai mult. Când a plecat, l-am urmărit, căci doream să-i vorbesc despre vina mea şi, deodată, mi-am dat seama de pericolul ce-i ameninţa viaţa. M-am gândit atunci că el era unica mea şansă şi că nu puteam s-o pierd. Totul… s-a întâmplat atât de repede, încât nici eu nu ştiam cum să procedez; am sărit să-l salvez, cu gândul de a mai auzi cel puţin încă o dată despre acel Isus. Spune-mi" – şi ochii arzători ai muribundului se opriră asupra lui Ştefan – „ai auzit toată povestea vieţii mele… spune-mi… există iertare pentru unul ca mine?"

„Există iertare pentru toţi cei ce cred în Domnul Isus", răspunse Ştefan solemn. „Încrede-te în sângele Lui, care te poate spăla de toate păcatele tale, fratele meu; se vede că Dumnezeu te-a atras, îndreptându-ţi paşii spre locul acesta, de pe cărarea spinoasă a păcatelor tale, la El."

În ochii egipteanului străluceau acum luminile împăcării cu Tatăl şi buzele i se mişcau într-o rugăciune de ispăşire a propriilor păcate. În acele momente, muribundul îşi simţi sufletul copleşit de recunoştinţă şi plin de o tot mai înaltă pace. Îşi întinse mâinile tremurânde spre Seth şi sora lui, care erau îngenuncheaţi lângă patul său.

„Dar voi… mă veţi ierta?", murmură el.

„Da… da. Te iertăm din toată inima, după cum şi noi dorim să fim iertaţi de Tatăl nostru din ceruri", rosti Seth, lipindu-şi buzele de mâna rece care le făcuse atât de mult rău.

„Pe mama voastră… o chema Zara”, îngână egipteanul. „Era fiica… lui…” şi glasul lui se stinse; de trei ori se străduí zadarnic să continue, dar tăcerea veşnică îl învălui îndată.

„A plecat în prezenţa Celui care l-a călăuzit cu dragoste până aici, pentru a-i salva sufletul de pedeapsa veşnică”, spuseră cei adunaţi în jurul lui. „Acolo va afla pace.”

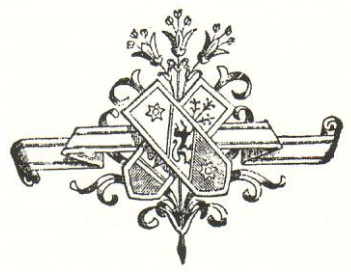

CAPITOLUL XXIII

ÎN SINAGOGA NAZARINENILOR

TIŢI cumva pentru ce am fost chemaţi?”, întrebă un om pe vecinul său din mulţimea adunată înaintea sinagogii nazarinenilor. „Astăzi, oricum, nu era o zi de închinare.”

„Am fost chemaţi să rezolvăm problema care i-a nemulţumit pe greci în ultimul timp”, răspunse celălalt. „Văduvele lor, spun ei, sunt neglijate în ajutorările zilnice.”

„Nu sunt neglijate mai mult decât văduvele noastre; greşeala aparţine tinerilor cărora în ultimul timp apostolii au fost nevoiţi să le împartă responsabilităţile lor. Dar iată, uşile sunt deschise.”

Cei doi se alăturaseră din vorbă-n vorbă mulţimii ce trecea în pridvorul templului, încercând să păstreze ordinea şi liniştea. Aici, fiecare dintre cei veniţi trebuia să se oprească pentru câteva clipe în dreptul unui lighean de aramă pentru a-şi spăla mâinile. Acesta era un obicei străvechi moştenit de la înaintaşii lor, presupunând o spălare ceremonială obligatorie pentru a putea intra în locaşul sacru.

În ceea ce priveşte ritualul ce se desfăşura înăuntrul templului, acesta nu era în mod practic foarte diferit de ceea ce se întâmpla în oricare din cele patru sute optzeci de sinagogi ce împânziseră tot Ierusalimul. În semiîntunericul de la intrarea încăperii, pe partea opusă peretelui ce încadra uşa,

acoperit cu o învelitoare de purpură, se afla un chivot de lemn. Deasupra lui ardea neîncetat flacăra unei candele ce lumina slab interiorul. Chivotul reprezenta simbolul gloriei văzute şi eterne a lui Dumnezeu, după cum a fost ea revelată peste primul altar pe care vechii iudei l-au purtat prin pustie. Lumina sacră ce-l însoţea avea acum o semnificaţie dublă pentru că, pe de o parte, slujea ca să amintească muritorilor că sunt doar o suflare trecătoare înaintea unui Dumnezeu veşnic, iar pe de altă parte, pentru a îndrepta gândurile închinătorilor către legea lui Dumnezeu, după cum este scris: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea."

În sala principală şi spaţioasă a templului, undeva, mai în fund, se afla un altar construit cu faţa spre adunare, de unde conducătorul sinagogii supraveghea cu vigilenţă îndeplinirea corectă a slujbei de închinare. În multe locuri ca acestea, în care ucenicii şi urmaşii lor se adunau să-L laude pe Dumnezeu, credincioşii continuau să respecte cu sfinţenie litera vechii legi, în ciuda avertizărilor repetate ale Învăţătorului că vinul nou al Împărăţiei nu trebuie pus în burdufurile vechi ale iudaismului.

În această zi, mulţimea era mai numeroasă ca de obicei. Bărbaţii intrară în ordine, aşezându-se într-o parte a încăperii, în vreme ce femeile şi copiii stăteau în partea opusă, respectând astfel rânduiala din Casa lui Dumnezeu. Serviciul divin începu prin intonarea înălţătoare şi dulce a unor psalmi. Când ultimele versuri se stinseră, întreaga adunare îngenunche în rugăciune înaintea Tatălui ceresc. Şi urmă o nouă cântare:

„Binecuvântat să fii, Doamne Dumnezeul nostru, Rege al universului, care ai creat lumina şi ai despărţit-o de întuneric, ai creat toate lucrurile şi ne-ai dat pacea Ta. În îndurarea Ta, ai făcut să strălucească faţa Ta peste noi, ai binecuvântat pământul şi locuitorii lui şi în bunătate

reînnoieşti lucrarea creaţiei Tale în fiecare zi. Binecuvântat să fii, creatorul luminii!"

Apoi alta, „Dragostea Ta":

„Tu ne-ai iubit cu o iubire veşnică, Doamne Dumnezeul nostru; ne-ai arătat mila Ta mare şi bogată, Tatăl nostru şi Împăratul nostru, cu dragostea cu care Te-ai purtat cu strămoşii noştri care s-au încrezut în Tine! Tu, care i-ai învăţat căile Tale, învaţă-ne şi pe noi să împlinim voia Ta, Doamne, Cel care Ţi-ai iubit poporul ales!"

Apoi a urmat citirea Scripturii, după care Petru s-a ridicat din locul lui şi a vorbit adunării, amintindu-le din nou cuvintele Domnului înviat, spunându-le să trăiască în pace şi în dragoste, răbdându-se şi iertându-se unii pe alţii, iubindu-se în lumina aşteptării zilei celei mari, în care Domnul se va întoarce cu răsplata pentru cei care au fost credincioşi în toate lucrurile. A vorbit, de asemenea, şi despre problema şi nemulţumirea care frământa inimile multora dintre ei în ultima vreme.

„Dumnezeu ştie, fraţilor", spuse el, „că noi nu neglijăm intenţionat pe nimeni din cei care prin harul Domnului nostru ni s-au alăturat în credinţă şi care din pricina sărăciei lor au nevoie de ajutorul nostru. Dacă cineva a fost neglijat, s-a întâmplat deoarece suntem pământeşti şi putem greşi. Munca a fost prea mare pentru noi, fiindcă, pe lângă responsabilitatea îngrijirii săracilor, care trebuie rezolvată în fiecare zi, mai avem datoria pe care ne-a dat-o Învăţătorul însuşi – vestirea Evangheliei mântuitoare din păcat şi moarte, tuturor oamenilor. Nu se cuvine să neglijăm lucrarea lui Dumnezeu, pentru a sluji la mese, şi acum s-a dovedit că nu le mai putem face pe amândouă. Aşadar, fraţilor, alegeţi dintre voi şapte bărbaţi vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta, iar noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în propovăduirea Cuvântului."

Petru îşi sfârşi ultimele cuvinte şi se aşeză. După un moment de tăcere, Filip se ridică şi se adresă întregii adunări:

„Dacă v-am citit bine feţele, fraţilor”, spuse el aruncând o privire asupra mulţimii, „această propunere v-a plăcut la toţi. Haideţi deci să alegem, ca să nu mai fie nici o umbră de gelozie între iudei şi greci – lucrul acesta nu-I place Domnului, care, după promisiunea Lui, este în mijlocul nostru. Din cei şapte, trei să fie evrei, trei greci şi unul dintre prozeliţi. Atunci nu va mai avea nimeni vreun motiv de nemulţumire.”

Cei adunaţi găsiră inspirate vorbele apostolului şi încurajările lui Filip, aşa că, după scurte momente de învoială, se hotărâră să îl numească diacon pe tânărul Ştefan. „Fiindcă este”, spuneau ei, „un bărbat plin de credinţă şi de Duhul Sfânt.” Apoi i-au ales pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena şi pe Nicolae, un prozelit din Antiohia, care fusese convertit la iudaism, dar acum venise la credinţa Domnului cel înviat. Aceştia au fost aduşi înaintea apostolilor, care s-au rugat punându-şi mâinile peste ei, prin aceasta punându-i deoparte pentru slujba care le-a fost încredinţată.

CAPITOLUL XXIV

AVERTIZAREA

LOPOŢELUL din pridvorul aprodului răsuna prelung. Bătrânul slujitor, după ce aruncă o privire prin geamlâcul uşii să vadă cine aştepta afară, tresări, şi cu mişcări repezi se grăbi să deschidă.

„Stăpânul meu este înăuntru”, spuse el cu o plecăciune. „Te rog să intri, domnule! Îl vei găsi pe domnul meu, Annas, pe terasă. Te aşteaptă.”

Fără nici un cuvânt, noul venit trecu înăuntru. Aprodul îl urmări cu privirea tăcut, apoi dădu din cap încet. „Omul acesta are întotdeauna o privire întunecată şi, oriunde se întoarce, mâna lui parcă stă ridicată în semn de ameninţare”, rosti în sinea lui bătrânul. „Şi acestea sunt prevestiri triste pentru cei care cred în înviere pentru că şi dimineaţa, şi la prânz, chiar şi în miez de noapte, cei răi, cei care ne urăsc, se adună să întocmească planuri tainice împotriva noastră. Mă tem că de data aceasta ne pregătesc o cursă periculoasă; acesta este un nor negru care se apropie şi va aduce în curând necazuri mari peste biserică, dacă Domnul nu ne trimite ajutor, şi asta urgent.”

„Dar ce necazuri ai să fii atât de mohorât, Simon?”, întrebă un glas vesel în spatele lui.

Bătrânul se întoarse repede. „Ah, Iddo, tu erai? M-ai auzit? După cum vezi, am obiceiul în solitudinea mea să-mi

plâng temerile lăuntrice cu glas tare. Dacă era altul acum, în locul tău… dar de ce să mă tem? Căci nu mi-e ruşine să mărturisesc credinţa mea în Domnul cel înviat."

„Fii liniştit, împărtăşesc şi eu aceleaşi sentimente", răspunse tânărul, „deşi o mărturisire deschisă a credinţei tale te-ar costa, fără îndoială, cel puţin slujba. Stăpânul acestei case este duşmanul cel mai aprig al celor care cred. În fiecare zi se adaugă tot mai mulţi la numărul lor! Este atât de minunat, tot Ierusalimul va fi de partea noastră într-un an de zile; cât despre aceşti făţarnici bătrâni, îmi pare rău de ei, căci vor muri în păcatele lor. Până şi Învăţătorul n-a avut nimic bun de spus despre ei, i-a numit morminte văruite şi a pronunţat cuvinte dure împotriva lor, bine meritate, fără îndoială. Nimic nu poate sta împotriva noastră acum, fiindcă Domnul este de partea noastră!"

Dar Simon dădu din cap. „Tu eşti tânăr, Iddo", spuse el, „şi ai multe de învăţat. Eu îţi spun că se va porni o furtună mare şi va sufla puternic aspra bisericii; ţine minte ce ţi-am spus. Nu stau eu la poarta aceasta şi-i văd pe toţi cei care intră şi ies? De asemenea, urechile mele aud multe lucruri, căci cei care intră aici nu mă bagă în seamă cum nu bagă în seamă banca aceea din piatră. Ascultă!" Şi bătrânul ridică mâna spre cer. „Ieri au venit trei… patru… cinci din cei bogaţi şi cu multă influenţă – nu are rost să-ţi spun numele lor. Au stat înăuntru trei ceasuri şi apoi au ieşit toţi odată. «Annas este înţelept dacă stârpeşte ceata aceasta de apostaziaţi», spuse unul, «martorii nu sunt greu de găsit.»

«Nu mă îngrijorez», răspunse altul râzând, «vorbele sunt ieftine şi pentru cumpărători, şi pentru vânzători; cât despre sectantul Ştefan, el face un mare deserviciu tradiţiei naţiunii noastre…»"

„Ştefan?!", strigă Iddo, înspăimântat.

„Şşşt, băiete! Acum vezi că, deşi sunt bătrân – şi după cum ai spus tu, m-am lăsat pradă întristărilor şi presimţirilor

rele – am dreptate când îţi spun că se pregătesc o mulţime de lucruri îngrozitoare împotriva lui…”

„Dar Dumnezeu îl va ocroti, cu siguranţă!”

„Dumnezeu nu L-a cruţat nici pe Fiul Său”, răspunse bătrânul, frământat de gânduri întunecate. „L-a lăsat să fie dat la junghiere chiar de mai marii templului; iar slujitorul nu este mai mare decât învăţătorul său.”

Celălalt rămase tăcut. Se vedea că era încurcat, că ar fi vrut să mai spună ceva şi că nu îndrăznea. Fremăta degetele prin aer, uitându-se lung spre capătul coridorului. „Cine este înăuntru acum?”, întrebă el într-un târziu.

„Saul din Tars”, răspunse Simon scurt.

„Să-i înştiinţez pe cei din casa lui Ioan cu privire la ceea ce mi-ai destăinuit?”

„Bineînţeles, dar să nu afle cetatea întreagă; nu câştigăm nimic din asta, ba chiar putem pierde foarte mult. Dacă tânărul Ştefan…”, dar clopoţelul de la intrare îl întrerupse şi se grăbi să deschidă. „Intră, te rog, domnul meu. Domnul meu, Annas, este înăuntru şi cu el este Rabbi Saul.”

Iddo se aplecă aproape instinctiv şi cu adânc respect în gesturi, în vreme ce un bărbat înalt şi uscăţiv trecu prin faţa lui şi dispăru după perdelele de purpură, în semiîntunericul holului. „Nu mai este Mare Preot”, spuse Iddo în şoaptă. „De când şi-a alungat soţia şi şi-a dat demisia, arată tot mai vlăguit de putere şi parcă mult mai nefericit.”

„Mai sunt şi alte motive pentru care suferă atât de mult”, răspunse bătrânul. „Dar nu este treaba mea să mă ocup de viaţa lui Caiaphas. Domnul se ocupă de el, aşa cum se ocupă de toţi oamenii, poate că până la urmă îl va atrage la El.”

„Nu, nu cred; ar fi oare posibil ca şi pentru ucigaşii Domnului să fie iertare?”

„Noi nu putem nicicum să punem hotare milei şi dragostei Domnului nostru Isus Christos, care S-a rugat pentru ei chiar în timpul agoniei Sale. Dacă mă poate mântui

pe mine, poate mântui pe oricine, fiindcă eu îmi cunosc inima şi ştiu că este mai înşelătoare decât orice lucru din lumea aceasta."

„Ai dreptate", rosti tânărul umilit. „Nimeni nu cunoaşte lucrul acesta mai bine decât mine. Aşa cum zboară scânteia, întocmai am fost şi eu pornit spre rău, de când mă ştiu. Dar trebuie să plec; dacă Ştefan poate fi convins să părăsească Ierusalimul…"

„Asta am vrut să spun şi eu", îl întrerupse Simon. „Spune-i să plece cât mai repede. Dacă mai zăboveşte, va cădea în laţul care i se pregăteşte. A fost prin mila lui Dumnezeu că am auzit ceea ce am auzit." Apoi, deschizând uşa ca tânărul să plece, şopti: „Spune-i să se ferească de fariseul din Tars."

„Este un sfat înţelept", se gândi Iddo în timp ce se depărta grăbit. „Totuşi, mă întreb dacă ar îndrăzni să ne omoare pe noi, care umblăm în toate lucrurile după Lege. Oare ar putea avea ceva împotriva noastră dacă noi continuăm să ţinem cu sfinţenie posturile, marile sărbători, dacă ne rugăm după lege, în fiecare dimineaţă şi la jertfa de seară şi ne trudim să ţinem toate aceste lucruri cu stricteţe?! L-am auzit însă pe Ştefan strigând în sinagogă că nu mai este nevoie de jertfele preoţeşti, de turme şi cirezi, fiindcă Christos S-a dat pe El însuşi ca jertfă pentru păcatele noastre – nu doar pentru ale iudeilor – ci pentru păcatele întregii lumi. Mi se pare că nici apostolii nu îndrăznesc să rostească asemenea lucruri; poate că el, fiind grec, este prea îndrăzneţ. Cineva ar trebui să-l avertizeze."

Frământându-şi mintea în felul acesta, tânărul ajunse în sfârşit în strada unde era casa apostolului Ioan. Strada era îngustă şi liniştită, aerul era fierbinte; picioarele trecătorilor – în majoritate femei care mergeau sau veneau de la fântânile publice cu ulcioarele de apă – nu făceau aproape nici un zgomot în praful galben. Iddo se opri o clipă şi-şi aplecă uşor capul; zâmbi, şi ochii îi străluceau de bucurie. „Ea cântă",

rosti el cu glas tare. Şi porni înainte mai repede, aproape împiedicându-se în graba lui de un obstacol dinaintea uşii.

„Ce este asta?", zise el, privind în jos şi descoperind că obstacolul nu era altceva decât un copil; de fapt, erau trei – un băiat, o fată şi între ei un bebeluş.

„Noi stăm aici şi ascultăm", spuse în şoaptă copila, scuturându-şi cârlionţii negri dinaintea ochilor, ceea ce însemna că noul venit trebuia la rându-i să păstreze tăcerea. „Copilaşul a adormit pentru că-i place şi lui cântecul. Noi venim aici în fiecare zi. Vrei să stai cu noi? Praful este moale şi glasul fetei este ca al îngerilor."

Iddo zâmbi. „Ai dreptate, micuţo", spuse el, „este ca glasul unui înger."

Într-adevăr, glasul dinăuntru răsuna melodios,

„*Îmi ridic ochii spre munţi*
De unde-mi va veni ajutorul?
Ajutorul vine de la Domnul
Care a făcut cerurile şi pământul",

apoi coborî într-o cadenţă de rugăciune:

„*El nu va îngădui să ţi se clatine piciorul*
Cel ce te păzeşte nu va dormita…"

Iddo suspină involuntar, apoi îşi întinse mâna şi trase clopoţelul, fără să asculte de glasul stăruitor de la picioarele lui, „dacă tragi clopoţelul, se va opri cântecul."

Îndată uşa se deschise şi acelaşi glas dulce rosti: „O, tu eşti, Iddo Ben Obed! Intră, te rog", apoi, observând faţa tristă a tânărului, fata adăugă: „Ce s-a întâmplat? Faţa ta este la fel de solemnă ca a statuii din deşert pe care egiptenii o numesc Sfinx."

„Am motive să fiu trist", răspunse Ben Obed, „şi-ţi voi spune îndată."

„Vreau să vorbesc cu copiii mai întâi. Intră, Iddo, îl vei găsi pe fratele meu înăuntru. De ce nu aţi bătut la uşă, mititeilor?”, continuă ea, aplecându-se să ia în braţe pruncul adormit. „Soarele este prea fierbinte pentru copilaş şi nu-i va face bine. Staţi să vă dau nişte rodii, apoi duceţi copilul în casă, la răcoare. Veniţi deseară şi vă voi cânta. Vă voi spune povestea cu pruncul Isus, când a trecut pustia şi a fugit în Egipt.” Şi, sărutând obrăjorii arşi de soare, îi urmări pe cei doi cu privirea, în timp ce fata ducea pruncul în braţe şi băiatul mergea în urma ei.

Ben Obed stătea aşezat pe banca din lemn de dinaintea casei, umbrită de frunzişul des al unui palmier, şi discuta în şoaptă cu un tânăr care părea de o vârstă apropiată cu a lui. Acesta asculta încruntat şi, din când în când, privirea lui se rotea bănuitoare şi nesigură în jur.

„Nu-mi vine să cred că aceste ameninţări sunt atât de reale! Din ziua când Gamaliel a convins sinedriul să ne lase în pace, nu am mai avut parte de persecuţie. Mă gândeam că de acum văd şi ei că Domnul este cu noi, aşa că vorbele lui Gamaliel s-au dovedit a fi adevărate şi cu siguranţă, niciunul din ei nu îndrăzneşte să se lupte împotriva lui Dumnezeu. Aşa i-am spus şi lui Simon, că suntem văzuţi bine de oameni şi că atâta timp cât ţinem Legea cu stricteţe, chiar şi preoţii şi rabinii se adaugă mereu la numărul nostru; dar Simon are o părere diferită, mai mult decât atât, m-a trimis să vin în grabă să vă avertizez să vă feriţi de Saul din Tars.”

„Ce ameninţări se abat asupra noastră?”, întrebă Anat îngrijorată.

„Ştefan este urmărit şi se pune la cale uciderea lui”, răspunse Ben Obed.

Fata tresări şi un ţipăt scurt îi străbătu pieptul. Simţi că i se taie genunchii şi o sudoare rece i se prelinge pe spate. Teama şi neliniştea îi frământau întreaga fiinţă. Reuşi doar să îngâne: „Spune-mi, te rog, tot ce ai auzit...”, ca mai apoi să se aşeze cu chipul ca de ceară pe bancă alături de cei doi şi să

rămână asemenea unei statui de piatră timp îndelungat, fără de gânduri.

Iddo nu îndrăzni să-şi ridice privirea din pământ. „Îl vor întemniţa dacă continuă să predice că Christos este mai mare decât Legea. Ar fi mai bine pentru el să părăsească Ierusalimul."

Anat se întoarse repede şi intră în casă. În seara aceea le-a spus celor trei copii povestea pe care le-o promisese, cântându-le psalmi şi cântece, printre care şi „Dragostea Ta". Apoi îi încredinţă pe copii mamei lor, şi urcă pe acoperişul casei. Cineva stătea lângă parapet, cu privirea aţintită la asfinţitul care ardea în flăcările unei splendori solemne de dincolo de munţi. Fata ezită o clipă, apoi se apropie.

„Ai auzit", întrebă ea gingaş, „veştile rele pe care fiul lui Obed ni le-a adus astăzi aici?"

„Am vorbit cu Ioan cu privire la aceste lucruri."

„Şi ce ţi-a spus el? Nu mă îndoiesc că te-a sfătuit să pleci pentru un timp în altă parte. Pericolul este foarte mare, şi eu mă tem…" şi glasul fetei tremura de emoţie.

Tânărul se întoarse.

„Anat", spuse el încet, „ştiu ce ai vrea să spui; şi în inima mea sunt multe lucruri pe care aş fi vrut să ţi le spun, dar timpul este scurt. Deja pentru mine lumina se stinge şi vine noaptea când nu voi mai putea lucra pentru Învăţătorul, în timp ce pentru tine rămân mulţi ani în care să dai glorie Numelui Său – şi aşa vei face; trăind aşa, vei găsi pacea – o pace care întrece orice lucru."

Fata se prăbuşi la pământ în genunchi, iar trupul ei plăpând se zguduia de suspinele ce-i înăbuşeau vorbele. Apoi, simţi cum o mână caldă îi mângâie creştetul şi atunci, o pace adâncă îi copleşi adâncurile fiinţei, iar plânsul ce-o podidise înainte se stinse treptat. Rămase o vreme nemişcată, ascultând glasul lui Ştefan ce se înălţă spre ceruri într-o rugăciune arzătoare:

„Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească, Anat! Domnul să facă să lumineze Faţa Lui peste tine şi să se îndure de tine, Anat! Domnul să-şi înalţe Faţa peste tine şi să-ţi dea pacea, Anat!”

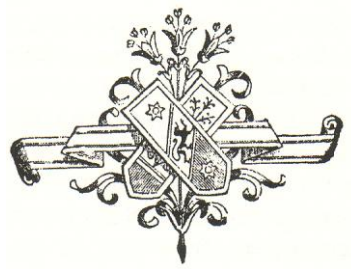

CAPITOLUL XXV

MIŞELIA OMULUI

I găsit martori?”

„Am găsit, domnul meu, dar a fost mai greu decât m-am aşteptat. Mulţi m-au refuzat de la bun început, ameninţându-mă cu moartea în cazul în care aş încerca să-i fac vreun rău lui Ştefan. I-am liniştit cum am putut, spunându-le că doar am dorit să aflu dacă acuzaţiile ce le-am auzit despre un om atât de bun şi iubit sunt false. Totuşi, mă tem că aceştia îi vor da de ştire şi va reuşi să scape înainte de a putea pune mâna pe el.”

„Nu va scăpa. Ce martori ai?”

„Pe unul Esek – un cămătar – care pentru suma de zece shekeli a consimţit să depună mărturie împotriva lui; şi, împreună cu el, doi băieţi de-ai mei, care vor rosti orice cuvânt le vom pune în gură, în primul rând pentru răsplata pe care le-am promis-o dacă-şi îndeplinesc slujba cum trebuie, apoi de frica bătăii care-i aşteaptă în caz contrar. Altul este Iddo Ben Obed – un tânăr care promite mult, care din porunca mea a frecventat împreună cu ei sinagoga şi întâlnirile lor de rugăciune, astfel încât poate să vorbească despre activităţile lor. I-am promis o avansare sigură dacă reuşeşte astăzi să facă pe placul Consiliului.”

„Eşti un slujitor credincios, Caleb, şi tu însuţi vei fi răsplătit”, spuse Annas aprobator. „Acum ai grijă să

pregăteşti sala consiliului în grabă; trebuie să ne mişcăm repede, altfel, acest moment favorabil ne va scăpa. L-ai pus sub observaţie, ca să pui mâna pe el cu uşurinţă?"

„În clipa aceasta se ocupă cu împărţitul bunurilor care ajung la pleava societăţii din Ierusalim, bunuri despre care am putea spune că sunt furate sau cel puţin luate ilegal de la noi, căci ar trebui aduse la Templu. Apoi, bineînţeles, după ce termină de împărţit aceste bunuri, începe cu trăncăneala lui obişnuită…"

„Ei bine, astăzi va avea parte de o audienţă deosebită de celelalte", îl întrerupse Annas rânjind, „o audienţă care nu va mai putea fi mişcată de cuvintele lui atât de emoţionante. În care sinagogă spuneai că-l vom găsi?"

„Din informaţiile pe care le am, sunt înştiinţat că astăzi intenţionează să predice în pridvorul lui Solomon pentru că speră, probabil, să capteze atenţia unei mulţimi cât mai mari de ascultători. Am aflat că Ştefan are de gând să vorbească despre scrierile profetice şi să le interpreteze, sugerând – aşa cum fac ei de obicei – că toţi oamenii sfinţi, cum ar fi Moise, Isaia şi toţi ceilalţi profeţi au prezis din vechime că Mesia avea să moară pe lemnul de blestem."

„Aproape că nici nu am mai avea nevoie de martori când ei profanează în mod deschis sfintele locaşuri ale noastre cu asemenea blasfemii. Dar du-te acum! Ţine-l sub observaţie până îţi voi trimite cuvânt, şi atunci pune mâna pe el de îndată. Arestează şi câţiva martori, care, atunci când se vor vedea la înghesuială, vor da vina pe el, doar ca să-şi scape pielea. Stai… să ai grijă să nu se facă prea multă zarvă!"

Caleb zâmbi şi făcu o plecăciune înaintea superiorului.

„Am pus la cale o schemă cu ajutorul căreia îl voi trage în cursă fără nici o zarvă", răspunse el.

„Totul merge bine", îşi spuse Annas când rămase singur. „Munca şi răbdarea noastră, în aparenţă fără nici un rezultat, vor fi în sfârşit răsplătite. Pe lângă Caleb, care îşi va

primi o răsplată pe cinste, trebuie să nu uităm că datorăm mult discreţiei şi zelului lui Malluch şi Zared, care au depus mărturii împotriva acestui sectant. Suma pusă în joc a fost de patruzeci de arginţi pentru fiecare – o sumă frumuşică pentru nişte neisprăviţi ca ei – dar, dacă la asfinţitul soarelui Ştefan va fi mort, voi porunci să li se dea câte cincizeci. Dar iată, a venit fariseul din Tars; trebuie să mă ocup de el, şi asta, cu înţelepciune. M-aş bucura dacă ar fi mai degrabă saducheu, căci învierea pe care o predică aceşti apostaziaţi l-ar supăra mai mult."

„Bine ai venit, fiule! Aceasta va fi o zi de triumf pentru noi, căci ne va aduce o victorie asupra nelegiuirii!", îl întâmpină Annas.

Noul venit răspunse cu răceală la salut. Părea îngrijorat, iar înfăţişarea lui arăta nemulţumire:

„Dumnezeu ştie cât de mult doresc nimicirea celor ce lucrează nelegiuire", spuse el aşezându-se pe un scaun şi pironindu-şi ochii asupra bătrânului. „Dar minciuna şi înşelătoria sunt urâte de sufletul meu şi nimeni nu va propăşi folosindu-se de asemenea mijloace."

Faţa lui Annas încremeni.

„Vorbeşti în pilde, prietene", rosti el rece. „Pe cine acuzi de minciună şi înşelătorie?"

„A ajuns la urechile mele faptul că unii au fost angajaţi ca, în schimbul arginţilor, să-l vorbească de rău pe acest Ştefan, că au fost plătiţi să aţâţe mulţimea împotriva lui, ca să-l omoare. Este adevărat că el a cutezat să vorbească fără nici o reţinere sau teamă în orice sinagogă despre tâmplarul din Galilea, că a fost Christosul profeţit în Scripturi şi că a înviat din morţi, devenind pârga celor adormiţi…"

„Şi l-a convins pe învăţatul Saul de adevărul acestor lucruri?", întrebă Annas cu un zâmbet sarcastic. „Sper că mă înşel, asta ar fi o victorie prea mare pentru sectanţi."

Saul începu să râdă cu glas tare. „Dintre toţi oamenii, cred că sunt cel mai puţin pasibil să devin o victimă a acestei

iluzii. Cred că ai dreptate, omul nu trebuie lăsat să mai vorbească mulţimilor, fiindcă are o limbă ascuţită şi reuşeşte să convingă oamenii repede. Nici eu, nici toţi ceilalţi care au încercat să susţină o dispută cu el nu am putut să-i răsturnăm ideile eronate cu privire la religie. Dar vreau să spun că nu-mi place să ştiu că plătim nişte mincinoşi – oameni de nimic – să slujească intereselor noastre."

„De aproape trei ani le-am interzis acestor oameni să pomenească numele nazarineanului; le-am dat drumul să plece doar cu o bătaie zdravănă, după sfatul înţeleptului Gamaliel, al cărui ucenic eşti tu. Dar cum au ascultat ei de poruncile Sfântului Consiliu şi cum am beneficiat noi de sfatul lui Gamaliel? Din ziua aceea n-au încetat să hodorogească în numele celui răstignit în tot Ierusalimul, până când toţi cerşetorii de pe străzile noastre i se roagă lui în mod deschis. Dacă am angajat nişte oameni discreţi care să ne ajute să smulgem din rădăcini aceste buruieni otrăvitoare, ce este greşit în asta? Ba cred că înseamnă că am lucrat cu înţelepciune. Ei nu se îngrijesc, nu-i hrănesc şi nu-i îmbracă pe toţi săracii care răspândesc zilnic otrava lor spre rătăcirea lui Israel? Acest Ştefan, fiind grec, nu doar că nu ţine el însuşi Legea, dar aminteşte mereu mulţimii cuvintele şi practicile nazarineanului, care, de altfel, ar fi fost uitat de mult. Le aminteşte cum făcea minuni în ziua de Sabat, spunându-le că Dumnezeu vrea milă şi nu jertfe şi trăncăneşte mereu cu privire la dărâmarea şi rezidirea Templului. Tâmplarul din Galilea, spune el – şi aceasta este cea mai cumplită hulă – a fost Dumnezeu venit în natură omenească, aşadar, cuvintele şi acţiunile lui au fost mai mari şi mai importante decât Legea lui Moise şi mai vrednice de păzit decât orice poruncă preoţească. Pentru asemenea ticăloşi există un singur remediu, după cum este scris:

«Gura celor mincinoşi va fi închisă.»"

Saul rămase tăcut o clipă. În minte îi apăru faţa lui Ştefan – aşa cum îl văzuse de multe ori în timpul

controverselor înflăcărate care avuseseră loc în ultimul timp în sinagogi – strălucind, plină de curaj şi zel, speranţă şi încredere, şi luminată într-un mod misterios, care îl făcea pe Saul să se mire de fiecare dată. Dar nu se lăsă mişcat de această amintire, şi chipul lui dârz se întunecă:

„Este drept ca acest apostaziat să fie dat la moarte", spuse el, încercând să pară cât mai nepăsător. „Nu mai este timp pentru jumătăţi de măsură, ci trebuie lucrat după Lege şi fără frică de oameni."

„Începi să-ţi revii, fiule", exclamă entuziasmat şiretul bătrân. „Aşa vom face, căci timpul este prielnic. Ascultă, chiar astăzi va fi adus înaintea Consiliului; martorii sunt pregătiţi şi fiecare cuvânt va fi cântărit şi pedepsit după Lege, după cum este scris: «Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.»"

„Cine sunt martorii?"

„Oameni cu reputaţie bună – de onoare. Unul Esek, un iudeu care locuieşte lângă sinagogă şi…"

„Dar aceştia mărturisesc din proprie iniţiativă şi fără să fie plătiţi?", îl întrerupse din nou Saul cu un gest de iritare.

„Avem obiceiul, fiule, să-i recompensăm pe martori pentru timpul în care sunt chemaţi să-şi facă datoria", răspunse Annas cu glas mieros.

Dar Saul îl întrerupse nepoliticos.

„Eu nu accept aşa ceva", strigă el, ridicându-se în picioare şi începând să se plimbe nervos dintr-un capăt în celălalt al încăperii. „Agitatori plătiţi, martori angajaţi împotriva unui om care – oricare i-ar fi crezul blestemat – este cel puţin incapabil de asemenea mişelii."

Annas se ridică şi el şi, cu un aer de mare demnitar, îşi pironi ochii asupra feţei înfierbântate a tânărului. „Fără îndoială, ai uitat", spuse el rar, „respectul pe care se cuvenea să îl ai în prezenţa persoanei cu care stai de vorbă. În calitate de cap al familiei de mari preoţi, care l-a slujit pe Iehova în slujba cea mai sfântă, păstrând cu rigurozitate litera legii

vreme de generaţii la rând, nu pot să accept să fiu învinuit în faţă de lucruri pe care sufletul meu le urăşte, după cum este scris: «…Urăsc gura mincinoasă şi iubesc Legea Ta.» De două ori mi-ai aruncat aceste acuzaţii în faţă şi, făcând aşa, te-ai dovedit nevrednic de marea încredere pe care ţi-o acordasem, nevrednic de dragostea pe care, în bunăvoinţa mea, ţi-o nutream, nevrednic…"

„Opreşte-te, te rog!", strigă Saul, ridicându-şi mâna. Faţa i se îngălbeni ca ceara şi tremura vizibil. „Este adevărat, m-am pripit. Eram aproape înnebunit din cauza eşuării mele cu privire la tot ce-am sperat să rezolv. Zi după zi am pornit la luptă pentru Israel şi zi după zi mi se pare că sunt tot mai slab, tot mai netrebnic. Mă voi întoarce în Tars şi nu-mi vei mai vedea faţa niciodată."

„Nu, fiule", rosti Annas blând. „Atât timp cât ţi-ai recunoscut vina, eşti iertat. Şi să nu crezi că nu te-am urmărit în lupta crâncenă pe care ai dus-o împotriva necurăţiei, să nu crezi că inima mea nu a sângerat împreună cu a ta. Acum îmbracă-te cu răbdare, încrede-te în Domnul – şi în mine – şi vei izbuti în toate acţiunile tale. Vei vedea răsplătirea duşmanilor tăi, fiindcă onoarea lui Israel va fi revendicată astăzi în mod glorios. Cât despre lucrurile acestea neînsemnate despre care ai vorbit, vom face în aşa fel încât să fii cu inima împăcată. Ştii bine că nu ducem lipsă de oameni care pot să depună mărturie împotriva acestui om. Da, sigur că da! Şi ei vor mărturisi plini de bucurie pentru slava lui Iehova! Fără îndoială, nici nu vom fi nevoiţi să spunem: «Cine va veni în ajutorul Domnului – în ajutorul Domnului, împotriva celor puternici?» Israel se va ridica în puterea lui şi se va încinge împotriva celor care îl batjocoresc cu practici idolatre şi hulitoare. Am stat prea mult cu mâinile încrucişate înaintea duşmanului. Dacă continuăm să tăcem înaintea celor care ne profanează ce avem mai sfânt, pietrele din zidurile templului vor striga."

„Ca şi în cazul nazarineanului, este posibil să nu putem face nimic noi înşine”, rosti Saul deznădăjduit. „Iar romanilor nu le pasă de aceste lucruri.”

„Nu te îngrijora, fiule, de data aceasta avem un mare avantaj asupra duşmanilor”, spuse Annas triumfător. „De data aceasta Irod este de partea noastră, deşi nu în mod deschis. Am avut grijă ca, din când în când, să ajungă la urechea lui câte un raport despre felul în care aceşti sectanţi nu încetează să proclame reîntoarcerea liderului lor răstignit, ca împărat. Irod îşi iubeşte tronul atât de mult şi este atât de nesigur de el, încât a început chiar să se teamă că un asemenea lucru ar putea să se întâmple. Doar cu câteva zile în urmă, mi-a trimis cuvânt şi m-a chemat la el. Când am intrat, se tolănea pe pernele lui purpurii.

«Ai auzit ce spun aceşti galileeni?», mă întrebă el, fără măcar să-mi răspundă la salutare.

«Ei spun o mulţime de lucruri nelegiuite», i-am răspuns eu, «dar nimic mai periculos pentru pacea şi prosperitatea naţiunii noastre decât că instigatorul acela răstignit se va întoarce în curând pentru a se aşeza pe tron ca împărat.»

«Crezi cumva că omul acela este în viaţă?», mă întrebă el, măsurându-mă atent cu privirea.

«Chiar dacă nu este în viaţă», i-am spus eu, «înşelăciunea nu este mai puţin de temut, pentru că aceşti apostaziaţi sunt în stare să-i păcălească pe oameni ca aceştia să creadă orice. Dacă eu aş fi împărat, aş lua măsuri imediate împotriva celor care aţâţă mulţimile împotriva guvernului.»

«Nu pot», începu el să se plângă. «Mi-e frică de popor… şi… şi… şi… mi-e frică… de… de omul răstignit. Nu… nu mă simt bine. Dar tu n-ai vreo lege în Templu prin care să-i opreşti…»

«Avem o lege… dar», i-am răspuns, «dar nu o putem aplica, fiindcă…»

«Legea… ce spune legea aceasta?», mă întrerupse el.

«Legea spune aşa – cel care huleşte Numele Domnului trebuie să fie omorât şi întreaga adunare îl va omorî cu pietre. Străinul, la fel ca şi cel născut în ţară, când huleşte Numele Domnului, va fi omorât.»

«Aplică legea aceasta de îndată», strigă el, aruncându-se din nou pe perne.

«Nu aşa», am spus eu, «ca să nu ne trezim că avem o răscoală mai târziu. Trebuie să ţinem cont de lege în toate privinţele – civile şi religioase – şi nu este legal să omorâm pe nimeni.»

«Nu te teme, Annas, ţie nu ţi se va întâmpla nimic», mi-a spus el. «Eu îţi promit, îţi jur. Momentan nu avem guvernator în Ierusalim. Eu sunt roman, eu sunt Legea», şi începu să râdă în hohote.

«Dă-mi un mandat sigilat cu pecetea ta», i-am spus. Şi mi l-a dat imediat."

„Ai mandatul la tine?", întrebă Saul.

Annas scoase tacticos din sân un pergament şi, cu mişcări încete, îl puse în mâna întinsă a tânărului, fără să mai adauge ceva, ci doar urmărindu-l mulţumit cu privirea.

„Întrucât", citi el cu glas tare, „pacea Ierusalimului şi a întregii Iudei este periclitată de persoane răuvoitoare, care proclamă că un răufăcător răstignit, adică unul Isus din Nazaret, a înviat şi va răsturna în curând guvernul actual ca să domnească el, şi, deoarece aceste persoane hulesc, susţinând că acest răufăcător este Mesia, trimisul lui Dumnezeu, eu, Irod, împuternicesc senatul poporului lui Israel, Sinedriul, să acţioneze şi să pedepsească aceste persoane periculoase după judecata legii lor, care le oferă dreptul de a bate cu nuiele, de a închide şi de a pedepsi cu moartea orice iudeu sau străin care crede, afirmă sau declară asemenea doctrine dăunătoare binelui naţiunii. Semnat şi sigilat, pentru gloria lui Iehova şi pacea naţiunii, în a cincea zi a lui Nisan, în Palatul Asmonean."

„Dumnezeu i-a dat în mâinile noastre, fiule”, rosti Annas solemn. „Trebuie să facem cu ei cum a făcut proorocul Ilie cu proorocii lui Baal, ca să nu scape niciunul.”

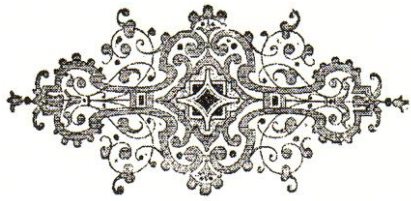

CAPITOLUL XXVI

CÂND RĂSARE LUMINA

N dimineaţa aceleiaşi zile, înainte de răsăritul soarelui, Ştefan se trezi şi plecă din cetate. După suprema renunţare din noaptea dinainte, a avut o experienţă ciudată, în care o pace minunată i-a inundat sufletul: lumea dispăruse complet din gândurile sale şi i se părea că intrase deja în viaţa veşnică şi, în timp ce se bucura în sufletul lui de aceste trăiri, adormi. Câte ceasuri trecură, nu se ştie, dar când se trezi era încă beznă, şi, împreună cu acest întuneric, se lăsa peste el o umbră de gheaţă a unei presimţiri triste; înaintea acestei învăluiri de groază, pacea şi bucuria fugiră înspăimântate. Încercă să se roage, dar limba parcă îi era lipită de cerul gurii. În apropiere putu să audă respiraţia liniştită a lui Ioan şi a lui Andrei; cumva şi aceasta adăuga mai multă durere chinului său. Pentru prima oară în viaţă realiza ce înseamnă singurătatea sufletului. „Ei mă iubesc”, îşi spuse cu amar, „dar dorm.”

După un timp, se sculă şi, luându-şi haina, ieşi în curte, unde vântul proaspăt, răcorindu-i obrajii, îi aduse un sentiment de uşurare. Stelele străluceau pe albastrul întunecat al cerului; un crin alb şi înalt de lângă fântână îl întâmpină cu parfumul delicat. Deodată, fu cuprins de un impuls irezistibil de a pleca undeva, oriunde. Trase zăvorul de la poartă şi ieşi în stradă cu un simţământ de satisfacţie că reuşise să iasă fără

nici un zgomot. Cocoşii începură să cânte din clipa când el porni în lungul drumului, mai întâi unul, apoi altul, apoi mai mulţi, cântecul lor topindu-se în tăcerea dimineţii, doar ca să înceapă din nou. În fiinţa lui Ştefan, o provocare de undeva, din depărtare, răsuna ameninţător.

Deşi zorii zilei încă nu se iviseră, străjerul deschidea deja poarta cetăţii, în aşteptarea unei zile de piaţă. În curând, negustorii urmau să vină cu marfa în cetate, din toate părţile. Ştefan ezită o clipă, apoi se strecură afară din cetate fără să fie observat. Înaintea lui se întindea drumul roman, pietruit. Toată tinereţea lui zvâcnea înaintea scenei din semiîntuneric.

„Tot ce trebuie să fac este să urmez acest drum", se gândi el, „care mă va duce la adăpost. Şi, la urma urmei, de ce aş mai rămâne? Oamenii răi mi-au întins o cursă, care mi-a fost descoperită prin îndurarea lui Dumnezeu. Trebuie să fug, sunt tânăr şi încă pot să-i fiu de folos Mântuitorului mulţi ani. Cine ar avea de câştigat dacă mor acum?"

În timp ce gândea el astfel, i se păru că aude zgomote şi se simţi urmărit. Niciodată până atunci nu auzise ceva care să-i îngheţe mai mult sângele-n vine, ceva mai înspăimântător decât să te ştii la un pas de moarte. Deodată, se simţi cuprins de o spaimă îndreptăţită şi o luă la fugă. Începu să alerge dezorientat de-a lungul drumului pustiu, în timp ce primele raze ale zilei se desprindeau ca un fir de argint din fuiorul nopţii. Nu îndrăzni să se uite înapoi ca să se convingă că spaima sa nu era o părere, dar i se părea că, dacă ar fi întors capul, ar fi văzut vreun duşman de-al lui alergând în urma sa cu paşi mari, gata să pună mâna pe el. Ajunse gâfâind la colţul străzii şi inima îi bătea gata să-i sară din piept. Se opri şi începu să asculte cu atenţie, aruncând o căutătură bănuitoare în jur. Dar nu auzi nimic. Totul se cufundase din nou în tăcere şi tot ceea ce-l putea ameninţa parcă se topise în neant. La marginea zidurilor cetăţii, doar vântul mai suspina prin desişul copacilor, făcând un zgomot uşor, şi doar zumzetul insectelor din iarba înrourată mai tulbura liniştea

adâncă a zorilor. Răceala dimineţii, teama, neliniştea şi emoţiile înserării trecute îl copleşiră. Frigurile îl cuprinseră şi toate gândurile i se ciocneau în minte necontenit. Se aşeză pe caldarâmul rece de la marginea drumului şi, încetul cu încetul, pe măsură ce-şi concentra privirile asupra Domnului său, se liniştea, iar spiritul lui îşi redobândea liniştea.

„Dacă plec acum – după cum m-au sfătuit cei mai în vârstă şi mai înţelepţi decât mine – pot să rămân până când pericolul va trece, apoi mă pot întoarce din nou. Ştiu bine că Anat mă aşteaptă. Lumea este mare şi nu-i numaidecât să rămânem în Ierusalim. Putem merge amândoi pe tărâmuri îndepărtate şi printre oameni din alte ţări, unde putem răspândi Evanghelia, după cum ne-a poruncit Învăţătorul. Cred că aşa trebuie să se întâmple, altfel, de ce îmi vin toate aceste gânduri în minte? Cât despre cheltuielile de călătorie, am banii cu care trebuia să cumpăr proviziile pentru astăzi – apostolii mi-ar da cu bucurie banii aceştia pentru nevoile mele şi, dacă ar putea, încă mult mai mult. Da, voi merge, trebuie să merg.” Se ridică şi, încingându-şi mijlocul, hotărât, porni mai departe.

„Plec”, repeta mereu în minte. „Trebuie să plec.” Dar după un timp, începu să meargă tot mai încet şi, într-un târziu, se opri de tot şi-şi întoarse faţa spre răsărit. O lumină trandafirie – care creştea văzând cu ochii – se transformă îndată în raze lungi şi tremurătoare, pure şi nepământeşti, care ţâşneau într-un extaz de triumf asupra întunericului biruit. Inima lui Ştefan sălta de bucurie. Aruncându-se în genunchi în roua dimineţii, ridică mâinile spre cer şi începu să cânte:

„Binecuvântat să fii, Doamne Dumnezeul nostru, Rege al universului, care ai creat lumina şi ai despărţit-o de întuneric, ai creat toate lucrurile şi ne-ai dat pacea Ta. În îndurarea Ta, ai făcut să strălucească faţa Ta peste noi, ai binecuvântat pământul şi locuitorii lui şi, în bunătate, reînnoieşti lucrarea creaţiei Tale în fiecare zi. Binecuvântat să fii, creatorul luminii!”

Ceva din cuvintele binecunoscute şi mult iubite, cântate în solitudinea aceea, păru să-i alunge frica nevrednică care-i paralizase sufletul. Privi drumul roman, care acum arăta ca o panglică gălbuie în lumina dalbă a zorilor, dar nu-l mai ademenea. Îşi aminti de hotărârea lui de a folosi banii din fondul de ajutorare pentru călătoria lui şi obrazul cinstit i se înroşi îndată.

„Nu sunt cu nimic mai bun decât un hoţ", strigă el. „Mă întorc înapoi; dacă trebuie să sufăr, mă va ajuta Dumnezeu, fiindcă firea este slabă."

Se ridică în picioare şi rămase şocat când văzu că se oprise chiar lângă dealul stâncos, numit, după asemănarea lui cu un cap omenesc, Golgota. Pe acest vârf pleşuv era o cruce, şi pe ea atârna trupul unui om – gol, cu excepţia unor zdrenţe cu care era încins şi care fluturau în adierea vântului. Lumina clară şi azurie revela înspăimântător trăsăturile lui palide şi rănile purpurii din mâini şi din picioare. La piciorul crucii dormeau doi soldaţi romani, în mod evident detaşaţi acolo pentru a-l păzi. Aceştia sforăiau; lângă ei era o ploscă goală, dovadă a felului în care îşi petrecuseră timpul de strajă.

În timp ce Ştefan privea scena crudă, trupul răstignitului zvâcni şi buzele i se deschiseră, ca şi cum ar fi vrut să vorbească. „Dumnezeule… răsare iarăşi soarele… şi eu… încă trăiesc", se auziră în liniştea dimineţii, abia îngânate, vorbele muribundului.

Locul acesta îi dădea fiori şi o nouă teamă îl făcea să nu-şi mai simtă picioarele. Încercă să se încurajeze, dar zadarnic; în minte i se învârteau doar frânturi de gânduri. Ocoli cu grijă trupurile adormite ale celor doi soldaţi şi, aproape ţinându-şi respiraţia, se apropie mai mult de cruce.

„Apă!", ceru cu glas stins răstignitul. „Da, o văd… curge un pârâu peste lespezi… curge în lacul adânc şi răcoros… Voi sări în el, mâinile mele ard… Nu, nu, sunt moarte…"

„Uite, bea apă de aici”, îi spuse Ştefan în şoaptă, înălţându-se şi ridicându-i plosca lui la gură, căci crucea nu era foarte înaltă şi omul aproape atingea pământul cu picioarele. Dar acesta nu putu să bea; îşi deschise ochii înceţoşaţi şi părea că nu vede faţa compătimitoare dinaintea lui, fiindcă începu să bolborosească o mulţime de frânturi de cuvinte, amestecate cu blesteme asupra chinuitorilor săi şi cu rugăciuni spre zei păgâni.

Deodată, în mijlocul acelei linişti, glasul lui Ştefan se înălţă într-o rugăciune stăruitoare pentru cel osândit. Acum avea puterea să se roage şi, în vreme ce se închina, începu să înţeleagă limpede adevărul care avea să stea de acum încolo la temelia vieţii lui, şi anume că atâta vreme cât Îl slujea pe Dumnezeu, n-avea voie să se teamă de nimic, nici chiar de moarte. „Ascultă!”, rosti el, încercând să-şi înăbuşe strigătul dureros şi nu băgă de seamă că nişte călători ce treceau pe acolo se opriseră uimiţi şi urmăreau plini de curiozitate scena. „Ascultă… poţi încă să fii salvat! Isus Christos din Nazaret te poate mântui! Stăpâne, ascultă, te rog, şi mântuieşte-l!”

Ochii de gheaţă se întoarseră acum spre el, de data aceasta cu o sclipire care-i dovedea că muribundul i-a înţeles cuvintele. „Tu eşti… Isus… din Nazaret?”

„Nu, dar eu sunt slujitorul lui. Cere-i chiar acum să te ierte şi să te mântuiască.”

„Isuse… iartă-mă… mântuieşte-mă!”, se auzi în şoaptă glasul stins al muribundului, apoi se făcu linişte.

Ştefan privi faţa nemişcată de pe cruce, apoi la soldaţii care începură să se mişte. Unul se ridică puţin şi căscă întinzându-şi braţele.

„Pe Bacchus!”, exclamă el. „Trebuie să fi dormit! Să le mănânce ciuma pe aceste străji de noapte! Oricum, răstignitul nu putea fugi nicăieri. Ha, ha, ha.” Apoi dădu cu ochii de Ştefan. „Cine eşti tu?”, strigă el ridicându-se în picioare. „Şi ce faci aici? Ia-i dat ceva tâlharului? Aha, văd că-i mort! I-ai dat ceva să moară?”

„Nu, prietene”, răspunse Ştefan liniştit. „Doar i-am spus despre Isus, Mântuitorul, şi sper că a avut credinţă ca să intre în viaţa veşnică.”

Omul făcu o mişcare ca să-l prindă, dar celălalt, care se trezise şi el, îl trase înapoi.

„Lasă-l în pace”, spuse el cu glasul încă somnoros. „Nu a făcut nimic rău, este ucenicul Ştefan.”

Soldatul îşi coborî braţul. „Pleacă”, îi porunci scurt. „Noi nu avem voie să lăsăm pe nimeni în apropierea crucii.”

Ştefan se depărtă de acel loc cu capul plecat, cu gânduri ce-i trecură de-a valma prin minte. Mergea repede, aşa cum făcuse înainte de răsăritul soarelui, dar de data aceasta faţa îi era îndreptată spre Ierusalim, şi pe ea strălucea lumina şi pacea pe care lumea nu o poate da şi pe care de acum înainte nu i-o mai putea lua. Într-adevăr, când răsare lumina, umbrele pier.

CAPITOLUL XXVII

ÎN VALEA UMBREI MORŢII

U, Ben Obed, ţine-l sub urmărire până îţi trimit cuvânt. Atunci – te cunoaşte? Bine, un caz fericit – spune-i aşa: «Este cineva bolnav acasă la mine, şi doreşte să vii imediat.» El te va urma îndată, iar tu să mi-l aduci fără întârziere în sala consiliului."

„Dar dacă nu va voi să vină?", întrebă tânărul pironindu-şi ochii în pământ cu o privire oarecum mohorâtă.

Caleb îl măsură o clipă cu privirea înainte de a-i răspunde. „Dacă vrei cu adevărat să-ţi asiguri poziţia pe care ţi-am promis-o şi arginţii pe care-i vei primi ca răsplată, vei şti cum să-i vorbeşti, să-l ademeneşti, fără să creezi nici o zarvă. Nu cred că-i cazul să intervin eu în această chestiune. Dar nu eşti singur, este şi Malluch, şi…"

„Îl voi aduce", spuse Ben Obed grăbindu-se. „Nu ţi-am spus că-l aduc?"

„Răsplata este sigură. Şi vei avea pe deasupra şi aprobarea conştiinţei proprii, fiindcă, în timp ce îţi serveşti interesele proprii, îi slujeşti şi lui Dumnezeu, şi, fără îndoială, ascultarea ta va fi o mireasmă dulce înaintea Lui."

„Dar ce-i vor face lui… Ştefan?", întrebă tânărul frecându-şi mâinile de poala hainei, nemulţumit parcă de situaţia stânjenitoare în care se afla. „Au de gând să-l… adică

vreau să ştiu dacă…”, şi se opri deodată, privind cu frică în ochii superiorului.

Caleb se încruntă. „Nu am pus această întrebare celor care sunt mai presus decât mine în autoritate. Felul meu este, cum a fost dintotdeauna, să primesc o poruncă şi să o primesc fără nici o întrebare, comentariu sau opinie personală. Acesta ar trebui să fie şi obiceiul tău, dacă vrei să-ţi meargă bine în viaţă, după cum este scris: «Cel ascultător şi harnic va sta la masă cu împăraţii.» Aşa am făcut eu, nu o dată, ci de multe ori”, şi aprodul se ridică mândru de pe scaun, trecându-şi tacticos degetele prin barba lungă cu acelaşi gest impresionant pe care-l observase la bătrânul Annas, gest ce-l uimea şi pe care încerca să-l imite, reuşind uneori cu succes. „Du-te acum, tinere”, continuă el, „şi dovedeşte destoinicie, cum se cuvine fiului unui om înţelept. În felul acesta, mama ta se va bucura de ziua în care te-a născut.”

„Ei îl vor închide”, rosti Iddo Ben Obed după ce plecă. „Este vina lui, fiindcă a vorbit împotriva Legii; şi de ce să nu mărturisesc pentru adevăr? Orice om ar trebui să-şi facă datoria la care este chemat fără părtinire. Acest Ştefan este un grec – cel puţin după tată – şi oare este corect să-l aşezi pe fiul unui tâlhar într-o poziţie de autoritate? Eu unul mă gândesc că nu. Şi-a făcut-o cu mâna lui, fiindcă l-am avertizat de trei ori să plece din Ierusalim. Dar nu pleacă, şi de ce? Poate crede că sunt orb.”

Şi, ajungând la locul unde trebuia să se împartă bunurile pentru cei săraci, se amestecă prin mulţime şi aşteptă ca cei şapte diaconi să apară. Îi văzu apropiindu-se, în sfârşit, încărcaţi cu alimentele pe care le împărţeau celor lipsiţi. Iddo îl căută cu privirea pe cel pe care-l urma să-l prindă în gheare şi-l văzu pe Ştefan cu chipul mai palid ca de obicei, cu umbre albăstrii sub ochii încercănaţi de nesomn şi frământare. Zâmbi cu răutate, rostind în sinea lui: „Îi este frică.” Şi fiind hotărât să urmeze cursul planului său, lăsă ca ura şi gelozia să-i umple inima. De fapt, buruiana urii, atunci când este hrănită

de invidie, creşte foarte repede. Într-o jumătate de ceas, în sufletul lui Ben Obed pieri orice urmă de dragoste, dreptate şi milă. „Îl urăsc”, şopti el, strângându-şi pumnii. „Nu mă interesează ce vor face cu el. Îl urăsc!”

Împărţirea bunurilor la săraci dură în această dimineaţă mai mult ca de obicei din pricina numărului mare de oameni adunaţi ca să primească ceva de mâncare. Femei, văduve şi copii gălăgioşi încercau să se prindă de haina lui Ştefan, căutând să schimbe câteva vorbe cu el. Iddo privi scena cu ochi dispreţuitori şi simţi că sângele-i clocoteşte în vine de invidie pentru că trebuia să recunoască faptul că acest tânăr era iubit mult de cei săraci şi chiar de sufletele cele mai nobile, şi gândul îi zbură către Anat.

„Făţarnicul!”, rosti Iddo în sinea lui. Deodată, simţi că cineva îl bate pe spate; întorcându-se repede, îl observă pe mesagerul lui Caleb.

„Acum este momentul”, spuse acesta, făcându-i cu ochiul. „Cheamă-l să vină cu tine; voi fi şi eu în apropiere, dacă vei avea nevoie de ajutor.”

Ben Obed dădu aprobator din cap. Nu se sinchisi să-i vorbească. De altfel, nici nu putea să lege cuvintele, căci mintea îi era înfierbântată de ură. Se hotărî că sosise momentul şi, apropiindu-se cu grijă de Ştefan pentru a nu-i trezi vreo bănuială, îi puse mâna pe umăr.

„Am pe cineva… bolnav… la mine acasă”, spuse el cu mare greutate. „Ai putea să vii cu mine?”

Ştefan îl privi zâmbind. „Pace ţie, Ben Obed, şi tuturor celor din casa ta; da, voi veni cu tine, dar aşteaptă-mă puţin să vorbesc cu această femeie care m-a aşteptat cu răbdare de dimineaţă. Ce doreşti, femeie?”

„Mi-am adus aici copilaşul”, răspunse femeia cu glasul disperat. „Doarme mereu şi nu se trezeşte. Suflă foarte încet, şi mă tem că moare.”

„Dacă copilul doarme, se va face bine”, spuse Ştefan, citând inconştient cuvintele pe care Învăţătorul le rostise când

a aflat de moartea lui Lazăr. „Şi dacă Dumnezeu vrea ca să se trezească în ceruri, atunci copilul tău s-ar duce să locuiască printre îngeri. Nu doreşti lucrul acesta pentru copilul tău?"

„Nu, fiindcă-l iubesc prea mult ca să renunţ de a-l avea în braţele mele", răspunse femeia şi lacrimi calde îi brăzdau obrajii. „Apoi, încă nu am văzut cerul."

„Problema mea cu tine este urgentă", îi şopti Ben Obed imperativ. Ştefan nu păru să-l fi auzit. Îşi aşeză o mână pe capul copilului şi, ridicându-şi ochii spre cer, rosti:

„Voia Ta, Tată, să se facă cu privire la acest copil în Numele lui Isus."

„Dar nu te-ai rugat ca să fie vindecat!", spuse femeia plângând.

„M-am rugat pentru tot ce este mai bun pentru el sau pentru oricare din noi", spuse Ştefan gingaş. „Dar, iată, copilul tău s-a trezit." Apoi, întorcându-se spre Ben Obed, continuă: „Acum voi merge cu tine." Ceva din privirea lui adâncă şi pătrunzătoare îl lovi ca un ciocan în suflet pe ticălos şi nu putu să-l privească drept în ochi. De aceea, Iddo îşi plecă încet capul în pământ şi merse aşa vreme îndelungată.

Ajunşi în stradă, Ştefan păşea grăbit, atât de iute încât Ben Obed, care schimba tot timpul priviri cu mesagerul lui Caleb, abia ţinea pasul cu el. Până la urmă, celălalt trecu pe lângă ei şi merse puţin înaintea lor.

„O luăm pe aici", spuse Ben Obed cu glasul rece. Ştefan continua să tacă, urmând îndrumările călăuzei sale fără să pună întrebări sau să pară bănuitor. Liniştea de pe chipul lui Ştefan, privirea ce mărturisea o pace adâncă, îl enervau pe Iddo şi simţi că nu-şi mai poate controla simţămintele de ură faţă de acest om. „De ce nu vorbeşti?", întrebă el cu glasul sugrumat, fără să-şi dea seama ce spune.

„Uneori tăcerea este mai bună decât vorbirea", îi răspunse cu blândeţe şi mult calm Ştefan.

Ben Obed blestemă în gând templul şi pe toţi ipocriţii de preoţi ce slujeau în curţile lui. Trebui să recunoască

superioritatea însoţitorului său şi că nu o dată, prin vorbele lui, îl pusese la încurcătură. Mai merse câţiva paşi, apoi îl prinse pe Ştefan de braţ. „Cel puţin eu nu sunt un făţarnic”, rosti el impulsiv. „Mi s-a poruncit să te duc înaintea consiliului sinedriului, ca să dai socoteală pentru ereziile tale. Şi, ţine cont, îmi voi face datoria.”

„Nu mă aşteptam la aşa ceva de la tine”, îi răspunse Ştefan trist. „Aş fi preferat să fiu trădat de vreunul pe care l-am considerat mai puţin prieten, dar nu contează.” În glasul lui se auzi un tremur uşor când rosti ultimele cuvinte.

Ben Obed începu să râdă în hohote zgomotoase, ţinându-se cu mâinile de burtă. „Ai fi preferat să fie altul, ca să poţi scăpa; dar nu este altul, sunt eu, Ben Obed, şi, fiindcă ai furat inima celei pe care eu o iubesc, te urăsc!”

Ştefan tăcea. Mesagerul lui Caleb rămăsese între timp în urmă, ca să intervină dacă ar fi fost cazul, iar Ben Obed îşi conducea prizonierul şi, într-un timp destul de scurt, ajunseră înaintea templului şi îl grăbi prin curţile aglomerate, fără să ia în seamă privirile curioşilor, până când se opriră înaintea uşii închise a sălii de consiliu a sinedriului.

Caleb, împreună cu un detaşament al aprozilor, stăteau de gardă. Căpitanul era obosit, dar faţa i se lumină când dădu cu ochii de Ştefan. Făcând un semn cu mâna gardienilor care l-au înconjurat pe Ştefan, îşi puse urechea la uşă să asculte, apoi deschise uşa cu un aer de solemnitate profundă şi-şi vârî capul înăuntru de unde i se făcu semn să-l aducă pe Ştefan.

„Intră”, spuse el brutal.

În marea sală se făcu linişte când cei doi intrară, urmaţi de ofiţerii subalterni ai lui Caleb, care s-au aliniat de ambele părţi ale acuzatului. Urmă un murmur, la al cărui sunet Ştefan îşi ridică ochii şi privi calm în jurul lui. Aceştia erau oamenii care îl omorâseră pe Domnul său; tot ei îl vor omorî şi pe el – ştia asta – şi, totuşi, la gândul acesta simţi o bucurie nespusă în inimă. „Mă urăsc, fiindcă semăn cu El”, îşi spuse, şi gloria acelei bucurii deveni vizibilă pe faţa lui.

Jonathan, marele preot, vorbea acum; cu un efort, prizonierul se hotărî să asculte.

„Ai fost adus înaintea acestei sacre adunări şi a senatului lui Israel, fiind învinuit că ai hulit împotriva lui Iehova, împotriva Sfântului Templu şi împotriva Legilor şi instituţiilor lui Moise şi ale profeţilor, poruncite de Iehova poporului Său. Vom da curs prezentării acestor învinuiri confirmate de martori, după legile noastre pe care tu le-ai dispreţuit, dar pe care nu le vei mai călca în picioare cu obrăznicie. Să intre martorii!

Îl recunoşti tu, Esek, pe acest om, Ştefan, care L-a hulit pe Dumnezeu, Templul şi Legea?”

„Îl recunosc, prea-ales şi mare preot al lui Iehova. Acesta este omul!”

„Spune-ne acum cuvintele pe care l-ai auzit rostindu-le.”

„L-am auzit spunând că Isus din Nazaret, cel care a murit blestemat pe cruce, după ce a fost dovedit cu dreptate de vina lui înaintea preasfântului consiliu – l-am auzit spunând că acest om a fost Iehova, venit pe pământ în trup omenesc, aşadar, învăţăturile şi poruncile lui sunt mai importante decât învăţăturile lui Moise, care a fost doar un om păcătos, ca şi noi…”

„L-ai auzit spunând ceva şi despre Templu?”

„L-am auzit spunând că nazarineanul se va întoarce în curând să-l nimicească în aşa fel, încât să nu mai rămână piatră peste piatră, şi că toate lucrurile pe care Moise ni le-a poruncit, se vor încheia. Poporul ales al lui Dumnezeu nu mai este Israelul, ci toţi acei care cred în Isus, din orice neam. Neamurile şi străinii vor vedea aceste lucruri şi se vor bucura, fiindcă acest Isus va veni pe norii cerului şi-i va smulge pe aleşii săi din cele mai îndepărtate colţuri ale pământului; împărăţia lui va dăinui mai presus de toate împărăţiile pământului, şi el va fi împărat peste toţi împăraţii.”

„L-ai auzit tu cu urechile tale declarând aceste lucruri?”

„L-am auzit, preasfinte mare preot.”

„Destul! Iddo Ben Obed, vino în faţă. Îl cunoşti pe acest individ?”

„Da, domnul meu.”

Ştefan îşi ridică încet capul la auzul glasului atât de cunoscut, care, până nu demult, îi răsuna în urechi atât de prietenos. Îşi aţinti privirile asupra noului martor şi umbre dureroase îi întunecară chipul.

„Fii atent”, şopti Isachar vecinului său. „În mod evident, se teme de martorul acesta mai mult decât de celălalt, deşi mărturia celui dintâi a fost destul de osânditoare.”

„Şi ce ai să ne spui cu privire la el?”, continuă glasul monoton al marelui preot.

„L-am auzit rostind cuvinte de hulă la adresa lui Moise şi la adresa acestui loc sfânt, după cum s-a mărturisit în auzul urechilor voastre. A declarat că Dumnezeu nu mai ţine cont nici de Templul acesta, nici de sfânta cetate a Ierusalimului, precum a făcut şi Domnul Isus când trăia pe pământ…”

„Opreşte-te! Cum se face că tu, Ben Obed, îl numeşti pe nazarinean «Domn»? Eşti şi tu cumva unul dintre apostaziaţi?”

Martorul păli la auzul acestor vorbe şi păru o clipă încurcat. Întoarse capul şi-i aruncă acuzatului o privire plină de ură şi dispreţ.

„Nu”, răspunse el fioros. „Doar am repetat cuvântul pe care ei îl folosesc în trăncănelile lor hulitoare; l-am rostit din neatenţie.”

„Continuă.”

„L-am mai auzit spunând că Iehova nu-şi găseşte plăcerea nici în legile omeneşti, nici în templele zidite de mâini omeneşti, căci toate lucrurile acestea vor fi nimicite, dar cuvintele nazarineanului vor rămâne în veac.”

„Destul! Nu mai este nevoie de alte mărturii. Acuzatul să păşească în faţă.”

Ştefan ascultă fără să riposteze în vreun fel la acuzaţiile ce i se aduceau. Întregul consiliu îşi pironi privirile asupra lui şi mulţi încremeniră pentru că chipul lui aducea mai mult a înger decât a fiinţă omenească. Iubirea lui neţărmurită faţă de oameni, faţă de Dumnezeu, nu se lăsă biruită de ura lor înverşunată. Blânda lui făptură urma să îndure pedeapsa celor răi, dar zâmbetul de pe buzele sale trăda lipsa temerilor şi curajul de a-şi înfrunta cu demnitate sfârşitul. În faţa nevinovăţiei şi neprihănirii sale, toate gândurile şi planurile celor ce-l acuzau se prăbuşeau.

CAPITOLUL XXVIII

MAHRAMA RIDICATĂ

ATUNCI, marele preot, stânjenit oarecum de linişte, continuă interogatoriul conform procedurii de judecată şi-l întrebă pe acuzat:

„Ce ai de spus cu privire la acuzaţiile martorilor?”

Ştefan nu răspunse imediat. Privi în jurul lui la cei şaptezeci de bărbaţi în mijlocul cărora stătea, privi la feţele şterse ale copiilor şi conducătorilor rămăşiţei poporului ales, pustiit din pricina răzvrătirii lor împotriva lui Dumnezeu, care i-a răbdat un timp îndelungat şi care pe mulţi încă-i aştepta. În momentul acela, Ştefan simţi că trebuia să le vorbească despre promisiunile minunate ale lui Iehova, pe care ei le uitaseră şi cu atât mai puţin le împliniseră. Atâta siguranţă i se cuibări în suflet şi totul i se păru atât de simplu; viaţa umană nu mai avea nici o valoare pentru că Duhul Luminii îi umplea fiinţa. Duhul acela pe care Dumnezeu L-a trimis, după cuvântul Său, şi pe care a promis că-L va revărsa peste toţi cei ce-L vor cere. Privi cu dragoste, pe rând, fiecare dintre aceste chipuri împietrite şi o speranţă plină de glorie îi fremătă pieptul. Deşi pe ele citea ură, încăpăţânare şi mândrie, înaintea Duhului Sfânt care era în el, toate lucrurile acestea nu puteau să-l împiedice sau să-l intimideze. Dacă Dumnezeu îi va da putere să-i convingă pe toţi bătrânii lui Israel de adevăr?

„Fraţilor şi părinţilor, ascultaţi!”, începu el să le vorbească, iar la glasul său inspirat, toţi ochii se îndreptară asupra lui. „Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se aşeze în Haran. Şi i-a zis: «Ieşi din ţara ta şi din familia ta, şi du-te în ţara pe care ţi-o voi arăta.» El a ieşit atunci din ţara Haldeilor şi s-a aşezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în ţara aceasta, în care locuiţi voi acum. Din ţara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui şi seminţei lui după el, cu toate că n-avea nici un copil. Dumnezeu i-a spus că sămânţa lui va locui într-o ţară străină, va fi robită, şi va fi chinuită patru sute de ani. «Dar neamul, căruia îi vor fi robi, îl voi judeca Eu» a zis Dumnezeu. «După aceea vor ieşi şi-Mi vor sluji în locul acesta.» Apoi i-a dat legământul tăierii împrejur; şi astfel Avraam, când a născut pe Isaac, l-a tăiat împrejur în ziua a opta; Isaac a născut şi a tăiat împrejur pe Iacov, şi Iacov pe cei doisprezece patriarhi. Iar patriarhii, care pizmuiau pe Iosif, l-au vândut, ca să fie dus în Egipt. Dar Dumnezeu a fost cu el şi l-a izbăvit din toate necazurile lui; i-a dat înţelepciune şi trecere înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, care l-a pus dregător peste Egipt şi peste toată casa lui. A venit o foamete în tot Egiptul şi Canaanul. Nevoia era mare, şi părinţii voştri nu găseau merinde. Iacov a auzit că în Egipt era grâu, şi a trimis pe părinţii voştri întâia dată acolo. Şi, când au venit a doua oară, Iosif a fost cunoscut de fraţii săi, iar Faraon a aflat din ce neam era Iosif. Apoi Iosif a trimis să-l cheme pe tatăl său, Iacov, şi pe toată familia lui, şaptezeci şi cinci de suflete. Iacov s-a pogorât în Egipt, unde a murit el şi părinţii voştri. Şi au fost strămutaţi la Sihem şi puşi în mormântul pe care îl cumpărase Avraam cu o sumă de bani de la fiii lui Emor, în Sihem. Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduinţa pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut şi s-a înmulţit în Egipt, până când s-a ridicat un alt

împărat, care nu cunoştea pe Iosif. Împăratul acesta a uneltit împotriva neamului vostru şi a chinuit pe părinţii noştri, până acolo ca să-şi lepede pruncii, ca să nu trăiască. Pe vremea aceasta s-a născut Moise, care era frumos înaintea lui Dumnezeu. El a fost hrănit trei luni în casa tatălui său. Şi când a fost lepădat, l-a luat fiica lui Faraon, şi l-a crescut ca pe copilul ei. Moise a învăţat toată înţelepciunea Egiptenilor, şi era puternic în cuvinte şi în fapte. El avea patruzeci de ani, când i-a venit în inimă dorinţa să cerceteze pe fraţii săi, pe fiii lui Israel. A văzut pe unul din ei suferind nedreptate; i-a luat apărarea, a răzbunat pe cel asuprit şi a omorât pe Egiptean. Credea că fraţii lui vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le va da izbăvirea; dar n-au priceput. A doua zi, când se băteau între ei, Moise a venit în mijlocul lor şi i-a îndemnat la pace. «Oamenilor» a zis el «voi sunteţi fraţi; de ce vă nedreptăţiţi unul pe altul?» Dar cel ce nedreptăţea pe aproapele său, l-a îmbrâncit, şi i-a zis: «Cine te-a pus pe tine stăpânitor şi judecător peste noi? Vrei să mă omori şi pe mine cum ai omorât ieri pe Egiptean?» La auzul acestor vorbe, Moise a fugit şi s-a dus de a locuit ca străin în pământul Madian, unde a născut doi fii. Peste patruzeci de ani, i s-a arătat un înger în pustia muntelui Sinai, în para focului unui rug. Moise, când l-a văzut, s-a mirat de arătarea aceasta; şi, pe când se apropia să vadă ce este, a auzit glasul Domnului, care i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul părinţilor tăi, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, şi Dumnezeul lui Iacov.» Şi Moise, tremurând, n-a îndrăznit să se uite. Domnul i-a zis: «Scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care stai, este un pământ Sfânt. Am văzut suferinţa poporului Meu, care este în Egipt, le-am auzit gemetele şi M-am pogorât să-i izbăvesc. Acum, du-te, te voi trimite în Egipt.» Pe acest Moise, de care se lepădaseră ei, când au zis: «Cine te-a pus pe tine stăpânitor şi judecător?» Dumnezeu l-a trimis ca stăpânitor şi izbăvitor, cu ajutorul îngerului, care i se arătase în rug. El i-a scos din Egipt şi a făcut minuni şi semne în

Egipt, la Marea Roşie, şi în pustie, patruzeci de ani. Acest Moise a zis fiilor lui Israel: «Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un prooroc ca mine: de el să ascultaţi.» El este acela care, în adunarea Israeliţilor din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, şi cu părinţii noştri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă. Părinţii noştri n-au vrut să-l asculte, ci l-au nesocotit: şi, în inimile lor, s-au întors spre Egipt şi i-au zis lui Aaron: «Fă-ne nişte dumnezei, care să meargă înaintea noastră; căci acest Moise, care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce s-a făcut.» Şi, în zilele acelea, au făcut un viţel, au adus jertfă idolului şi s-au bucurat de lucrul mâinilor lor. Atunci Dumnezeu S-a întors de la ei şi i-a dat să se închine oştirii cerului, după cum este scris în cartea proorocilor: «Mi-aţi adus voi vite junghiate şi jertfe timp de patruzeci de ani în pustie, casă a lui Israel? Aţi purtat cortul lui Moloh şi chipul stelei zeului Remfan, chipurile acelea pe care le-aţi făcut ca să vă închinaţi lor! De aceea vă voi strămuta dincolo de Babilon.» Părinţii noştri aveau în pustie Cortul Întâlnirii, aşa cum îl rânduise Cel ce i-a spus lui Moise să-l facă după chipul pe care-l văzuse. Şi părinţii noştri l-au adus, la rândul lor, sub povăţuirea lui Iosua, când au intrat în ţara stăpânită de Neamurile pe care Dumnezeu le-a izgonit dinaintea părinţilor noştri; şi a rămas acolo până în zilele lui David. David a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu, şi a cerut să ridice o locuinţă pentru Dumnezeul lui Iacov. Şi Solomon a fost acela care I-a zidit o casă. Dar Cel Prea Înalt nu locuieşte în lăcaşuri făcute de mâni omeneşti, cum zice proorocul: «Cerul este scaunul Meu de domnie, şi pământul este aşternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veţi zidi voi Mie, zice Domnul sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?»”

Aici, Ştefan se opri. Privi cercetător la feţele întunecate ale numeroasei sale audienţe; unii îşi încleştau pumnii, lovind cu mânie, alţii şuşoteau între ei, schimbând

păreri proprii, iar cei mai mulţi îi aruncau priviri fulgerătoare încărcate de o ură adâncă. Niciunul din cei şaptezeci nu a înţeles că avea dreptate. Nici unuia nu-i păsa de cuvintele lui. Ce rost avea să continue acea sublimă retrospectivă? Un val de indignare înflăcărată îi şterse din inimă ultima picătură de frică şi, cu un glas răsunător, plin de o pasiune inspirată, strigă:

„Oameni tari la cerbice, netăiaţi împrejur cu inima şi cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi. Pe care din prooroci nu i-au prigonit părinţii voştri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit pe care L-aţi vândut acum şi L-aţi omorât, voi, care aţi primit legea dată prin îngeri şi n-aţi păzit-o!”

Pentru o clipă, în sală se făcu o tăcere desăvârşită, căci săgeata puternică care avea în vârful ei focul viu al Duhului Sfânt străpunsese fiecare inimă. Apoi un murmur şuierător se auzi şi toţi ca unul se ridicară în picioare, dar o forţă invizibilă îi reţinu să se apropie de el.

Ştefan, urmaşul dispreţuit al nazarineanului răstignit, îşi ridică privirile în sus, de parcă ar fi fost singur în părtăşie cu cerul. Era atâta pace în sufletul lui. Văzu cum îngeri albi s-au coborât ca să-i ridice de pe ochi mahrama întunecată ce-l făcea neputincios adesea, dezlegându-l astfel de legăturile humei; sala de judecată şi feţele înfuriate ale judecătorilor săi i se şterseră dinaintea ochilor – vedea în schimb gloria de nedescris a Noului Ierusalim, pe Dumnezeu şezând pe tron în mijlocul nenumăratelor cete de îngeri, şi pe Isus stând în picioare la dreapta Tatălui, cu mâinile întinse pentru a-l primi. În cel mai înalt extaz de fericire, martirul strigă:

„Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu!”

Doar o secvenţă, o scurtă pregustare a cerului, şi, totuşi, a fost destul pentru el ca să nu mai vadă potopul întunecat al urii care se dezlănţui şi-l scoase afară, ducându-l

cu un tumult sălbatic spre o moarte sigură. Nu a mai văzut gloata înfuriată a călăilor săi; abia îşi dădea seama că era târât pe străzi şi urmat de o mulţime care striga, trezită din apatie de vechea sete de sânge.

„Dincolo de poartă! Aşa spune Legea!”

„Aici! Aici sunt pietre din belşug! Repede, ca să nu-l răpească careva!”

„Martorii să arunce primele pietre! Aşa spune Legea!”

„Bravo, Esek! Mai aruncă una, uite aici una mai mare! Urmează Ben Obed!”

Însă Ben Obed nu era de găsit nicăieri şi, în momentele acelea, nu mai era nimeni interesat de soarta lui. Când văzu întorsătura pe care o luaseră lucrurile, precum şi ceea ce însemna consecinţa faptelor lui, tânărul se smulse din mulţimea dezlănţuită şi, cu faţa albă ca de marmură, alergă înnebunit spre cetate.

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu! Îl omoară pe sfântul Ştefan!”

Preoţii încurajau mulţimea:

„Repede, împliniţi Legea! Repede, să nu apară sectanţii! Ce spune?!”

Martirul, plin de sânge, căzu în genunchi.

„Doamne Isuse, primeşte duhul meu.”

Încă o mulţime de pietre şi strigăte sălbatice; Ştefan cade la pământ, dar spune ceva din nou. Saul îl aude, fiindcă este în apropiere, şi păzeşte hainele celor care împlinesc Legea. Şi ceilalţi îl aud, fiindcă el strigă cu glas tare, ca ucigaşii să-şi amintească mai târziu:

„Doamne, nu le ţine în seamă păcatul acesta.”

Iar ultimele lui vorbe se stinseră încet pe buzele lui încremenite. Şi adormi în pace pentru ca să se trezească în ziua cea mare în braţele Iubitului sufletului său.

CAPITOLUL XXIX

MOARTEA CELOR IUBIŢI DE EL

NAT torcea în umbra răcoroasă a casei; pavajul din curte fusese proaspăt spălat şi o mireasmă plăcută de curăţenie se amesteca cu parfumul crinilor de lângă fântână. Lângă ea se ghemuiau cei trei micuţi, fermecaţi de glasul ei de cristal. După un timp, cântecul ei se frânse, fata şovăi, neştiind nici ea de ce. Căută în minte un alt cântec şi Duhul Sfânt ce sălăşluia în inima ei, îi aduse pe buze versurile psalmului 20.

„Să te asculte Domnul în ziua necazului, să te ocrotească Numele Dumnezeului lui Iacov, să-ţi trimită ajutor din locaşul Său cel Sfânt, şi să te sprijinească din Sion! Să-Şi aducă aminte de toate darurile tale de mâncare, şi să primească arderile tale de tot! Să-ţi dea ce-ţi doreşte inima, şi să-ţi împlinească toate planurile tale! Atunci noi ne vom bucura de biruinţa ta, şi vom flutura steagul în Numele Dumnezeului nostru. Domnul să-ţi asculte toate dorinţele tale! Ştiu de acum că Domnul scapă pe unsul Său, şi-i va răspunde din ceruri, din locaşul Lui cel Sfânt, prin ajutorul atotputernic al dreptei Lui. Unii se bizuiesc pe carele lor, alţii pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru. Ei se îndoaie şi cad; dar noi ne ridicăm şi rămânem în picioare. Scapă, Doamne, pe împăratul, şi ascultă-ne când Te chemăm!”

Se opri deodată, tresărind. „Ce a fost zgomotul acela?” Faţa îi deveni palidă şi gânduri negre îi întunecară privirea.

„Cântă!”, strigă băiatul poruncitor şi nemulţumit, trăgând-o agitat de fustă.

„Cântă!”, se auzi glasul celui mai mic, ca un ecou.

Cântăreaţa, totuşi, auzea un tumult – ce putea fi?

„Să te asculte Domnul în ziua necazului, să te ocrotească… să te sprijinească… Domnul scapă pe unsul Său… Doamne, ocroteşte-l! Scapă-l!”

Fata sări în picioare şi din piept îi scăpă un ţipăt ascuţit. Poarta fu izbită în acel moment cu putere de zidul de piatră şi un om traversă în goană curtea. Anat se dădu înapoi îngrozită, încremenită, nemaicutezând nici să respire, nici să vorbească, nici să stea pe loc, nici să fugă, uitându-se la tânărul cu chipul pământiu şi care abia putea să-şi mai tragă răsuflarea. Reuşi cu greu să-l recunoască pe cel ce stătea înaintea ei. Ben Obed nu mai ezită nici o clipă şi strigă cu glas sugrumat:

„Îl omoară!”

„Unde?”

„În afara Porţii Damascului – îl ucid cu pietre!”

Anat încremeni de spaimă; o disperare rece, de gheaţă, i se desluşea în priviri, asemănând-o cu o statuie neclintită de piatră. Totuşi, chiar în acele momente de cumpănă grea, chipul ei păstra frumuseţea neînsufleţită a zeităţilor egiptene. O flacără lăuntrică îi lumină însă privirea şi, revenindu-şi din spaima momentului, îşi dădu seama că trebuia să înfrunte situaţia şi să fie cât mai folositoare celui pe care îl iubea cu toată puterea.

„Spune-le şi celorlalţi”, strigă ea şi alergă pe poartă, luând-o spre Poarta Damascului.

Femeile o urmăreau cu privirea nedumerite, o strigau pe nume, dar ea nu le auzea. Deşi alerga foarte repede, picioarele i se păreau ca de plumb. Poarta Damascului… Va

ajunge la ea? Glasul lui Ben Obed îi răsuna mereu în urechi: „Îl omoară!”

Vedea poarta, ajungea la ea; dar era plină de oameni care se întorceau în cetate. Bărbaţi cu haine lungi, filactere late… Îi vedea ca printr-o ceaţă deasă… Bărbaţi cărora străjerii de la poartă le făceau plecăciuni şi în faţa cărora lumea făcea un pas înapoi dintr-un sentiment involuntar de frică … Bărbaţi care se fereau ca ea să nu-i atingă şi murmurau: „O fată nebună, o căţea păgână.”

În sfârşit, se strecură printre ei şi ajunse în afara porţii. „Unde? Unde? Da, acolo se vede o mulţime… Daţi-mi voie, vă rog! Daţi-mi voie!”

Privind-o stupid, mulţimea îi făcu loc. În mijloc, jos, sub o movilă de pietre, era ceva. Se aruncă în genunchi, dând pietrele la o parte cu degetele ei subţiri, apoi cu un ţipăt lung şi ascuţit, căzu cu faţa peste pietre, inconştientă.

„Anat!”

Anat nu răspundea, deşi ochii negri erau larg deschişi. Maria ezită o clipă, deşi buzele i se mişcau în rugăciune. „Anat, copila mea”, rostea ea încet, cu lacrimi în ochi. Fata începea să dea semne de viaţă, deşi nu prea clare. „Nu vrei să-i mai priveşti o dată faţa, înainte ca să fie luat de aici? Dumnezeu şi-a aşezat pe faţa lui o pecete vizibilă a dragostei Sale – însăşi pacea care întrece orice înţelepciune este scrisă pe ea.”

Fata încercă să se ridice. „Duceţi-mă la el”, spuse ea, întinzându-şi mâna.

Maria o cuprinse în braţe şi, fără să-i mai spună ceva, o conduse în încăperea cuprinsă de o tăcere sinistră unde zăcea trupul neînsufleţit al tânărului. Soarele după-amiezii mângâia chipul cufundat în aşternuturile albe, scăldându-l într-o mare strălucitoare de lumină. Înfăţişarea plină de frumuseţea tinereţii şi a sfinţeniei era completată de sobrietatea sculptată în obrazul de marmură al tânărului.

Privirea pe care o avea când strigase că L-a văzut pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu era încă întipărită în trăsăturile lui încremenite, iar faţa lui semăna cu a unui înger care doarme.

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El”, murmură Maria, care stătea lângă ea. La auzul acelor vorbe, fata se întoarse brusc şi o furtună de lacrimi se dezlănţui din nou. Amintirea clipelor pe care le petrecuse împreună cu el, încurajările şi grija lui, toate acestea o făceau să simtă că inima i se sfâşie de durere. Plângea şi Maria alături de ea, însă nu ca acei care nu mai au nici o nădejde, ci ca acei care ştiu că e aproape clipa reîntâlnirii, când nici măcar moartea nu i-ar mai putea despărţi.

Şi, în timp ce ceasurile pline de tristeţe treceau încet, fraţii au luat trupul neînsufleţit al lui Ştefan şi l-au îngropat, plângând după el. Cei săraci cărora le slujise zilnic şi cei pe care-i vindecase şi-i mângâiase, din cetate şi de prin tot ţinutul, au venit la mormânt; pe străzile cetăţii nu se auzeau decât plânsete şi bocete. Cât despre călăii săi, aceştia se ascunseră; unii din ei se bucurau că unul din duşmanii lor era mort, alţii poate se simţeau ruşinaţi de fapta lor, în timp ce alţii – printre ei şi Saul din Tars – ascultau bocetele şi îşi încleştau pumnii.

„Acesta este doar începutul plânsului celor care batjocoresc legea”, spuneau ei. „Mâine vor uita soarta mortului acestuia în mulţimea necazurilor lor proprii.”

În casa lui Ioan, în seara aceea, familia şedea pe acoperiş, cum le era obiceiul, şi povesteau despre cel care plecase din mijlocul lor; şi, în timp ce îl boceau, se şi bucurau, fiindcă ştiau că Ştefan luptase lupta cea bună şi că, în timp ce norii întunecaţi ai urii încă îi ameninţau pe ei, cei care rămăseseră, el plecase din valea plângerii şi era într-un loc unde nu mai era umbră de ameninţare şi ură.

Ioan îşi aminti de cuvintele Domnului Isus din ultima noapte: „Să nu vi se tulbure inima; aveţi credinţă în

Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri; dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc şi Mă voi întoarce ca să vă iau la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi."

În timp ce încă vorbea, cineva apăru deodată în mijlocul lor – un om disperat, cu faţa ca de ceară, cu hainele sfâşiate, obosit şi sângerând. Şi, în timp ce ei îl priveau cu mirare şi groază, omul le vorbi, dar glasul său era răguşit şi slab, ca al unuia care plânsese multe ceasuri.

„Eu mor", spuse el, „fiindcă ştiu că-mi voi plăti vina înainte ca soarele zilei de mâine să răsară deasupra pământului, dar mai întâi trebuie să vă mărturisesc ce am făcut; apoi, dacă mă veţi ucide, mă voi bucura, fiindcă mă veţi scuti de o altă nelegiuire – aceea de a-mi lua singur viaţa."

„Ben Obed!", strigă Anat, cu o presimţire amară a ceea ce avea să audă.

„Da, sunt Ben Obed – martorul mincinos, prietenul fals, ucigaşul." Şi în frânturi de propoziţii rapide le mărturisi partea lui de vină în fapta murdară a uciderii lui Ştefan. Când termină, urmă o linişte ca de mormânt şi ticălosul se întoarse să plece, dar Ioan îşi aşeză o mână pe braţul său, reţinându-l.

„Stai", spuse el şi în glasul lui se simţea dragostea nemărginită a iertării lui Isus. „Ai păcătuit amarnic, într-adevăr, dar Ştefan te-a iertat şi s-a rugat pentru tine, aşa cum Christos s-a rugat pentru cei ce L-au ucis. Şi nu crezi că el ar dori ca tu să continui să trăieşti şi poate chiar să faci ceea ce el ar fi făcut dacă ar mai fi rămas în această viaţă pământească?"

„Nu sunt vrednic", gemu Ben Obed.

„Care dintre noi este vrednic?", întrebă Petru. „Iată, eu m-am lepădat de Domnul cu blesteme şi totuşi El mi-a spus să mă îngrijesc de biserică. «Simone, Simone», mi-a spus, «iată, Satan te-a cerut să te cearnă ca pe grâu, dar Eu m-am rugat pentru tine ca să nu ţi se piardă credinţa. Şi când te vei

întoarce înapoi, să-i întăreşti pe fraţii tăi.» Eu cred că aceste cuvinte nu au fost doar pentru mine, ci şi pentru alţii care au căzut la fel."

Şi când Ben Obed auzi aceste cuvinte, căzu în genunchi plângând şi toţi se rugară împreună cu el ca păcatele să-i fie iertate. Când se ridică, înfăţişarea lui era atât de schimbată! „Iată", rosti el, „Domnul m-a iertat, fiindcă durerea amarnică din sufletul meu mi-a fost luată. Totuşi, voi pleca de aici şi mă voi îndrepta oriunde mă va călăuzi Duhul lui Dumnezeu." Apoi se întoarse spre Anat. „Poţi şi tu să ierţi ce am făcut?", întrebă el şi glasul îi tremura.

Fata nu-i răspunse imediat, dar, după un timp, rosti: „Te iert, fiindcă ştiu că Ştefan te-a iertat şi probabil ar vrea ca şi eu să te iert."

Ben Obed se aplecă în semn de mulţumire şi plecă. Niciunul din ei nu l-au mai văzut vreodată în timpul vieţii lor, dar, după mulţi ani, Ioan a auzit despre unul care-l predicase pe Christos printre sclavii din Arimatea, suferind multe necazuri din pricina Numelui Său şi murind în cele din urmă ca martir. Pelerinul care-i povesti istoria martirului adăugat, după cum chiar el spunea, la numărul celor ce într-o zi vor fi răzbunaţi de însuşi Dumnezeu, nu uită să specifice un amănunt important, şi anume, numele celui ucis. Acest lucru îi confirmă ucenicului că martirul era chiar Ben Obed, cel care odată osândise prin mărturia lui mincinoasă pe cel dintâi dintre martirii Domnului Isus.

CAPITOLUL XXX

O PLOSCĂ DIN CRISTAL

NIMALELE nu mai sunt, toate lucrurile sunt pe terminate, dar nu mă interesează.”

„Nu cu mulţi ani în urmă ai fi vorbit altfel.” Şi cel care spuse aceasta începu să râdă. „Brrr! Mi-e frig”, continuă el, aplecându-se să aţâţe focul. „Mai bine ne întorceam înainte de asfinţitul soarelui; aici nu avem lemne pentru foc.”

Celălalt dădu din umeri indiferent şi-şi întinse mâinile să le încălzească deasupra jarului aproape stins, dar nu răspunse; după un timp, camaradul său începu să vorbească din nou, meditând ca pentru sine:

„Stăpânul va spune aşa: «Unul mai sărac decât mine a avut nevoie de animale, de aceea le-a luat. Dacă mi le-ar fi cerut, i le-aş fi dat de bună voie; totuşi, dacă a avut nevoie de ele, este suficient ca să-i iert fapta.»”

„Ai dreptate, aşa va spune”, îl întrerupse celălalt rânjind. „Şi, din pricină că bătrânul a dat în mintea copiilor, tribul sărăceşte pe zi ce trece. Abu Ben Hesed e un nebun! Eu, Ben Kish spun asta. Ce moştenire vor primi fiii mei dacă această nebunie continuă?”

„Tu spui că bătrânul a dat în mintea copiilor? Dar ce va spune Ben Abu, care urmează să fie stăpân când bătrânul va fi adăugat la rândul părinţilor săi?”

„Nu am nimic de-a face cu el”, răspunse Ben Kish dispreţuitor. „Trăncăneşte tot timpul ca o harpă cu o singură strună: «Fă asta pentru că aşa a poruncit nazarineanul. Nu face cutare lucru, fiindcă nazarineanul a spus că este o fărădelege.» Ce mă interesează pe mine ce a spus acest nazarinean mort? Mai mult decât atât, nu cred poveştile pe care ei le spun despre el. Nici chiar cei din Iudea nu cred nimic, în afară de cei săraci, care nu au nimic de pierdut, oricum. Când am fost la Ierusalim, l-am întrebat cu privire la aceste lucruri pe un mare rabin, pe care l-am văzut ieşind din Templu. M-am dus şi eu să fac juruinţe şi să aduc o jertfă după Lege şi l-am auzit vorbind iudeilor cu privire la această nouă învăţătură a nazarineanului. «Este hulă», spunea el, «o înşelăciune a celui rău pentru a-i momi pe cei slabi şi, mai mult decât orice, contrară Legii lui Moise. Să ştiţi că cei care practică această învăţătură ilegală vor plăti scump în curând.»”

„Chiar aşa a spus?”, îl întrebă plin de interes celălalt vorbitor, al cărui nume era Simeon. „Atunci boala cuviosului nostru stăpân este mai mult decât nebunie – diavolul însuşi i-a tulburat mintea.”

„Ascultă”, spuse Ben Kish, aplecându-se spre camaradul său, „îţi voi spune ce mi-a mai spus rabinul între patru ochi. Îmi juri că nu sufli niciodată nimic?”

„Îţi jur pe Templu!”, rosti Simeon îndată.

Ben Kish îşi roti privirea în jur ca şi cum s-ar fi temut că cineva ar putea fi în apropiere. Pustia era vastă şi goală, întinzându-se sub lumina puzderiei de stele; vântul nopţii rătăcea prin întuneric şi geamătul lui îţi dădea un sentiment de singurătate; cămilele ghemuite se uitau ţintă la jarul care abia mai fumega şi îşi rumegau hrana, mulţumite că se odihneau. „Am o presimţire ciudată că cineva este pe aproape”, spuse Ben Kish tremurând puţin şi aruncând câteva rădăcini de spini peste jarul stins.

Celălalt începu să râdă, dar şi el tremura. „Întotdeauna mi se năzare că cineva este în apropierea noastră, când suntem în deşert, noaptea. Nu sunt decât stelele, care seamănă cu nişte ochi mari ce ne privesc din cer sau vântul, care plânge ca o bocitoare. Dar ce voiai să-mi spui?"

„Ai jurat?"

„Am jurat, şi încă pe Templu – ce vrei mai mult?"

„Am vorbit cu rabinul despre stăpânul nostru", spuse Ben Kish, „cum a venit la Ierusalim şi s-a împrietenit cu cei care i-au vorbit despre nazarinean şi cum de atunci încoace nu încetează să ne predice şi nouă despre el, «despre Mesia, sfântul şi neprihănitul, prezis de profeţi şi de Moise.»

«Vai», rosti rabinul, «a fost înşelat de cel rău şi să ştii că-i va rătăci şi pe alţii care-l vor asculta.»

«Pe mine nu m-a rătăcit», i-am răspuns eu, «fiindcă eu nu cred într-un om care mă învaţă că dacă duşmanul mă loveşte peste un obraz, să i-l întorc imediat pe celălalt, ca să mă lovească din nou, sau dacă un tâlhar îmi ia cămila, să-i dau şi calul – este nedrept!»

«Este nu doar nedrept, este chiar contrar Legii», mi-a spus rabinul înţelept. «Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte – aşa spune Legea.»"

„Totuşi, trebuie să ne supunem stăpânului tribului nostru", răspunse cel ce ascultase până atunci, „asta tot Legea o spune."

„Nu, prietene", strigă Ben Kish triumfător. „Ascultă mai departe. Eu i-am spus ceva de felul acesta rabinului înţelept şi el mi-a răspuns aşa: «Cel necredincios şi hulitor va cădea în mâna celor ce sunt credincioşi, fiindcă aşa spune Legea. Aşadar, dacă sunt printre voi unii mai capabili, ridicaţi-vă împotriva acestui hulitor, ca el să se piardă, să i se şteargă numele şi moştenirea să vă rămână vouă; în felul acesta, Domnul va birui împotriva proorocilor mincinoşi şi a lucrătorilor fărădelegii.»"

„Sfinte Ierusalime!”, exclamă Simeon pe sub mustaţă. „Să-l ucidem pe Ben Hesed? Să i se şteargă numele lui Ben Hesed? Rabinul acela nu ştia despre cine vorbeşte.”

„Este adevărat, trebuie să fim atenţi”, recunoscu Ben Kish. „Am stat deja de vorbă cu socrul meu despre aceste lucruri. El este un om înţelept, după cum ştii, şi are pe suflet o amărăciune împotriva lui Ben Hesed, fiindcă l-a mustrat cu severitate pentru felul în care s-a purtat cu cei doi cerşetori egipteni, pe care i-am găsit aproape morţi în pustie, cu câţiva ani în urmă. Stăpânul a crezut mai degrabă cuvintele străinilor decât cuvântul fiului surorii sale; nici Pagiel nu a uitat şi nici nu va uita vreodată nedreptatea ce i s-a făcut.”

„Dacă Ben Hesed va cădea, cine totuşi îi va lua locul?”, întrebă Simeon scărpinându-şi barba şi privind ţintă la cărbunii care mocneau încet.

Ben Kish studie faţa camaradului său în tăcere, apoi rosti:

„Cine altul ar putea, decât Pagiel, care ar fi următorul ca grad de rudenie?”

„Şi după el?”

„După el, soţul fiicei sale, deoarece amândoi fiii săi sunt morţi.” Şi Ben Kish îşi înălţă umerii, îşi îndreptă spatele şi privi mândru în jurul lui, ca şi cum ar fi fost deja şef de trib.

„Aha!”

„Ai curajul să spui ceva împotrivă?”, întrebă fiul lui Kish provocator, şi aproape involuntar ducându-şi mâna la cuţitul de la cingătoare. „Preferi mai degrabă un şef care stă la târguială cu duşmanii care l-au despoiat, le dă daruri şi cuvinte pline de bunătate, în loc să se ridice împotriva lor şi să-i ucidă, aşa cum este obiceiul şefilor de trib de când e lumea? Ah, şi aşa va fi, după ce vom scăpa de aceşti apostaziaţi, după cum îi numea şi rabinul. Trădează-mă dacă vrei. Du-te la Ben Hesed şi spune-i: «Fiul lui Kish a făcut un plan împotriva ta, aşa că ar trebui să-l ucizi.» Crezi că

Barbă-albă m-ar ucide? Ah, l-aş scuipa în faţă!" Şi se aplecă şi scuipă în foc.

Celălalt râdea tăcut văzându-i furia.

„Nu mă voi duce la Ben Hesed cu această poveste", spuse el într-un târziu. „Nu ţi-am jurat – şi încă pe Templu? Continuă, prietene, cum ai de gând să-ţi împlineşti planul?"

Ben Kish îl privi suspicios. „Nu-ţi mai spun nimic", răspunse el ursuz. „Dacă vei trece de partea lui Barbă-albă, pe care Dumnezeu îl va lăsa pradă vulturilor din pricina hulii şi blasfemiei sale, e treaba ta. Dar eu îţi spun că se vor întâmpla lucruri ciudate şi le vei vedea."

„Eu nu am spus că voi trece de partea lui", răspunse Simeon. „Legea veche este bună, iar cât despre Ben Hesed, eu însumi…", şi se opri, privind ţintă la un cărbune roşu care parcă îi clipea din mijlocul focului şi de la care i se păru că primeşte deodată o lumină interioară, fiindcă continuă brusc: „Poţi să vorbeşti liber cu mine, îţi promit că voi ajuta cu ce-mi va sta în putinţă planul vostru…"

„Juri asta?"

„Pe sufletul tatălui meu, pe Dumnezeul legământului şi pe stelele de pe cer."

„Ei bine, mâine Ben Hesed va porni spre Ierusalim – nu mă întreba de unde ştiu, vei vedea – va porni împreună cu câţiva aleşi ai săi, care cred ca şi el în nazarinean, iar noi vom rămâne să avem grijă de trib – de femei, de copii, de corturi, de cirezi şi de turme."

„Dar el se va întoarce."

„Nu se va întoarce, nici el, nici cei ce pleacă cu el. Nu vor şti nici măcar ce anume li s-a întâmplat."

„Şi cum vei reuşi să săvârşeşti asta?"

Ben Kish îşi roti încă o dată privirea prin întuneric. Stelele erau foarte strălucitoare acum şi vântul singuratic plângea şi mai jalnic, depărtându-se cu un geamăt în deşertul gol şi luând în valuri nisipul în urma lui.

„Sunt multe lucruri sub soare”, răspunse el într-un târziu, şi faţa i se făcu mai albă, „despre care tu nu ştii şi pe care chiar eu le-am auzit doar ieri. Aceasta este doar una din taine”, şi scoase de la piept o ploscă mică din cristal, umplută cu un lichid incolor. „Va trebui doar să turnăm conţinutul acestei ploşti în apă”, şopti el aplecându-se spre urechea camaradului său. „Toţi cei ce vor bea apa aceea vor dormi adânc şi de-a binelea…”

„Ce vrei să spui?”, întrebă celălalt, retrăgându-se înapoi în întuneric.

„Cei ce vor bea apa aceea nu se vor mai trezi nici pentru război, nici pentru pace, iar deşertul se va răzbuna pe cei care au călcat Legea în picioare.”

CAPITOLUL XXXI

FIRUL ROŞU

CESTE lucruri pe care ni le vorbeşti sunt bune, domnul meu – sunt convins de adevărul lor, din pricina înţelepciunii cu care tălmăceşti profeţiile scrise de mâinile oamenilor sfinţi şi neprihăniţi în Scriptură", rosti tărăgănat Pagiel şi făcu o plecăciune adâncă înaintea stăpânului său, Ben Hesed, care tocmai aşeză deoparte pergamentul din care citise. Privindu-l pe cel dinaintea lui, îi zâmbi mulţumit, neascunzându-şi bucuria vădită de pe chip. „Inima mea este plină de bucurie, nepoate", spuse el cu blândeţe în glas, „fiindcă crezi şi tu aceste veşti minunate. Va fi bine de tine, şi în viaţa aceasta, şi în viaţa veşnică, după cum a declarat şi Domnul nostru înviat: «Ferice de cei care nu au văzut, dar au crezut.» M-aş bucura ca toţi membrii tribului nostru să vadă lumina."

„Domnul meu, orice lucru va fi stabilit după mărturia a doi sau trei martori, după cum este scris. Dacă dintre aceşti oameni sfinţi care au umblat cu nazarineanul când era pe pământ, numai unul ar veni să ne vorbească despre Cel care a fost răstignit, nu ar rămânea niciunul în tot tribul care să nu creadă."

„M-am gândit la aceasta, de multe ori", spuse Ben Hesed meditând. „Fără îndoială, ar trebui să încerc ca toţi cei ce locuiesc în ţinutul deşertului să afle veştile bune ale acestei

bucurii măreţe. Aş vrea ca veştile pline de dragoste ale vieţii să fie duse şi la duşmanii mei – atunci pacea va împărăţi cu adevărat în toate ţinuturile. Voia Lui trebuie să se facă pe pământ aşa cum se face în ceruri – fără vărsare de sânge, fără ură, fără ceartă. Şi, de ce să nu fie aşa?" Faţa lui strălucea. „Este simplu şi uşor, doar dacă ascultăm de cuvintele Mântuitorului."

„Simplu – şi uşor", repetă Pagiel, dându-şi ochii pe spate cu un gest evlavios. „Fără îndoială, se va întâmpla aşa – atunci leul se va juca cu mielul, aşa cum este scris."

„Voi pleca", strigă Ben Hesed, mă voi duce fără întârziere. „Cu siguranţă, unul dintre ucenici va putea veni – dacă nu, unul dintre apostoli, tânărul Ştefan, care este un bărbat sfânt şi foarte învăţat. Poate îi voi aduce şi pe cei doi copii egipteni, care sunt probabil deja foarte învăţaţi în noua credinţă. Cred că de data aceasta, dragă Pagiel, îi vei îndrăgi din pricina dragostei lui Christos din inima ta. Dragostea este împlinirea Legii."

„Cu siguranţă!", strigă celălalt, cu ochii strălucind de viclenie. „Împlinirea Legii, foarte bine, foarte adevărat! Trebuie să ne gândim mereu la Lege."

„Slavă Domnului, acum trebuie să ne gândim doar la două legi", spuse Ben Hesed. „Aşa cum ne-a învăţat Domnul: «Să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima, cu tot sufletul şi cu toată puterea ta» – aceasta este prima poruncă, iar a doua: «Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi». Toată Legea şi proorocii sunt cuprinse în aceste două porunci."

„Vrei să poruncesc ca animalele să fie pregătite pentru plecare?", îi sugeră Pagiel, în vreme ce aruncă o căutătură nerăbdătoare stăpânului său. Însă nu putu să citească pe chipul acestuia nici aprobare, nici dezaprobare. Aşa că adăugă, părând foarte preocupat de problema pe care-o discutau. „Într-o misiune ca aceasta nu merită să mai zăboveşti."

„Ai dreptate. Începe pregătirile imediat; te voi lua şi pe tine cu mine, de asemenea, pe fiii mei şi zece arcaşi, în cazul în care am putea să cădem pradă tâlharilor pe drum."

„Nu vă împotriviţi celor ce vor să vă facă răul, cum a spus nazarineanul", cită Pagiel pios. „Nu ar fi mai bine, stăpâne, să mă laşi pe mine cu grija femeilor şi a copiilor, deoarece sunt rudenia ta cea mai apropiată?"

Ben Hesed privi ţintă în ochii lui, iar nepotul, stânjenit, îşi plecă plin de umilinţă capul. „Te voi lăsa responsabil", îi spuse în cele din urmă Ben Hesed, deşi ceva tainic îl neliniştea. Începu să-l urmărească tot mai atent şi cu o bănuială crescândă în priviri.

Cât despre Pagiel, era bucuros că ochiul omului nu poate să citească inima. Râdea în sinea lui în timp ce, cu ajutorul lui Ben Kish, pregătea animalele de povară şi proviziile, fiindcă se gândea că sosise ziua pe care o aştepta. Când Ben Hesed se depărtă mult de tabără, urmat de fiii săi şi zece arcaşi, Pagiel avu neobrăzarea de-a începe să râdă în hohote.

Soţia lui îl auzi râzând la uşa cortului şi-l întrebă: „De ce este bucuros domnul meu?"

„Pentru fiecare om vine un timp al bucuriei", fu răspunsul lui. „Mult timp am mâncat pâinea amărăciunii. Pregăteşte acum o masă pe cinste, fiindcă în noaptea aceasta vom sărbători." Apoi se întoarse spre ginerele său. „Unde este Simeon?"

„Nu ştiu", răspunse Ben Kish. „Poate este cu turmele."

„Du-te şi cheamă-l", îi porunci Pagiel.

Ben Kish îl căută peste tot, dar nu-l găsi, nici în tabără, nici afară, cu turmele. „Probabil caută rădăcini pentru foc", spuse el rânjind, „sau poate urmăreşte vreo fiară sălbatică pentru a o vâna." Dar nici la asfinţitul soarelui şi nici în noaptea următoare Simion nu se întorsese.

„Sper”, spuse Ben Kish, „că vreo fiară sălbatică l-a ucis.”

În ziua aceea, Ben Hesed şi fiii săi, precum şi însoţitorii lor, înaintară grăbiţi prin pustie, fără să facă prea multe opriri. „Fiindcă”, spunea Ben Hesed, „trebuia să mă duc demult să chem pe cineva; eu singur nu pot să-i învăţ pe oamenii mei îndeajuns.”

Spre seară şi-au aşezat tabăra ca să se odihnească şi să mănânce. În timp ce servitorii adunau rădăcini pentru foc, unul din ei văzu un om alergând spre ei şi îi spuse lui Ben Hesed: „Iată, mi se pare că aleargă cineva spre noi. Cum se poate aşa ceva, deoarece suntem la distanţă de o zi în pustie?” Dar în timp ce vorbea încă, omul se apropie şi căzu cu faţa la pământ înaintea lui Ben Hesed, care spuse:

„Este Simeon. Ridicaţi-l şi daţi-i apă ca să poată vorbi. Se pare că ne aduce veşti rele.”

Oamenii lui Ben Hesed s-au aplecat să-l ridice şi i-au oferit apă pentru ca acesta să-şi refacă puterile vlăguite. Însă slujitorul refuză să bea până nu i se aduse să vadă cu proprii ochi plosca din care i se dăduse apă. Ceilalţi părură nedumeriţi, dar îi făcură pe plac. Simeon bău apoi pe săturate.

„Ce înseamnă asta?”, întrebă Ben Hesed. „Ai înnebunit sau ne aduci veşti rele?”

„Veşti rele, vai, domnul meu”, spuse Simeon aplecându-se înaintea stăpânului său şi îi spuse ceea ce ştia de la fiul lui Kish, cum acesta i-a arătat plosca de cristal în deşert, în noaptea trecută. „Vasul în care a fost amestecată otrava este însemnat”, spuse el. „Am alergat prin deşert ca să vă ies înainte, dar voi aţi luat-o pe cealaltă cărare şi nu am putut să vă ajung până acum.” Apoi le arătă vasul care era legat cu un fir roşu la gât.

Ben Hesed ascultă mărturisirea lui Simeon fără să pună prea multe întrebări, dar din când în când dădea din cap indignat de mişelia unor oameni pe care-i considera loiali. Plecă apoi, vreme de trei ceasuri, să rătăcească printre dunele

văluroase de nisip, încercând să-şi limpezească gândurile întunecate ce-i stăruiau în minte. Când se întoarse în tabără, chemă patru dintre cei mai destoinici şi credincioşi bărbaţi ai săi şi li se adresă astfel:

„Este lună plină în noaptea asta. Grăbiţi-vă şi întoarceţi-vă în tabără. Căutaţi-i pe Pagiel şi pe fiul lui Kish şi spuneţi-le aşa: «Stăpânul a poruncit ca amândoi să veniţi repede la el ca să vorbească cu voi despre un lucru de mare importanţă.» Nu le mai spuneţi nimic altceva. Dacă vin cu voi de bunăvoie, bine, iar dacă nu, legaţi-i şi aduceţi-i cu forţa. Vă vom aştepta aici până vă veţi întoarce."

Cei patru se grăbiră să aducă la îndeplinire porunca stăpânului. Şi, în zorii albi ai dimineţii, erau deja în tabără, în faţa cortului lui Pagiel, care căzuse într-un somn adânc după ce chefuise pe cinste în noaptea trecută. Un slujitor se duse să-l cheme afară, dar, după ce se lăsă aşteptat vreme îndelungată, Pagiel se hotărî să iasă şi să afle despre ce era vorba. Când află mesajul, făcu o plecăciune şi spuse: „Îl voi trezi pe fiul meu, ca să împlinim porunca stăpânului. Fără îndoială, doreşte să ne mai dea anumite instrucţiuni cu privire la turme."

„Trezeşte-te!", rosti el la urechea lui Ben Kish. „Trezeşte-te, astăzi va fi o zi groaznică, fiindcă în inima mea am nişte suspiciuni ciudate cu privire la Simeon. Nu trebuia să-i spui nimic."

„Tu mi-ai spus să stau de vorbă cu el", se răzvrăti Ben Kish. „Şi crezi că puteam doar noi să-l răsturnăm pe stăpân fără ajutorul altora? Dacă ţi-e frică de Ben Hesed, de ce nu refuzi să mergi? Spune-le arcaşilor că soţia ta este bolnavă şi că eu sunt cu turmele. Când mă vor căuta la turme, mă voi ascunde în altă parte."

Pagiel dădu din cap trist. „Planul tău nu este bun, fiu de păstor", răspunse el. „Soţia mea este deja la fântână şi pe tine te-ar găsi imediat. Cred că ar fi mai bine să mergem de bună voie, fiindcă, dacă refuzăm, îşi vor da seama că ceva

nu-i în regulă; poate că până la urmă nu a aflat nimic şi, în cel mai rău caz, Ben Hesed este un om milos, şi nu cred că ne va pedepsi."

Aşa că amândoi au venit arătându-se binevoitori şi i-au însoţit pe mesagerii lui Ben Hesed în pustie, în călătoria de o zi. La asfinţitul soarelui, alaiul se înfăţişă înaintea stăpânului care, la început, încercă să ocolească adevărata problemă pentru care cei doi se aflau acolo. Văzând atitudinea linguşitoare a nepotului său, se hotărî să treacă direct la subiectul ce-l rodea, şi anume, plosca de cristal.

„Aţi încercat să ucideţi mai mult de zece oameni din neamul vostru", spuse el cu ochii arzând de un foc înaintea căruia cei doi tremurau. „Şi asta fără nici o avertizare, fără nici o mustrare de cuget. Ce aveţi de spus ca să vă apăraţi?"

Faţa lui Pagiel deveni galbenă ca ceara şi ar fi căzut, dacă Ben Kish nu l-ar fi sprijinit.

„Eşti un stăpân nedrept", strigă fiul lui Kish îndrăzneţ. „Nu te mai lăuda cu mila ta şi cu noua ta credinţă. Un duşman ţi-a vorbit şi ţi-a spus nişte minciuni cu privire la noi. De două ori ai crezut cuvintele străinilor înainte de cuvântul rubedeniei tale. Eşti un stăpân nedrept!"

„Deci ce am auzit nu este adevărat?", întrebă Ben Hesed cu glasul liniştit, deşi în ochi încă îi ardea lumina aceea îngrozitoare.

„Nu-i adevărat", strigă Ben Kish. „Jur pe…"

„Taci!", rosti Ben Hesed, oprindu-l, apoi se întoarse spre Pagiel. „Povestea apei otrăvite este adevărată sau este o minciună?"

„Este o minciună, o minciună îngrozitoare", strigă Pagiel şi sângele începu să-i revină pe faţa lividă. „Ai crezut că mi-aş ridica mâna împotriva unchiului meu? Un duşman te-a înşelat – Dumnezeu să-l pedepsească."

„Dumnezeu va pedepsi pe cei vinovaţi", rosti Ben Hesed solemn. „Ascultaţi acum ce am să vă spun. Suntem la o zi de marş distanţă de tabără, în mers de dromader; această

distanţă nu se va putea parcurge pe jos în mai puţin de trei zile. Întoarceţi-vă, aşadar, în pace, iar noi ne vom continua călătoria."

Pagiel se aplecă înaintea domnului său. „Eşti un stăpân drept", rosti el linguşitor, dar în inima lui se felicită că reuşise să-l păcălească.

„Ne vei da provizii ca să nu leşinăm pe drum?", întrebă îngrijorat fiul lui Kish, privind bănuitor nepăsarea şi indiferenţa ce se vedeau pe chipul lui Ben Hesed.

„Bineînţeles", răspunse Ben Hesed. „Vă vom da şi mâncare şi apă." Şi, ridicându-se, porunci slujnicelor să le dea provizii pentru doi oameni, pentru trei zile. Le-au dat şi un vas cu apă, apoi Ben Hesed şi oamenii săi porniră pe dromaderi spre Iudea, iar Pagiel şi fiul lui Kish o luară pe jos în direcţia opusă.

De îndată ce caravana se pierdu în zare, Pagiel îşi puse sarcina pe nisip şi începu să râdă, sărutându-l pe Ben Kish pe amândoi obrajii. „Cu adevărat", strigă el, „eşti un ginere vrednic, fiindcă astăzi m-ai salvat de la prostia incredibilă de a-i mărturisi totul lui Barbă-albă – cuvintele îmi erau chiar pe buze. Ha, ha, ha! Înţelepciunea lui Ben Hesed este o nebunie în comparaţie cu înţelepciunea fiului lui Kish. Dă-mi să beau, fiule, căci mi-e sete deja de atâta râs. Ha, ha, ha!"

Ben Kish, cuprins de aceeaşi mândrie a victoriei şi izbânzii ce-o dobândise înaintea stăpânului său, coborî distrat vasul de pe umăr. Îi scoase capacul, însă privirile îi rămaseră încremenite şi ochii i se măriră, gata să-i iasă din orbite, de spaimă. De gâtul ploştii era legat un fir roşu.

CAPITOLUL XXXII

BEN HESED ÎN IERUSALIM

N a cincea zi a călătoriei sale, Ben Hesed ajunse la Ierusalim. Îşi aşeză tabăra în afara cetăţii şi supraveghe el însuşi instalarea corturilor în care aveau să-şi petreacă următoarele nopţi. Când sfârşiră, îşi adună oamenii şi le spuse: „Rămâneţi aici până voi duce o jertfă în Templu, apoi îi voi căuta pe oamenii pentru care am venit aici.”

Plecă în cetate împreună cu cei doi fii ai săi, lăsându-i pe ceilalţi în tabără. Se duse direct la Templu, unde oferi o jertfă pentru tribul său, punând, de asemenea, o sumă destul de considerabilă în vistierie, drept jertfă de mulţumire pentru că şi-a încheiat călătoria sub ocrotirea lui Dumnezeu. „Acum ne vom îndrepta spre casa apostolului Ioan”, le spuse el fiilor săi, cu faţa plină de pace.

Dar, în timp ce toţi trei mergeau pe stradă, au dat peste o ceată de oameni adunaţi înaintea uşii unei sinagogi. Puteau să vadă că sinagoga era deja plină şi uşile nu se mai puteau închide din cauza mulţimii de afară.

Ben Hesed se opri o clipă şi i se păru că aude sunetul unor lovituri, urmate de gemete. Mulţimea asculta şi striga scrâşnind din dinţi.

„Scoateţi-i pe hulitori afară!”, strigă unul.

„Omorâţi-i cu pietre!”, urlă altul.

„Ce se întâmplă în sinagogă?”, întrebă Ben Hesed pe unul de lângă el.

Omul îl privi nepăsător. „Îi bat pe doi dintre nazarineni”, răspunse el. „Nu are rost să încerci să intri, prietene”, adăugă el. „Aici trebuie să vii foarte degrabă pentru a-ţi rezerva un loc de unde să vezi şi să te bucuri de distracţie. Scoateţi-i pe hulitori afară şi împroşcaţi-i cu pietre”, strigă el, punându-şi mâinile la gură ca o pâlnie. „Aha, îi vor scoate afară! Până la urmă îi vom vedea!” Şi începu să-şi facă loc cu coatele prin mulţime până aproape de treptele sinagogii.

„Care este cauza acestui tumult?”, întrebă Ben Hesed din nou, şi de data aceasta îi adresă întrebarea unui bărbat respectabil, îmbrăcat în haine de tâmplar.

Omul întoarse capul şi-l privi suspicios. „De unde vii că pui o asemenea întrebare?”, rosti el cu răceală, apoi, după ce-l cercetă cu privirea, adăugă: „Îi torturează pe câţiva din ucenicii nazarineanului. Este legal.”

„Legal?!”, strigă Ben Hesed. „Cum îndrăzneşti să spui că aşa ceva este legal? Faceţi loc! Trebuie să văd imediat ce se întâmplă aici.”

Dar tâmplarul îl prinse îndată de braţ. „Şşşt! Dacă eşti cu adevărat un prieten al ucenicilor”, îi şopti, „stai liniştit, altfel vei vedea în curând că nu-i poţi scăpa nici pe ei, nici pe tine însuţi…”

Ultimele cuvinte pe care le rostise nu le mai putu auzi pentru că fură înghiţite de strigătele sălbatice cu care mulţimea salută apariţia în uşa templului a unui detaşament al poliţiei templului cu soldaţi înarmaţi, cu scuturi şi cu săbiile lungi, scoase din teacă. În vacarmul iscat, aceştia coborâră cu grijă scările, împingând cu brutalitate mulţimea ca să-şi facă loc. După ei trăgeau corpurile aproape neînsufleţite. Unui om cu inima sensibilă, priveliştea i-ar fi îngheţat sângele în vine, la vederea celor doi cu hainele îmbibate în sânge ce mărturiseau chinul înspăimântător. În urma lor, ieşea turbată,

gesticulând şi vorbind zgomotos, întreaga adunare din sinagogă.

„Nebuni încăpăţânaţi”, îl auzi Ben Hesed pe unul spunând. „Nu aveau decât să-l blesteme pe nazarineanul răstignit şi scăpau. Dacă sunt atât de îndărătnici, n-au decât să moară.”

„Unde-i duc ei pe aceşti oameni?”, îl întrebă Ben Hesed pe tâmplarul care era încă lângă el.

„În temniţă. Acolo, la răcoare, îşi vor mai reveni şi vor mai primi o bătaie sau, dacă nu îşi bagă minţile în cap, s-ar putea să fie şi mai rău. Hai să plecăm amândoi de aici”, îi şopti el lui Ben Hesed, „altfel ne vor lua şi pe noi.”

În timp ce lumea se împrăştia, porniră amândoi într-o direcţie opusă.

„Deci eşti străin în Ierusalim?”, întrebă tâmplarul, ştergându-şi fruntea de sudoare. „Şi eşti un urmaş al lui Isus? Da, mă gândeam eu. Ascultă-mă, ai face mai bine să-ţi vezi de treabă şi să te duci înapoi în ţara ta cât mai repede. Ierusalimul nu este un loc pentru cei care cred. Eu însumi voi pleca chiar astăzi cu soţia şi copilaşii, căci azi dimineaţă i-am văzut pe oamenii lui Saul pe uliţa noastră.”

„Mi se pare că eşti un om cu două feţe, prietene”, spuse Ben Hesed pe un ton sever. „Doar câteva clipe mai înainte…”

„Da, da, ştiu ce vrei să spui. Am spus că «dacă nu-şi bagă minţile în cap», dar” – şi începu să vorbească iarăşi în şoaptă, privind în jur îngrijorat – „un aprod stătea lângă mine şi mă măsura cu privirea; am nevastă şi copii acasă, aşa că trebuie să fiu atent.”

„Încrede-te în Domnul şi fă binele, şi vei locui în ţară fără să-ţi fie teamă de nimic. De ce nu ai tăcut mai degrabă, decât să vorbeşti cu două înţelesuri?”

Omul dădu din umeri. „Nu am de gând să fiu bătut, nici omorât cu pietre pentru credinţă”, răspunse el. „Am văzut moartea lui Ştefan şi…”

„A cui moarte ai văzut-o?”, întrebă Ben Hesed aproape strigând.

„A lui Ştefan. Cum, nu ai auzit? Prigoana a început chiar în ziua de după moartea lui. Saul din Tars şi întregul sinedriu…”

„Unde este Ioan?”, îl întrerupse Ben Hesed. „Dar ceilalţi apostoli? Dar femeile?”

„Unii din apostoli sunt în temniţă”, răspunse tâmplarul. „Alţii probabil s-au ascuns. Mulţi dintre ucenici au plecat din cetate, alţii sunt deja în morminte – numai aceştia din urmă sunt în siguranţă acum”, şi omul tremura din toate încheieturile, rotindu-şi privirea în jur.

„Adevărat îţi spun, ei vor umple Sionul de sânge şi Ierusalimul de nelegiuire”, rosti Ben Hesed solemn. „De aceea va fi arat Sionul cu plugul ca o câmpie şi Ierusalimul va fi transformat în ruine.”

„Nu mai pot să rămân să stăm de vorbă”, spuse tâmplarul nerăbdător. „Dacă eşti un om înţelept, vei părăsi Ierusalimul înainte de căderea nopţii. În ce mă priveşte pe mine, voi acţiona ca şi cum n-am auzit niciodată despre nazarinean. Rămâi cu bine!”

Ben Hesed îl privi din urmă gânditor. „Ce se va întâmpla de acum înainte, Doamne?”, murmură el. „Iată, mulţi vor fi încercaţi, curăţiţi, albiţi, dar numai cei înţelepţi vor înţelege ce se întâmplă.”

„Nu crezi, tată, că ar trebui să ne întoarcem în tabără?”, îl întrebă fiul mai tânăr. „Nu cred că-i vom găsi pe oamenii pe care-i căutăm şi, în acelaşi timp, nu suntem destui la număr pentru a-i apăra pe cei prigoniţi.”

Ochii lui Ben Hesed scăpărau flăcări. „Întoarce-te dacă vrei, fiule, şi ascunde-te sub şorţul mamei tale; cât despre mine, Domnul m-a adus la Ierusalim, probabil pentru a lupta cu cei răi.”

„Nu sunt un laş, şi asta o ştii bine”, răspunse tânărul ofensat, „dar aminteşte-ţi, am lăsat tribul fără nici un

conducător – acum că Pagiel şi-a dat arama pe faţă. Dacă s-ar întâmpla să cădem toţi trei, ce va fi cu familiile, turmele şi cirezile noastre? Fără îndoială, vor veni zile grele. Întoarce-te tu, tată, iar noi vom rămâne."

„Nu ai vorbit lipsit de înţelepciune, fiule", recunoscu Ben Hesed. „Trebuie să avem grijă cum lucrăm şi, dacă ni se va părea că vor fi vărsări de sânge, tu, Ben Abu, te vei întoarce cu doi bărbaţi puternici. Cât despre mine, sunt deja bătrân şi dacă voi cădea, nu contează. Haideţi să mergem!"

Porniră spre casa ucenicului Ioan, lăsând în urmă drumul sinagogii, zgomotul pieţelor unde mulţimi de oameni stăteau adunaţi şi pălăvrăgeau pe tema prigonirilor ce se abătuseră asupra urmaşilor lui Mesia. Trecură prin faţa sinagogilor înconjurate de grupuri răzleţe şi înfuriate, venite să asiste la bătăile ce aveau loc acolo. Uliţele întunecate şi arcadele porţilor înalte sub care se ascundeau aprozii să pândească, gata să atace vreun răzvrătit nemulţumit, rămăseseră de mult timp în urma lor. Cotiră pe uliţele joase şi pustii care dădeau într-o străduţă îngustă, mărginită de-o parte şi de alta de zidurile caselor. Acesta era drumul pe care trebuiau să ajungă. După ce trecură de colţul străzii, văzură înaintea lor o mulţime de oameni înşiraţi pe drum de la un capăt la celălalt. Totuşi, o linişte desăvârşită domnea peste tot; porniră nedumeriţi într-acolo.

„Ce s-a întâmplat aici?", întrebă Ben Hesed apropiindu-se de una dintre femeile ce-şi strângeau speriate copiii la piept, suspinând îngrozite.

„Vai", plângea ea, „au refuzat să plece când au fost avertizaţi, declarând sus şi tare că Dumnezeu se va îngriji de ei. Iar acum, Saul însuşi a intrat în locuinţa lor. Domnul să-i păzească şi să-i ocrotească!"

„Vorbeşti despre casa lui Ioan?", întrebă Ben Hesed.

„Da, da. Ah, Doamne, i-au arestat!" Şi femeia izbucni în plâns. Din mulţime se auzea un murmur general amestecat cu suspine.

„Ruşine! Ruşine!”, rostiră câteva glasuri în acelaşi timp. „Lăsaţi femeile în pace!”

„Faceţi loc! Tăcere!”, strigă un glas aspru. „Folosiţi-vă săbiile, oşteni, pentru a vă face loc!”

Urmă o stare de confuzie, cei mai mulţi o luară la fugă. Copiii mai mici plângeau şi ţipau la vederea săbiilor ce străluceau în bătaia soarelui.

Deci acesta era înfricoşătorul Saul din Tars. Ben Hesed îl privi cu mânie netăgăduită.

„Criminal laş!”, murmură el pe sub mustaţă.

Iar acum prizonierii, legaţi în lanţuri, treceau pe lângă ei. Trei femei, cu feţele acoperite, printre care el o recunoscu pe Maria, pe Anna, soţia lui Caiaphas şi pe Anat, copila egipteană. În spatele lor păşea un tânăr, de asemenea legat, a cărui faţă sângerândă şi haine sfâşiate trădau faptul că încercase să le ocrotească pe femei.

„Dacă am fi venit un ceas mai devreme, poate că am fi reuşit să ţinem piept acestor ticăloşi”, exclamă Ben Hesed încleştându-şi pumnii. „Hai să-i urmărim şi să vedem unde-i vor duce. O încercare de a-i scăpa acum ar fi zadarnică.”

„La Templu”, se auzi o a doua poruncă. „Închideţi rândul acolo şi, marş înainte, mai repede! Păstrează-ţi lacrimile, femeie, vei mai avea nevoie de ele.”

„Laşul!”, strigă Ben Hesed.

De data aceasta se văzu clar că urechea lui Saul prinsese glasul, fiindcă se întoarse şi-i aruncă o privire duşmănoasă. „Câine apostaziat”, şuieră el, „îţi vine şi ţie rândul!”

„Pe mine mă faci câine?”, întrebă Ben Hesed înfuriat, şi ar fi sărit înaintea fariseului dacă nu l-ar fi ţinut cei doi fii ai săi.

„Stai liniştit, tată”, şopti cel mai tânăr, „altfel nu-i vom putea scăpa nici pe ei.”

Ben Hesed se trase înapoi, dar fierbea de furie. „L-aş ucide, dar nu este timpul acum”, spuse el. „Hai să-i urmărim.”

Însă şi această posibilitate eşuă. În zadar încercară oamenii lui Ben Hesed să-i urmărească pe prigonitori; mulţimile se strângeau pâlcuri, pâlcuri, şi înaintarea devenea tot mai anevoioasă. Prizonierii fură conduşi prin curtea interioară a templului într-una din sălile spaţioase de judecată, iar uşile fură încuiate cu zgomot în urma lor.

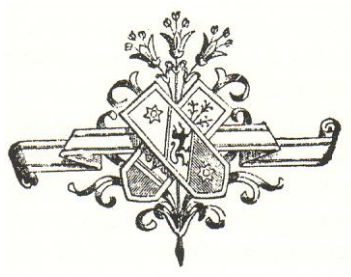

CAPITOLUL XXXIII

ŞTERGARUL MILEI

PĂTRUNSERĂ într-o sală destul de spaţioasă, pardosită cu lespezi mari şi înconjurată cu pereţi cenuşii de piatră. La prima vedere, nu se zăreau decât o lumină slabă şi umbre întunecoase. Lumina pătrundea de undeva, de sus, din zid, de la o fereastră îngustă şi boltită. Încăperea părea pustie la prima vedere, dar undeva, în capăt, se afla o masă masivă de stejar, în spatele căreia, într-un scaun cu spătar înalt, şedea un bătrân cu o înfăţişare severă şi gravă. De o parte şi de alta a sa, străjuia câte un ofiţer al poliţiei templului. Cei doi stăteau nemişcaţi, întocmai ca nişte statui, cu mâna încordată pe mânerul suliţelor. Anat fu prima dintre femei aruncată acolo şi putu să observe toate acestea dintr-o singură privire cercetătoare. Se trase înapoi, tresărind fără voie, când întâlni privirea aspră şi fulgerătoare a omului dinaintea ei. Fata se întoarse uşor şi, întinzând mâna tremurândă, atinse roba Mariei care o urma îndeaproape. Femeia îi luă mâna în a ei şi i-o strânse cu putere în semn de încurajare.

Saul se apropie de masă şi aşeză pe ea o foaie de pergament. În acelaşi timp, se aplecă şi şopti câteva vorbe în urechea bătrânului. Acesta din urmă îşi încruntă fruntea şi, dând nemulţumit din cap, măsură cu privirea pe fiecare dintre prizonieri.

„Unde este cel pe care îl cheamă Ioan?”, întrebă el deodată.

Nimeni nu-i răspunse.

„Nu ştiţi să vorbiţi”, strigă el, lovind masa cu pumnul încleştat, „sau deja limbile voastre ascuţite vi s-au înţepenit în gură?”

„Dacă mă întrebi pe mine”, răspunse Seth calm, „nu ştiu unde este apostolul Ioan; era plecat de dimineaţă într-o misiune de ajutorare şi m-a lăsat pe mine cu grija casei. Noi suntem cetăţeni care respectăm Legea, locuind liniştiţi în această cetate şi nu înţelegem de ce suntem târâţi în lanţuri pe străzi.”

„Vei afla în curând”, răspunse Annas rânjind. „I-ai examinat pe prizonieri?”, întrebă el, întorcându-se spre Saul.

„I-am examinat scurt înainte de a-i aresta, după cum am obiceiul”, răspunse Saul, „fiindcă nu vreau să calc Legea în timp ce încerc să curăţ cetatea de hulitori. I-am găsit pe toţi obraznici şi încăpăţânaţi; nu acceptă să renunţe la păcatele lor şi să-şi mărturisească nelegiuirea, aşadar i-am adus înaintea ta pentru o examinare mai amănunţită şi pentru a fi condamnaţi.”

„Aşa stând lucrurile, Legea trebuie aplicată cu stricteţe”, rosti Annas sever. „Maria din Nazaret, fă un pas înainte!”

Maria păşi hotărâtă spre masă şi îşi ridică mahrama. Annas îi privi o clipă faţa palidă, dar încă frumoasă, apoi îşi coborî privirea peste pergamentul ce-l ţinea în mână.

„Eşti mama omului din Nazaret?”

„Sunt.”

„Tu i-ai sădit învăţături neevlavioase şi hulitoare cu privire la el însuşi, de când era încă un copil”, continuă Annas, necutezând să-şi ridice privirea de pe întinderea de lemn a mesei. „De aceea a continuat el să se înşele pe sine şi pe alţii când a crescut om mare, şi de aceea a pierit blestemat.

Nu te-a pedepsit Dumnezeu îndeajuns pentru obrăznicia ta, de încă persişti în a pretinde că fiul tău a fost Mesia lui Israel?"

„El încă este Mesia lui Israel", răspunse Maria cu ochii strălucind de bucurie. „De aceea sufletul meu îl măreşte pe Domnul, fiindcă El a privit cu îndurare spre starea smerită a roabei Sale; iată, de acum înainte, toate generaţiile mă vor numi fericită. El este Mesia lui Israel, ba, mai mult decât atât, este Împăratul păcii, Salvatorul lumii. Domnul şi-a arătat tăria braţului Său şi-i va răpune pe cei mândri, coborându-i de pe scaunele lor înalte în ţărână, ridicându-i pe cei smeriţi. Dumnezeu Tatăl L-a înviat pe Isus dintre cei morţi, eliberându-L de sub puterea mormântului şi L-a aşezat la dreapta puterii Sale pentru vecie."

„Fiică a lui Avraam", strigă Annas, ridicându-şi mâna tremurândă, „ai hulit. Tu cunoşti pedeapsa."

„Tată", strigă un glas în agonie, „să nu săvârşeşti acest păcat îngrozitor, ca să nu te lovească Dumnezeu în mânia Sa şi să fii mistuit!"

La auzul acestui glas, faţa lui Annas se schimbă. Se ridică în picioare şi privi la femeia îngenuncheată înaintea lui, dar care avea încă mahrama pe faţă.

„Cine… cine îmi vorbeşte?", întrebă el, iar glasul îi tremura.

„Sunt eu… fiica ta, Anna; nu mă mai cunoşti? Te rog, pentru mila lui Iehova, să nu-ţi ridici mâna împotriva acestei femei."

„Femeie, nu te cunosc. Ridică-te şi treci înapoi la locul tău. Din cuvintele gurii tale eşti deja condamnată."

„Nu mă interesează soarta mea – moartea este binevenită pentru mine, dar, te rog să fii atent pentru binele tău, tată, căci te lupţi cu însuşi Dumnezeu."

Annas începu să râdă dispreţuitor. „Nu l-am răstignit noi pe tâmplar", întrebă el, „şi nu ni s-a întâmplat nimic? Este mama lui mai presus? Nicidecum! O vom pedepsi conform Legii; Legea este dreaptă."

De această dată, Seth îşi făcu curaj şi păşi cu încredere în faţă. „Nu te lăuda cu Legea, tu, care eşti un ucigaş!”, strigă el. „Isus a fost nevinovat şi tu L-ai condamnat la moarte. Aceste femei sunt şi ele nevinovate; fă ce vrei cu mine – robul nu este mai mare decât stăpânul său, dar lor dă-le drumul.”

Annas tremura de furie. Zâmbi dispreţuitor la acele vorbe, dar nu putu să-l înfrunte pe tânărul care stătea neclintit înaintea lui. Încercă să răspundă la vorbele lui îndrăzneţe, dar buzele i se mişcau articulând silabe şi cuvinte ce nu puteau fi auzite.

„Acum vezi manierele acestor apostaziaţi pervertiţi”, spuse Saul. „Acest tânăr este oricum un străin. Nici nu are rost să ne întindem la discuţie cu ei. Conducătorii lui Israel trebuie să fie plini de milă, după poruncile date de Iehova, dar, mai ales, trebuie să lucreze cu dreptate, iar dreptatea se va face când aceşti hulitori vor fi bătuţi în mod public afară din cetate; dacă loviturile vor reuşi să le bage minţile în cap şi vor recunoaşte adevărul, va fi bine. După aceea, o jertfă de sânge va fi adusă pentru ei, ca să fie curăţiţi de toată nelegiuirea lor. Dar dacă nu se vor dezice, păcatul lor să rămână peste ei şi astfel să moară după Legea lui Moise, care este limpede cu privire la hulitori.”

„Dreptatea şi îndurarea sunt în cuvintele gurii tale”, spuse Annas încet. Apoi se întoarse spre prizonieri: „Patruzeci de lovituri fără una se vor aplica fiecăruia din voi, mâine, pe la ceasul acesta, după gravitatea vinovăţiei voastre şi după Legea lui Moise, instituită pentru pacea lui Israel. După aceea, dacă nu vă deziceţi, veţi muri blestemaţi.”

„Te rog, tată, ai milă!”, strigă Anna, prinzându-se de poalele hainei lui. „Noi nu putem să nu credem lucrurile pe care le-am văzut şi le-am auzit. Şi tu ai crede în el dacă nu ai avea ochii închişi…”

Annas se trase înapoi cu un gest de dezgust. „Ia mâna de pe hainele mele, femeie”, rosti el rece. „Satana te-a orbit să

nu vezi adevărul; eu mă voi ruga pentru tine ca măcar acum să-ţi iasă din cap asemenea năzbâtii. Luaţi-i!"

„Aruncaţi-i pe aceşti hulitori în temniţa dinăuntru", porunci Saul o jumătate de ceas mai târziu, „şi nu uitaţi că răspundeţi de ei cu viaţa voastră. Nu veniţi mâine la mine cu vreo poveste despre îngeri sau demoni, crezând că acesta vă va oferi o scuză dacă i-aţi scăpat. Dacă mâine, la ceasul al treilea, careva din aceştia lipseşte, veţi avea de suferit chinurile şi pedeapsa pe care o vor fi meritat-o aceşti condamnaţi. Executarea!"

Mai marele temnicerilor dădu din umeri. „Am înţeles, domnul meu. În noaptea aceasta, voi inspecta prizonierii la fiecare strajă, dar te rog să-mi trimiţi mai multe gărzi, fiindcă îmi place viaţa şi nu am uitat ce s-a întâmplat – nu numai o dată – când aceşti nazarineni au fost întemniţaţi; mă tem ca nu cumva însuşi conducătorul lor să vină să-i scape."

„Laşule!", urlă Saul. „Conducătorul lor s-a dus de pe faţa pământului, şi la fel se vor duce toţi cei ce cred în el. Dacă eşti cumva unul dintre ei, îţi vom face loc şi ţie înăuntru."

„Nu, domnul meu, nu", strigă temnicerul şi începu să tremure. „Nu cred, jur că nu cred, dar s-au întâmplat o mulţime de lucruri ciudate în ultimul timp şi diavolul însuşi are puteri…"

„Îţi voi trimite o strajă în plus", îl întrerupse Saul brusc. „Ţine-ţi gura şi fă-ţi datoria, dacă vrei să-ţi fie bine. Nu lăsa pe nimeni înăuntru!"

Temnicerul se plecă aproape până la pământ înaintea fariseului al cărui renume de temut înconjurase cu repeziciune tot Ierusalimul. Chiar şi oficialităţile de la templu tremurau în prezenţa lui şi îi respectau întrutotul ordinele.

„Nimeni nu va intra înăuntru, domnul meu", spuse el şi mai făcu o plecăciune când Saul ieşi pe poarta temniţei.

„Încuiaţi toate porţile", strigă el celorlalţi temniceri. „Apoi staţi aici nemişcaţi; dacă aceşti prizonieri scapă şi eu

trebuie să mor din cauza aceasta, vă asigur că nici voi nu veţi scăpa. Puneţi-l pe tânăr în butuci, iar pe femei legaţi-le cu lanţuri de verigile din pardoseală. Mâncare? Nu, n-au decât să postească. Daţi-le doar apă."

Înăuntrul închisorii întunericul părea mai intens decât oriunde. Întreaga încăpere era scăldată în negura locurilor abia luminate de razele plăpânde ce străbăteau printre spaţiile de dinaintea uşii, sporind teama şi amintind de privelişti funebre. Cei patru condamnaţi se gândeau în tăcere la ceea ce urma să li se întâmple. Fiecare se adâncea în temerile sau speranţele lui. Tânărul Seth era legat în butuci, iar femeile erau legate cu lanţuri de nişte verigi groase de pe pardoseala din piatră.

„Credeţi că Domnul ne va elibera?", şopti Anat, prinzând mâna Mariei şi ţinându-se strâns de ea.

„Ne va elibera, dragă, după cum va considera El că este mai bine pentru noi", îi răspunse Maria cu gingăşie. Dacă la capătul acestei văi întunecoase ne aşteaptă sfârşitul, acest sfârşit va fi cu atât mai glorios.

„Dar bătaia, ruşinea, cum… cum le vom îndura?", întrebă Anat şi începu să plângă.

„El a îndurat şi mai mult, şi era nevinovat", spuse Maria, iar glasul îi tremura. „Iar noi, care suntem muritori, să dăm înapoi? Nu te gândi la ziua de mâine. Gândeşte-te la perspectiva că vei putea sta înaintea Lui îmbrăcată în nemurire."

„Dar dacă sub presiunea loviturilor ne vom dezice de credinţa noastră?", întrebă Anat iarăşi. „Eu vreau să rabd până la sfârşit, dar îmi este frică să nu fiu ispitită peste măsură."

„El îţi va da harul necesar atunci când vei avea nevoie de el. Acum, în momentul acesta, simţi că ai fi în stare să te lepezi de El?"

„Nu, nicidecum."

„Atunci nici mâine nu te vei lepăda. El ne va da puterea şi tăria de care vom avea nevoie, şi ziua de mâine este în mâna Lui."

Cât despre Anna, soţia lui Caiaphas, stătea tăcută cu capul pe genunchi. Maria se gândea că poate doarme şi spera din toată inima să fie aşa.

La fiecare ceas, mai marele temnicerilor trecea cu făclia prin faţa gratiilor. „Unde este cel care vă poate scăpa?", striga el batjocoritor. „Dacă vine vreun înger la voi la noapte, strigaţi tare, fiindcă am jurat pe viaţa mea că răspund de trupurile voastre pentru judecata de mâine."

Cei mai mulţi muritori rămân reci în prezenţa divină a Duhului Sfânt şi la fel de nesimţitor la această prezenţă era şi temnicerul. Din pricina necredinţei şi a inimii lui batjocoritoare, el nu putea să înţeleagă că temniţa unde zăceau condamnaţii era acum scăldată în lumina blândă şi divină a cerurilor.

La miezul nopţii, se auzi o bătaie puternică în poarta dinafară a temniţei.

„Deschide!", strigă un glas. „Deschideţi repede, în numele sinedriului." Mai marele temnicerilor privi afară şi la lumina torţei sale văzu că era Caleb însuşi cel care bătuse şi-i deschise, primindu-l înăuntru.

„Am primit o poruncă", spuse Caleb, „să vorbesc în taină cu una dintre femeile întemniţate. Acesta este simbolul autorităţii mele", şi-i arătă temnicerului inelul lui Annas.

„Dar fariseul Saul…"

Caleb făcu un semn cu mâna nerăbdător. „Adu femeia aici imediat", spuse el.

„Sunt legate de pardoseală", bolborosi el, „şi nu aduc pe nimeni, chiar dacă îmi aduci o poruncă a lui Irod însuşi. Intră tu înăuntru."

Şi Caleb intră în temniţă, temnicerul urmându-l îndeaproape.

„Care dintre voi este Anna?”, întrebă el. „Am aici un mesaj pentru ea.”

Şi când fiica lui Annas ridică privirea, el îi puse în mână un ştergar.

„Foloseşte ceea ce este înăuntru pentru a salva onoarea casei tale”, şopti el. „Ţi-a fost trimis în semn de milă chiar de mâna marelui preot Annas.” Apoi se întoarse şi ieşi repede afară.

Anna desfăcu ştergarul cu o speranţă vagă în inimă, dar se cutremură înfiorată când dădu cu ochiul, la lumina torţei care dispărea, de lama unui pumnal.

CAPITOLUL XXXIV

LA CEASUL AL TREILEA

doua zi, o mulţime foarte gălăgioasă înconjură clădirea temniţei. Veştile rele călătoresc întotdeauna cu repeziciune, iar cei cărora le place să se distreze pe seama unor asemenea spectacole aleargă la aceste locuri ca la o mare sărbătoare.

Totuşi, în mijlocul acelor oameni ale căror inimi deveniseră de gheaţă, deşi mult mai puţini la număr, se găseau şi unii care, cu chipuri întunecate, cu priviri disperate, murmurau cuvinte de compasiune.

„Încep zilele din urmă", şopteau ei, „zilele mâniei şi ale prigoanei. Nu-i va scăpa oare Dumnezeu pe aleşii Săi care strigă zi şi noapte înaintea Lui? Da, îi va scăpa."

Soarele continua să încălzească nepărtinitor lumea, revărsând un aer fierbinte peste curtea temniţei udată cu sângele nevinovat al ucenicilor, peste capetele cârlionţate şi aurii ale pruncilor abia desprinşi de la sânul mamelor, peste buni şi peste răi. Întinderea cerului albastru şi netulburat de norii călători nu dădea nici pe departe semnele vreunei neaşteptate minuni şi un aer sinistru învăluia pământul şi bolta de azur.

Exact la ceasul al treilea, Saul, însoţit de o strajă puternică, se apropie de temniţă. Faţa îi era palidă şi obosită,

dar pe ea se citea pecetea unei hotărâri sălbatice, la vederea căreia gloatele se trăgeau înapoi cu un murmur de spaimă.

Mai marele temnicerilor îl salută cu o bucurie vădită. „Prizonierii pe care mi i-ai încredinţat sunt aici, toţi teferi, domnul meu", spuse el frecându-şi mâinile. „Nu am avut nici o vedenie, nici de îngeri, nici de demoni, nici un cutremur, nici…"

„Scoate-i afară", îi porunci Saul cu un gest de nerăbdare şi cu o privire fioroasă şi fulgerătoare. Temnicerul se trase înapoi încremenit şi făcu o plecăciune adâncă în faţa fariseului.

„Da, bineînţeles, îi scoatem imediat, domnul meu; numai să descuiem lanţurile." Şi, întorcându-se spre ceilalţi temniceri, le porunci la rându-i:

„Scoateţi-i pe toţi patru afară!"

Soldaţii îi scoaseră pe prizonieri afară şi îi împinseră cu brutalitate înaintea lui Saul. Pe chipurile lor se citea o mare bucurie, pentru că înţeleseră că adevărul care stătea la temelia vieţii lor era de neclintit şi că spiritul lor îşi putea recăpăta libertatea şi liniştea doar urmând întrutotul suferinţele Domnului lor. Pe Saul, pacea şi chiar nepăsarea lor îl iritară cu atât mai mult şi, scrâşnind din dinţi cu furie, abia putu să-şi înăbuşe simţămintele şi pornirile pline de ură.

„Aţi socotit preţul încăpăţânării voastre?", întrebă el brusc.

„L-am socotit", răspunse Maria cu glasul ferm şi răsplata este cu mult mai glorioasă decât orice lucru care a ajuns vreodată la inima vreunui muritor."

„Crezi cu adevărat aşa?", întrebă Saul. „Ceilalţi s-ar putea să fie mai realişti. Luaţi aminte la ce vă spun acum", adăugă el, întorcându-se spre ceilalţi trei. „Sinedriul este plin de milă şi compasiune; şi, în timp ce îşi va împlini misiunea fără nici o şovăire – de a curăţa şi a purifica Israelul de această sectă hulitoare şi monstruoasă – este gata să ofere iertare tuturor celor care-şi mărturisesc greşeala şi renunţă la

căile lor rătăcite. Dacă acum, în ultimul ceas, recunoaşteţi că nazarineanul a fost un impostor inspirat de tatăl minciunii, că el a murit pe drept pe lemnul de blestem, că trupul său mort a fost furat de ucenicii săi din mormânt, pentru scopul evident de a confirma această hulă blestemată, dacă veţi mărturisi toate lucrurile acestea, mandatul de îndurare al celor care sunt în autoritate este ca să fiţi eliberaţi imediat şi să nu vi se mai impute nici cea mai mică vină. Cred că m-aţi auzit clar. Vrei tu, copilă tânără, să faci această mărturisire şi astfel să fii izbăvită de pedeapsă şi să primeşti binecuvântarea celui Atotputernic?"

Urmă o tăcere profundă de o clipă, apoi Anat îşi ridică ochii mari şi negri şi-l privi pe fariseu în faţă.

„Domnule, ţi-am auzit şi ţi-am înţeles oferta, şi acesta este răspunsul meu: cred în Domnul Isus Christos, fiindcă am fost oarbă şi acum văd; cred că El a fost răstignit pe lemnul de blestem ca să-i atragă pe toţi oamenii la El şi să-i vindece de păcatele lor, aşa cum Moise a înălţat şarpele în pustie, ca toţi israeliţii muşcaţi de şerpi să-l privească şi să fie izbăviţi; cred că Domnul meu a înviat dintre cei morţi a treia zi după Scripturi şi s-a înălţat pentru veşnicie la dreapta lui Dumnezeu. Cred aceste lucruri şi le declar ca fiind singura mea credinţă, chiar dacă acesta este ultimul ceas al vieţii mele pământeşti."

„Eşti condamnată", rosti Saul încet, dar faţa lui era mai albă decât a copilei.

„Tinere", spuse el, întorcându-se spre Seth, „vrei să mărturiseşti lucrurile pe care le-am amintit ca să-ţi poţi continua zilele în pace?"

„Nu pot să renunţ la Cel în care cred, nici pentru a-mi scăpa viaţa, deşi viaţa cu El este dulce", rosti Seth, care se luptase cu ispita de a renunţa, toată noaptea.

„Eşti condamnat", repetă Saul cu glasul şovăitor.

„Femeie, tu care prin naşterea ta dintr-o viţă nobilă trebuia să rămâi o mamă în Israel, vrei să renunţi la aceste

greşeli stupide şi la rătăcirea ta? În felul acesta vei primi iertarea tatălui, a soţului şi favorurile lor, fiindcă aceasta este oferta care mi s-a încredinţat să ţi-o transmit."

Anna tremura din toate încheieturile şi-şi simţea picioarele ca de plumb. Femeia tăcu tocmai când i se dădu cuvântul şi părea foarte neliniştită; se vedea pe chipul chinuit ce luptă crâncenă se dădea în interiorul ei.

„În felul acesta îţi recunoşti păcatul?", întrebă Saul, iar celor care ascultau li se părea că în glasul său se simţea un ton ademenitor.

„Dumnezeul părinţilor mei!", strigă soţia lui Caiaphas, privind spre înaltul albastru. „Ajută-mă şi eliberează-mă de ultima umbră de îndoială cu privire la adevăr; întăreşte-mă să Te mărturisesc fără şovăire." Apoi se întoarse spre Saul: „Spune-i soţului şi tatălui meu că iertarea şi favorurile lui Dumnezeu sunt pentru mine mai de dorit decât iertarea şi favorurile oricărui muritor, oricât de iubit. Cred că Isus Christos din Nazaret este Mesia lui Israel; iar acum, dacă trebuie să mor pentru credinţa aceasta, îmi dau viaţa cu bucurie."

Saul lăsă să-i cadă capul în jos fără să-i răspundă. „Înconjuraţi prizonierii", porunci el gărzilor care urmăriseră scena într-o tăcere desăvârşită, „şi conduceţi-i la locul execuţiei."

……

Abu Ben Hesed nu-şi pierduse vremea degeaba în timpul ceasurilor care trecuseră de când îi văzuse pe prizonieri dispărând dincolo de uşile închise ale sălii de judecată. I-a urmărit până la temniţă, şi de la un aprod care nu a rămas insensibil la strălucirea câtorva galbeni din mâna lordului deşertului, a aflat câteva informaţii despre numărul gărzilor, tăria zidurilor şi un plan general al temniţei.

„O temniţă fortificată”, îi spuse el informatorului său, în timp ce galbenii erau transferaţi dintr-o mână în alta.

„Cine intră acolo, nu mai are nici o şansă”, completă aprodul ştergând galbenii cu un colţ al robei sale şi continuând să urmărească fiecare mişcare a mâinilor lui Ben Hesed, sperând că ele îi vor mai întinde câteva monede de aur. Nu se înşelase; faţa lui se înviora tot mai mult în timp ce o a doua monedă îi ajunse în mâna lacomă.

„Nu sunt de mult timp în Ierusalim”, spuse Ben Hesed, „şi până acum nu am văzut cum sunt pedepsiţi aceşti apostaziaţi. Din auzite, se pare că, atunci când aceşti hulitori suferă, este un spectacol pe cinste.”

„A, da, pe cinste. Eu unul am fost martor aproape la toate, dar sunt încăpăţânaţi! Dacă vrei să vezi un spectacol adevărat, du-te de te aşează în afara porţii Damascului, mâine – exact în acelaşi loc în care a fost omorât cu pietre sectantul acela dintre neamuri, Ştefan.”

„Mă gândesc totuşi că-l vor ucide cu pietre numai pe tânărul acela, nu şi pe femei, nu-i aşa?”, întrebă Ben Hesed cu o indiferenţă aparentă.

„Îi vor bate pe toţi patru – patruzeci de lovituri fără una”, şi aprodul se bătu cu mâna peste şold râzând. „Eu însumi sunt programat să execut loviturile unuia dintre ei şi, nu că mă laud, dar mă pricep mai bine decât oricare alt aprod din Ierusalim. Ştiu cum să lovesc ca să ţâşnească sângele la fiecare lovitură, vei vedea”, şi-i făcu cu ochiul lui Ben Hesed, scuturând cele două monezi, făcându-le să zăngăne laolaltă, cu atitudinea unui om mulţumit de sine.

Ben Hesed abia reuşi să-şi abţină pornirea de mânie ce-i clocotea în piept şi-l îndemna să-şi încleşteze degetele lungi şi puternice de gâtul nenorocitului aprod şi să-l sugrume pentru îndrăzneala lui lipsită de orice fărâmă de milă.

„După bătaie, sinedriul le va mai oferi o şansă de a renunţa la încăpăţânare”, continuă aprodul, „este ceva mai

mult de formă, fiindcă sectanţii sunt atât de îndărătnici şi niciodată nu se dezic. Numai ploaia de pietre îi linişteşte."

„Voi veni acolo mâine", declară Ben Hesed. „De fapt, stai puţin, dacă cumva se schimbă ora sau locul, dă-mi de ştire, şi-ţi voi mai da doi gologani. Nu vreau să pierd distracţia. Mă vei găsi în afara porţii Damascului."

„Îţi voi da de ştire, fiu al lui Avraam, îţi jur pe catapeteasma din Templu."

Un ceas mai târziu, Ben Hesed, ţinea un sfat de război în tabăra sa. „Nu putem ataca temniţa", spuse el încruntându-şi sprâncenele, „fiindcă temnicerii i-ar chema repede pe romanii de la citadela care este doar la o aruncătură de piatră de la temniţă. Trebuie să aşteptăm până îi scot afară mâine, şi să ne dea Cel Atotputernic înţelepciunea şi puterea de care avem nevoie. Ah, şi ne-o va da", adăugă el scăpărând flăcări din priviri. „Aşa a lucrat Iehova dintotdeauna, arătându-şi puterea prin mâinile celor puţini la număr, ca pe vremea lui Ghedeon care, cu trei sute de oameni, a nimicit oştirile madianiţilor şi ale amaleciţilor, care erau ca lăcustele."

După ce îi instrui pe cei doisprezece care erau cu el, făcând un plan pentru a doua zi, se culcară toţi şi adormiră. Dar Ben Hesed nu putu să doarmă toată noaptea, ci se scula şi se ruga, crezând că voia lui Dumnezeu era să-i scape pe cei prigoniţi prin braţul său. De asemenea, se ruga şi pentru cel care sufla ameninţare şi ucidere asupra bisericii, ca Dumnezeu să-i deschidă şi lui ochii. Înainte de ivirea zorilor, căzu şi el într-un somn dulce, purtat pe aripi de rugăciune: „Eu mă culc şi adorm în pace, căci Tu îmi dai linişte în somnul meu. Domnul îi va izbăvi pe cei asupriţi şi-mi va pune vrăjmaşii pe fugă, fiindcă Dumnezeul meu este Dumnezeul care eliberează."

Dis-de-dimineaţă lumea începu să iasă pe poarta Damascului, ca să-şi rezerve locul la marginea drumului. Aduceau cu ei mâncare şi băutură, sperând ca astfel să-şi

petreacă într-un mod cât mai distractiv clipele în care aveau să asiste la pedepsirea unor răzvrătiţi împotriva legii. Ben Hesed îi cerceta cu o furie abia reţinută; privea figurile lor indiferente care nu trădau decât urâciunea sufletelor mânjite de păcat şi parcă mânia i se topi într-un simţământ neînţeles pentru rătăcirea lor.

„Iată", spunea el, „locuitorii Cetăţii Sfinte au ieşit afară ca la o sărbătoare, mâncând şi bând ca la un ospăţ. Nici nu-şi închipuie că au devenit asemenea locuitorilor Sodomei şi asemenea celor de dinainte de potop, fiindcă îşi găsesc plăcere în vărsare de sânge şi suferinţă. Se distrează şi beau astăzi, dar vin zile când vor plânge şi se vor boci, hrănindu-se cu lacrimi zi şi noapte."

Cu cât se apropia ceasul al treilea, oamenii începeau să-şi lungească gâturile spre poartă, ca să-i vadă pe condamnaţi. Dar ei întârziau şi asta îi făcea pe cei mai mulţi să devină nerăbdători şi plictisiţi.

„N-ar fi păcat ca ei să-şi fi mărturisit greşeala?", întrebă o femeie. „Sper că nu ne-am chinuit să venim aici degeaba. Eu una mă tem că deja şi-au făcut mărturisirea şi nu vor mai fi pedepsite."

„Poate", îi răspunse vecina ei, „dar eu una nu renunţ atât de uşor. Dacă tot am venit aici, stau până la urmă. Dacă ai şti", continuă ea zâmbind, „cât de bine-mi pare că nu am trecut la credinţa lor atunci când l-am auzit pe un apostol de-al lor, pe nume Petru, predicând pe strada noastră că Mesia are să vină înapoi. Dar eu mă gândesc acum că dacă ar fi avut de venit, ar fi venit până acum." Apoi începură să-şi bârfească amândouă soţii, să se laude cu lâna pe care o torseseră şi cu pregătirile praznicului care se apropia, oprindu-se deodată să asculte când un val de glasuri porni de la poartă şi ajunse până la ele.

„Vin! Se apropie!", striga mulţimea entuziasmată.

„Iată-i că vin", rosti Ben Hesed, strângând arcul în mână. Mica ceată de paisprezece bărbaţi se aşezase pe o

stâncă mai înaltă deasupra locului unde avea să aibă loc bătaia cu biciul. Frunzişul des al tufişurilor înalte îi ascundea de privirile curioase ale spectatorilor. Şi, chiar dacă nu s-ar fi adăpostit la umbra desişului, prezenţa lor acolo probabil că nu ar fi interesat pe nimeni, pentru că oamenii erau absorbiţi de ceea ce avea să urmeze, desfătându-le privirile setoase de sânge.

Alaiul, condus de un detaşament ciudat de străjeri ai templului, apăru îndată. Prizonierii erau legaţi doi câte doi. În urma lor veneau o mulţime de membri ai sinedriului. Cele două femei şi-l arătară una alteia pe Saul din Tars. După prizonieri, el prezenta cel mai mare interes datorită reputaţiei pe care şi-o câştigase.

„Am auzit", şopti una, „că intră fără nici o ceremonie în casele celor care cred în nazarinean, îi scoate afară şi-i târăşte în temniţă, apoi la moarte, fără nici o milă."

„Este adevărat", îi răspunse vecina ei. „S-a întâmplat să fiu în casa Mariei, când el a venit acolo – căci, după cum ştii, ea a avut întotdeauna un suflet bun, în ciuda părerilor ei ciudate despre religie. Era întotdeauna gata să dea o mână de ajutor celor lipsiţi – asta poate să spună oricine a cunoscut-o."

„Ai fost acolo? Şi cum ai scăpat?"

„Am repetat simplu ceea ce omul acela mi-a spus, fără zarvă, fără să stau pe gânduri. Totuşi, m-am speriat atât de tare, încât eram să leşin. Nici nu ştiu cum am ajuns acasă, iar soţul meu mi-a interzis să mai pomenesc cuiva că am fost în casa Mariei vreodată, deşi nici nu era nevoie să-mi poruncească el asta. Uite, se pregătesc să-i lege de stâlpii de tortură."

Şi femeia care vorbea scoase deodată un ţipăt, prinzându-şi vecina de braţ. Ceva iute, ca un fulger, îl lovi pe aprodul care se apropia de prizonieri şi, cu un strigăt sălbatic, trupul îi fu aruncat în aer, căzând apoi nemişcat la picioarele victimei sale.

Înainte ca mulţimea uluită să-şi vină în fire, o furtună nimicitoare, sălbatică, iute şi fără milă se abătu asupra lor de pe stânca înaltă de deasupra. Strigătul înfiorător al războinicilor din deşert răsuna în urechile lor ca trâmbiţa zilei de apoi. Oamenii fugeau care încotro înnebuniţi, înspăimântaţi. Alergau, se împiedicau, cădeau, se ridicau, cei puternici îi călcau în picioare pe cei slabi, în mijlocul unui tumult de strigăte, blesteme şi rugăciuni la adresa lui Dumnezeu pentru a-i izbăvi.

Străjerii templului, încurajaţi la început de glasul tunător al lui Saul din Tars, încercară să se împotrivească, dar când văzură cum zboară săgeţile, se întoarseră şi fugiră care mai de care să-şi scape viaţa.

„Ticăloşii!”, strigă Saul enervat.

Dar glasul lui fu acoperit de vacarmul general al mulţimii. Apucând o suliţă din mâna unui aprod care fugea, se avântă în luptă, lovind şi într-o parte şi în alta plin de furie. Apoi, ceva îl lovi în frunte şi un val ca de foc îi trecu prin faţa ochilor; scăpă suliţa din mână şi căzu inconştient la pământ.

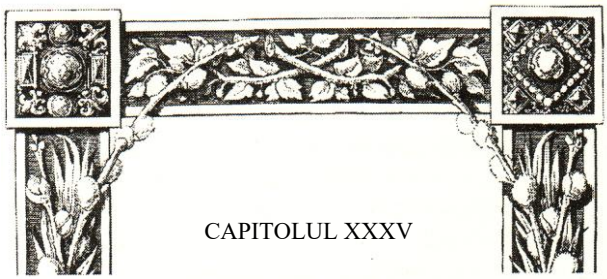

CAPITOLUL XXXV

PE DRUMUL SPRE DAMASC

E zici amice, am putea coborî? Cât despre mine, chiar dacă risc, vreau să cobor, fiindcă mădularele mele sunt la fel de înţepenite ca şi ale mortului de jos.”

În loc să-i răspundă, celălalt îi făcu un gest de avertizare cu degetul şi se căţără şi mai sus, pe creanga următoare, în copacul în care aceşti doi spectatori rămaseră ascunşi.

„Mai aşteaptă puţin”, şopti el, „până vom fi siguri că au plecat toţi. Pe trăsnetul lui Jove”, exclamă el râzând, în timp ce coborî pe acelaşi nivel cu tovarăşul său, „a fost o scenă mai grozavă decât uciderea cu pietre pe care am vrut să o vedem de fapt. N-aş fi pierdut aşa ceva nici pentru zece şekeli de argint!”

„Au plecat?”, întrebă primul îngrijorat. „Eu unul nu mai simt nimic în tot trupul, atât de mult am stat fără să mă mişc.”

„Poţi să mulţumeşti zeilor că eşti destul de viu ca să te poţi plânge, amice. Dar coboară, nu mai este nici un pericol.”

„Cine crezi că au fost salvatorii?”

„Nu ştiu. Erau treisprezece, fiindcă i-am numărat. Probabil mulţimea a crezut că erau cei doisprezece apostoli cu

nazarineanul în frunte.” Şi cel ce spuse aceasta dădea din cap şi râdea cu hohote.

„Nu, erau paisprezece”, îl contrazise celălalt. „I-am numărat, dar eu ştiu să număr până la paisprezece. Era un trib din deşert, cel puţin aşa cred eu. Am văzut felul acesta de războinici de multe ori când am traversat Egiptul, fiindcă la viaţa mea am călătorit, nu glumă.” Apoi începu să privească îngrijorat în jurul lui. „Dar nu a murit niciunul, în afară de cel de acolo”, spuse el. „Este cel care a fost lovit primul. Dar cred că am fi mai înţelepţi dacă am şterge-o de aici, altfel s-ar putea să fim traşi la socoteală pentru fapta altora.”

„Stai, vezi în partea cealaltă trupul căzut după tufiş? Pe toiagul lui Moise, mi se pare că l-am văzut mişcându-se; hai să vedem.”

„Eu zic că mai bine ar fi să ne vedem de treabă”, insistă celălalt iritat. „Îi mulţumesc lui Iehova, n-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat aici până acum, decât că am privit. Nu pun un deget pe omul căzut de acolo, fie el viu sau mort. Am plecat în cetate” şi, fără să mai spună un cuvânt, acesta începu să alerge spre poarta Damascului, fără să mai ia seama la strigătele camaradului său.

„Laşule!”, îl batjocorea cel rămas în urmă, apoi se apropie de trupul care tocmai se mişcase. Era căzut cu faţa în jos, aşa că îl întoarse, dar tresări şi scoase un strigăt de surprindere când îl recunoscu.

„Este Saul din Tars! Deci lupul a fost el însuşi muşcat de data aceasta, dar nu de moarte.” Aruncă apă pe faţa rănitului şi-i turnă puţin vin printre dinţii încleştaţi. „Doar o vânătaie”, continuă el reflectând, după ce îl examină. „Cred că nazarinenii mi-ar mulţumi dacă l-aş străpunge acum cum stă căzut la pământ. Este un om dur, foarte dur. Totuşi, nu are nici o treabă cu mine. Aha! Îşi revine deja. Încă o înghiţitură de vin, amice; ai primit o lovitură bună, cred că ai văzut stele, dar îţi vei reve…”

„Au scăpat hulitorii?”, strigă Saul cu glasul răguşit, ridicându-se şi privind în jur. În clipa aceea ochii săi văzură cei patru stâlpi goi care fuseseră pregătiţi pentru tortură. Cu un geamăt, se lăsă din nou pe spate.

„Fii mulţumit că ai scăpat cu o vânătaie”, îl îndemnă omul care stătea cu plosca încă la gura lui. „Încă o înghiţitură…”

„Vezi-ţi de treabă, omule”, îi răspunse Saul supărat, ridicându-se deodată în picioare. „Ticăloşi laşi – să fugă de la datorie dinaintea a doisprezece ţărani, unde sunt acum?! În ce direcţie au pornit?” Şi-l fixă cu privirea pe salvatorul său, care îl privea nedumerit.

„Mi se pare că mi-ai spus să-mi văd de treabă, fariseule, iar eu nu sunt omul care trebuie să mi se spună un lucru de două ori. La revedere, şi îţi doresc o însănătoşire grabnică.” Şi omul se întoarse şi plecă hotărât.

„Stai, prietene. Nu trebuia să mă port aşa cu unul care mi-a făcut bine”, rosti Saul. „Iartă-mă, şi spune-mi te rog tot ce ai văzut. Mi se pare că ai fost martor la tot ce s-a întâmplat. Încă un ceas şi cred că am fi văzut patru mieluşei întorşi cu părere de rău în turma lui Israel.”

„Crezi aşa ceva, fariseule?”, întrebă celălalt, indiferent. „Cât despre mine, cred altfel. Încă un ceas şi am fi văzut patru trupuri moarte sub o grămadă de pietre. De data aceasta, nazarinenii au fost cu un ceas mai deştepţi, trebuie să recunoşti.”

„Cum te cheamă, omule?”

„Pe mine, fariseule, mă cheamă Festus; sunt un om liber, dacă te interesează, şi sunt roman prin naştere, locuiesc în Ierusalim de mai mulţi ani, dar nu dau socoteală nimănui pentru credinţa şi pentru viaţa mea. Dacă am chef să cred într-un nazarinean răstignit în loc de Jove sau Iehova, tu n-ai nici o treabă cu mine – nici nu poţi să mă baţi, nici să mă ucizi cu pietre pentru asta. Iar acum, prea cuviosule rabin, dă-mi voie să te sfătuiesc să faci cale întoarsă la Ierusalim, iar

în viitor să-ţi mai astâmperi zelul, ca să n-o păţeşti mai rău într-o zi." Şi, după aceste cuvinte, omul plecă şi îl lăsă pe Saul să reflecteze la sfatul primit.

Rămas singur, fariseul începu să cerceteze terenul, oprindu-se din când în când să-i interogheze pe câţiva ţărani care-şi lăsaseră lucrul prin câmpiile învecinate şi se adunaseră la locul scenei.

„Aţi văzut cumva încotro au luat-o tâlharii?"

Ţăranii îl priveau stupizi.

„Au luat-o pe drumul acesta", spuse unul, arătând cu degetul spre drum.

„Bine, dar în ce direcţie, miazăzi sau miazănoapte?"

„Au luat-o… au luat-o încolo, stăpâne", spuse ţăranul, arătând cu degetul spre nord, care era de fapt direcţia opusă celei în care plecase Ben Hesed cu oamenii săi.

„Eu cred mai degrabă că tâlhari sunt cei care au venit să se bucure de moartea celor neprihăniţi", le spuse ţăranul vecinilor săi, după ce Saul porni la drum. Cât despre nazarineni şi cei care i-au izbăvit, Dumnezeu să-i binecuvânteze, pe mine nu mă interesează încotro au plecat. Dumnezeu să-i ocrotească şi să-i păzească de mâna acestui fariseu rău.

„Bine ai procedat", consimţiră ceilalţi, apoi plecară toţi liniştiţi înapoi la munca lor.

Între timp, Saul, se întorcea înapoi la Ierusalim plin de mânie; dar, aşa cum era, rănit şi umilit, nu pierdu timpul, ci îl căută pe Annas, ca să-i aducă la cunoştinţă întâmplările nefericite ale zilei.

„Îi voi urmări", spuse el, „chiar dacă ar fi să-i caut în gaură de şarpe. Voi porni chiar în ceasul acesta."

Annas era înfuriat.

„Ai spus", zise el, „că au fugit spre miazănoapte. În ultimul timp a ajuns un zvon la urechile mele că ar fi mulţi din aceşti apostaziaţi în Damasc. De când am început să curăţim Ierusalimul de această sectă blestemată, se pare că se

adăpostesc acolo, aşa că trebuie să fie destul de mulţi. În Damasc le merge bine, căci această buruiană a celui rău prinde rădăcini oriunde. Cei care au împiedicat astăzi sentinţa dreaptă a Legii, şi-au împlinit scopul, fără îndoială, prin complicitatea unui trădător, iar acum s-au refugiat în Damasc, gândindu-se că se pot adăposti de pedeapsa lui Israel."

„Cine este trădătorul?"

Annas ezită o clipă.

„Grele timpuri am ajuns. Nu ne mai putem încrede nici în cei din casele noastre", spuse el în şoaptă. „Caiaphas a dispărut, nu ştiu unde; dar mă tem… mă tem…"

„Damascul este sub autoritatea lui Aretas, emirul din Petra", spuse Saul după o pauză. „Din câte ştiu, ai relaţii destul de bune cu el. Dă-mi deci scrisori cu care să pot duce focul şi sabia în tabăra duşmanilor lui Iehova. Nu voi lăsa ca nici măcar unul să-mi scape", continuă el scrâşnind din dinţi ca un barbar. „Îi voi aduce în lanţuri la Ierusalim, ca să piară sub ziduirile pe care le-au dezonorat."

„Ai vorbit cu înţelepciune, fiule. Îţi voi da scrisorile chiar acum, ca să porneşti fără întârziere. Cât despre lucrarea pe care trebuie să o continuăm în Sfânta Cetate, nu vom cruţa nici un efort pentru a o duce la bun sfârşit. Până acum, cu excepţia eşecului de astăzi, Iehova ne-a dat propăşire. Hulitorii nu se mai adună în pridvorul lui Solomon, nu se mai aud predici prin sinagogi, cerşetorii mizerabili nu mai sunt vindecaţi în numele răstignitului şi nu se mai vorbeşte atât de mult despre apostoli sau ucenici. Oamenii îşi văd de treabă, cum făceau până acum câţiva ani, deci lucrurile se îndreaptă. Să continuăm în această cauză sfântă, fiule, şi vom triumfa cu glorie. Această erezie dizgraţioasă, pe care o văd ca o pată de lepră pe trupul frumos al lui Israel, va fi până la urmă îndepărtată. Apoi, vom putea încă o dată spera la venirea Unsului!"

Ochii tânărului scăpărau priviri fulgerătoare. „Amin! Amin!" strigă el. „Fie ca Iehova să grăbească ziua aceea!"

Apoi părăsi încăperea şi se hotărî să plece să viziteze închisorile în care erau închişi hulitorii. Trecu pe lângă gratiile temniţelor fără să simtă nici o fărâmă de milă pentru cei ce zăceau gemând acolo, fără să se gândească la suferinţele lor. Picioarele îl purtară automat printre „fanaticii"aceia nenorociţi şi abia când ieşi de acolo simţi în suflet o povară şi îşi încruntă fruntea nemulţumit.

„Nici bătăile, nici ameninţările, nici tortura, nici teama de moarte, nu au puterea să-i schimbe pe nazarineni", declară mai marele temnicerilor. „Nici chiar femeile nu se lasă mai prejos decât bărbaţii în hotărârea lor."

„Cu adevărat, o pată de lepră", murmură Saul în sinea lui, „care s-a întins şi a pătruns până în inima naţiunii; dar cât de greu va fi curăţită această lepră?"

După încă un ceas, se afla în şa şi se îndrepta în grabă spre Damasc, fiindcă spera să-i ajungă pe fugari înainte de căderea nopţii. Cu el călătorea o escortă bine înarmată de soldaţi încercaţi, cu experienţă, cărora le promisese o răsplată pe măsură dacă misiunea se va sfârşi cu succes. Călătoria spre Damasc dura mult, drumurile erau destul de rele, şi înaintarea lor deveni din ce în ce mai sinuoasă. Oricât s-ar fi grăbit, Saul nu putea spera să ajungă la Damasc înainte de jumătatea săptămânii. Cât despre cei care-i scăpaseră, era imposibil să ştie dacă erau încă înaintea lui sau dacă se abătuseră, luând-o în vreo altă direcţie. Din când în când afla de la câte un han despre o ceată de călăreţi cu care călătoreau şi nişte femei, dar în a treia zi, când de fapt a ajuns un asemenea grup de călători, s-a dovedit că era doar o caravană de negustori de vin, călătorind cu soţiile şi copiii lor.

„Voi continua drumul, oricum, până la Damasc", se hotărî el. „Chiar dacă nu voi pune mâna imediat pe cei pe care-i urmăresc, acolo sunt şi alte oi rătăcite ale casei lui Israel pe care trebuie să le aduc înapoi în turmă."

În această călătorie, pentru prima oară după luni de zile, Saul găsi timp să mediteze. Semeţul fariseu era cunoscut

de subordonaţii săi ca un om sever, mai tot timpul tăcut, de aceea nu cutezau să i se adreseze decât dacă era absolut necesar să o facă. Aşa că putea călători ceasuri întregi în tăcere, nestingherit de vorbele semenilor, dând glas nemulţumirilor şi frământărilor ce-i umpleau sufletul şi încercând să-şi pună gândurile în ordine. Adâncit în neliniște, îşi continua drumul străbătând stâncile colţuroase ale munţilor şi lăsând în urmă zidurile semeţe ale vechiului Ierusalim.

Într-un mod destul de ciudat, în solitudinea primăvăratică, cuvintele ademenitoare şi viclene ale lui Annas i se şterseră din minte. Ceva din puritatea florilor care se aplecau timide la marginea drumului, încercând parcă să-i salute pe călători, îi aducea aminte de Ştefan, apostaziatul mort, şi de felul în care acesta, în clipa morţii, se rugase pentru el şi pentru ucigaşii lui. Şi, în această vedenie a conştiinţei sale, faţa martirului apărea mereu radiind focul tinereţii şi al entuziasmului cu care discuta subiectele Legii şi ale profeţiilor, sau aspră şi necruţătoare ca atunci când a pronunţat acuzarea care încă răsuna ca un ecou în urechile fariseului: „Oameni tari la cerbice, netăiaţi împrejur cu inima şi cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi. Pe care din prooroci nu i-au prigonit părinţii voştri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui neprihănit, pe care L-aţi vândut acum şi L-aţi omorât.” Apoi faţa îi apărea palidă, umbrită de suferinţă, şi totuşi strălucind misterios în timp ce striga: „Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul omului stând la dreapta puterii”, şi din nou, pecetluită de solul morţii, în timp ce „dormea” într-o baltă de sânge pe terenul stâncos din afara porţii Damascului.

În zadar încerca fariseul să-şi alunge din minte aceste vedenii, cu prefăcută nepăsare, pentru că ele reveneau de fiecare dată mai vii şi mai ameninţătoare. Se hotărî să rostească cu glas tare porunci, interdicţii şi pasaje nesfârşite din lege, pe care le învăţase la picioarele lui Gamaliel; ori de

câte ori se oprea cu însoţitorii lui la marginea vreunui pârâiaş, păzea cu rigoare spălarea ceremonială a mâinilor şi curăţirea trupului. În ciuda tuturor încercărilor de a-şi scoate din minte amintirea acelor hulitori, imaginile chipurilor lor îi reapăreau stăruitoare. Totul era zadarnic. „Voi care aţi primit legea dată prin îngeri, şi n-aţi păzit-o!”, răsuna glasul acuzator. Şi cu aceste vedenii se amestecau şi altele: femeile, cărora li se smulgeau copilaşii din braţe, fiind târâte de aprozii nemiloşi, sau bărbaţii care gemeau sub loviturile biciului. În urechi i se părea că aude mereu scârţâitul uşilor temniţei şi zăngănitul lanţurilor.

În cea de-a cincea noapte a călătoriei sale, agonia deveni atât de insuportabilă, încât îşi părăsi cortul şi începu să rătăcească sub cerul deschis. „Dumnezeul meu”, gemea el, „nu am păzit Legea Ta? Nu am păzit rânduielile Tale? Totuşi nu am pace şi sunt măcinat mereu de acest chin al sufletului meu. Fără îndoială, Tu ai urât nelegiuirea şi ai iubit neprihănirea; iată, acum eu am făcut toate aceste lucruri ca Numele Tău să fie înălţat înaintea poporului, ca hula şi înşelăciunea să piară din ţară.” Apoi jură că va aduce o jertfă scumpă înaintea Domnului, o jertfă de oi grase şi de boi, dar glasul iarăşi începu să răsune în urechile lui: „Mi-aţi adus voi vite junghiate şi jertfe timp de patruzeci de ani în pustie, casă a lui Israel… Vă voi strămuta dincolo de Babilon.”

„Eu, unul, am păzit Legea!”, strigă Saul cu glas tare, iar dealurile îi răspunseră cu ecouri melancolice: „Legea… Legea…”

Apoi în gândurile sale apărură feţele celor patru pe care i-a scăpat din mână şi-şi aminti de ochii strălucitori ai copilei care spuse: „Cred în Isus care a fost răstignit ca să-i atragă pe toţi oamenii la Sine şi să-i vindece de păcatele lor; El a fost înălţat pe cruce, aşa cum Moise a înălţat şarpele de aramă în pustie, ca toţi israeliţii muşcaţi de şerpi să-l privească şi să fie izbăviţi.” Împreună cu aceste cuvinte îi veni în minte profeţia solemnă:

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut braţul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă. Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui Suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare şi judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pământul celor vii şi lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, şi mormântul Lui la un loc cu cel bogat, cu toate că nu săvârşise nici o nelegiuire şi nu se găsise nici un vicleşug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă… Dar, după ce Îşi va da viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânţă de urmaşi, va trăi multe zile, şi lucrarea Domnului va propăşi în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui şi se va înviora. Prin cunoştinţa Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulţi oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, şi va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.”

„Dumnezeul meu, dacă aceste lucruri sunt adevărate?”, murmură el cu glas stins şi, în mijlocul liniştii, simţi cum în sufletul lui întunecat şi trist îşi făcea loc ca o mângâiere blândă prezenţa divină şi cerească a Creatorului. În clipa aceea, Saul nu se mai gândea la nimic. Nu mai vedea

noaptea şi negurile ei. Vedea doar un cer albastru, luminat de candelabre uriaşe. I se părea că simte cum aripi i se desprind de trup. Dar acea sclipire se stinse de îndată când omul îndărătnic reveni la sentimentele lui de odinioară.

„Nu pot să cred aşa ceva", strigă el. „Nu voi crede aşa ceva. Să accept eu, fariseu dintre farisei, pe un Mesia care a murit pe lemnul de blestem? Ar însemna să fiu nebun. Nu voi crede… numai doar dacă voi vedea şi eu cerurile deschise."

Şi începu să râdă cu hohote în timp ce rostea aceste cuvinte, iar glasul lui străbătu cu repeziciune umbrele neguroase ale nopţii şi colinele singuratice ale dealurilor pentru ca, peste câteva clipe, să se întoarcă în ecouri chinuitoare şi lugubre. Se duse la culcare, încercând să pară nepăsător la stăruinţele conştiinţei. Totul se cufundase din nou în tăcere. Pe creasta dealurilor, vântul nopţii bătea în cele câteva tufişuri uscate, făcând un zgomot uşor şi înfiorător.

În zorii următoarei zile şi-au urmat călătoria străbătând câmpiile neprietenoase ale Antilibanusului. Înaintea lor se deschideau întinderile nesfârşite ale unui deşert arid, vegheat necurmat de razele arzătoare ale soarelui. Pământul era gol şi lipsit de verdeaţă. Atât oamenii cât şi bietele animale sufereau din pricina setei şi a foamei. Câţiva din însoţitorii săi îl rugară să le îngăduie să se adăpostească undeva de arşiţa după-amiezii.

„Lasă-ne să ne odihnim până trece toiul fierbinţelii", îi spuseră ei, „apoi vom ajunge la noapte în satul Kaukab; vom putea rămâne acolo până dimineaţă şi apoi vom intra în Damasc înainte de arşiţa de mâine."

„Nu ne oprim", răspunse Saul, „până nu ajungem în Damasc." Şi însoţitorii săi văzură ceva în ochii lui care le interzicea orice protest, aşa că şi-au continuat drumul, chinuindu-se tăcuţi sub cerul arzător al Siriei. Au ajuns în cele din urmă şi pe uliţele prăfuite ale satului Kaukab, numit de localnici şi satul Stelei. L-au lăsat în urmă fără să se oprească şi şi-au continuat tăcuţi drumul, fiecare cufundat în propriile

gânduri. Nu s-au oprit nici măcar atunci când în zare au început să apară, rând pe rând, turnurile semeţe ale cetăţii Damascului. „Cetatea Paradisului lui Dumnezeu”, fiindcă aşa a fost numită de veacuri, împodobită cu grădini de palmieri şi trandafiri, cu ziduri şi turnuri albe ca zăpada ce străluceau ca nişte „mărgăritare într-o cupă de smarald.” O ţară cu râuri curgătoare, o cetate cu fântâni răcoritoare, aşezată ca o frântură a cerului în mijlocul unui ţinut gol şi secetos.

Călătorii osteniţi se opriră o clipă să-şi scalde ochii în frumuseţea tabloului, dar Saul, cu un gest imperativ, îi făcu să se grăbească.

„Nu aţi venit la Damasc ca nişte pelerini, ca să vă satisfaceţi plăcerile”, strigă el enervat. „Aţi venit să vărsaţi sângele celor care ne-au pângărit credinţa.”

Dar pe când vorbea el încă, o putere nevăzută l-a lovit, izbindu-l cu faţa la pământ; şi o lumină mare, mai strălucitoare decât soarele la amiază, s-a aprins deodată în jurul lui. În mijlocul acestei lumini îngrozitoare, el a zărit pe cineva a cărui strălucire îl orbea; apoi a auzit un glas care-i spunea:

„Saule, Saule, pentru ce mă prigoneşti?”

Înspăimântat până în adâncul sufletului său, fariseul a pus şi el o întrebare: „Cine eşti, Doamne?”

Răspunsul a venit clar şi decisiv: „Eu sunt Isus, pe care-L prigoneşti. Ţi-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un ţepuş.”

Fariseul tremura tot mai tare, dar răspunse din toată inima: „Doamne, ce vrei să fac?”

„Scoală-te, intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci.”

Prezenţa aceea înfiorătoare ce se odihnise o clipă asupra pământului dispăru; lumina se risipi, dar zările parcă rămăseseră incendiate. Saul nu cuteză să-şi înalţe faţa din praful de pe drumul Damascului. Nu îndrăznea să-şi ridice capul pentru că i se părea că, dacă ar fi făcut asta, ar fi văzut

făptura aceea misterioasă acuzându-l pentru ticăloşia lui. Oamenii care călătoreau cu el rămaseră încremeniţi, cu feţele ca de ceară. Ei văzuseră lumina strălucitoare, auziseră chiar şi glasul, dar ochii lor au fost închişi şi nu l-au văzut pe Isus glorificat.

După o vreme, fariseul se ridică, îşi scutură colbul de pe haine, gata să îndeplinească prima poruncă ce o primise de la Dumnezeu, care nu contenea să-i răsune-n minte: „Scoală-te, intră în cetate…” Dar când îşi deschise ochii ca să împlinească porunca, şi-i deschise în întuneric. Era orb.

Oamenii lui, încremeniţi de groază, se grăbiră să-şi ridice conducătorul şi să-l conducă până în Damasc.

CAPITOLUL XXXVI

AMULETA

RAU ceasurile târzii ale după-amiezii, când soarele îşi arunca ultimele raze fierbinţi asupra taberei din deşert. Umbrele lungi ale palmierilor erau înghiţite de înserarea ce cobora spre pământul uscat şi însetat. Liniştea poposise parcă peste întreaga natură, trădând o aşteptare încordată. Tot universul părea să aştepte ca mingea de foc de pe necuprinsul cerului să se rostogolească, ca-ntr-o joacă, spre un nou apus. În văzduhul sclipitor, de undeva, din apropiere, se auzea pleoscăit de apă, ca o dovadă că acolo, la adăpost de nisipurile furtunoase ce rătăcesc neobosite printre stânci, la adăpost de flăcările mingii de foc de deasupra, se afla o oază a liniştii.

Cămilele stăteau ghemuite la umbră, cu pleoapele lor mari închise pe jumătate; păreau că ascultă cu mare atenţie o ceremonie ce se desfăşura chiar sub ochii lor. Murmurul palmierilor şi glasul apei căpătau un înţeles aparte pentru aceste animale ale deşertului. Ele păreau că înţeleg acest grai al naturii şi asta le făcea să fie tăcute şi mulţumite. În apropiere, din cortul din păr de capră se auzeau câteva glasuri:

„Dumnezeu este plin de bunătate, soţul meu, şi totuşi încă nu am reuşit să-mi dau seama de profunzimea acestei

bunătăţi care m-a smuls din ghearele morţii şi, împreună cu viaţa pe care mi-a redat-o, mi-a dat înapoi şi comoara fără de preţ a dragostei tale. Spune-mi cum s-a întâmplat că ai reuşit să contribui la salvarea noastră?"

„Tu nu ştii, iubito, cum timp de multe luni de zile sufletul meu a fost un adevărat iad al fricii şi al remuşcării?! Eram apăsat de vina sângelui vărsat; ştiam că deasupra capului meu atârna gravitatea crimei împotriva unui om nevinovat şi nu doar atât, căci în adâncul inimii mele ştiam că crima a fost cu atât mai groaznică pentru faptul că eu l-am condamnat la o moarte blestemată pe însuşi Fiul lui Dumnezeu. Da, credeam; dar vai, era o credinţă la fel ca a demonilor, care cred şi tremură – şi totuşi rămân demoni. Te-am alungat fiindcă credeai şi tu. Cu o inimă de fiară, am pronunţat asupra ta un blestem. Mi s-a părut că, în clipa aceea, îngerul meu m-a părăsit şi blestemul s-a abătut asupra capului meu. Nu-ţi voi spune – nu pot – cum am încercat să înăbuş mizeria care creştea mereu în sufletul meu, cum m-am aruncat cu toată puterea şi tăria mea să-i prigonesc până la moarte pe cei care credeau – întotdeauna cu speranţa urii că focul pârjolitor te va forţa să te întorci de pe cărarea cerească pe care urcai, înapoi în întunericul gros în care eu mă afundam singur. Am fost martor şi am jubilat la moartea lui Ştefan. M-am bucurat de agoniile celor care sufereau la stâlpii de tortură; m-am luat la întrecere cu Saul din Tars căutându-i şi urmărindu-i pe bărbaţii şi femeile ale căror unică crimă era că credeau în Dumnezeu care a luat chip omenesc. Acum cred şi eu că există un iad şi nu numai dincolo de moarte. Există un iad şi aici pe pământ, un iad care mistuie şi stoarce de vlagă pe cei care intră în vâltoarea lui. Eu l-am trăit şi încă mă mai mir de Mâna ce mi-a fost întinsă atunci când nu credeam că mai există vreo speranţă pentru mine."

„Într-o zi, mi s-a spus că erai în temniţă; că a doua zi aveai să fii torturată şi ucisă cu pietre. Issachar însuşi mi-a spus, cu un aer de compătimire batjocoritoare.

«Ea înseamnă mai puţin pentru mine», i-am spus eu cu răceală, «decât pietrele de sub picioarele mele», dar am minţit. În noaptea aceea l-am implorat pe Annas în genunchi să aibă milă de tine.

«Voi avea milă», mi-a răspuns el. «Îi voi trimite un mesaj chiar în ceasul acesta», şi l-a chemat pe Caleb. Acestuia i-am dat doi galbeni ca să-mi arate mesajul. Mi l-a arătat.

În noaptea aceea m-am dus acasă hotărât să mor înainte ca zorii să se mai ivească o dată în viaţa mea, dar de fiecare dată când ridicam pumnalul deasupra pieptului, ceva mă prindea de încheietura mâinii. În sfârşit, am aruncat pumnalul şi m-am aruncat pe genunchi, plângând cu glas tare: «Doamne, ai milă de mine, păcătosul! Doamne, ai milă de mine, păcătosul!» Am repetat multă vreme cuvintele până când în sufletul meu a coborât o pace adâncă. Dumnezeu a fost plin de milă – o milă pe care am simţit-o, am experimentat-o; atunci şi acolo i-am mărturisit toată vina sufletului meu: «Sunt vinovat de sângele Celui pe care L-ai trimis ca să mă mântuiască», I-am spus plângând, «totuşi, El s-a rugat în agonia lui, spunând ‚Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!'»

Când a răsărit soarele dimineaţa, m-am ridicat iertat. «Mă voi duce la locul în care ea va trebui să sufere, şi acolo, înaintea tuturor, voi mărturisi vina şi credinţa mea, apoi voi muri împreună cu ea.»

Dar când am ajuns acolo, în afara porţii Damascului – foarte devreme, fiindcă nu mai puteam pierde timpul – m-am întâlnit cu Ben Hesed, şi, fiindcă sufletul meu era peste măsură de încărcat, i-am mărturisit tot. «Voi muri», i-am spus, «împreună cu ei.»

«Nu», mi-a răspuns el, «ci mai degrabă ar trebui să trăieşti, ca în felul acesta să ai timp să faci şi faptele neprihănirii, aşa cum înainte ai lucrat fărădelegea.»

Şi tu ştii restul, draga mea."

Se lăsă o linişte adâncă între cei doi. Îşi spuseră tot ce avuseseră de spus; acum cuvintele erau de prisos. Tăcerea adâncă era tulburată numai de susurul liniştitor al apei.

În seara aceea, când umbrele se alungiră mai întunecoase şi mai nepătrunse decât în timpul zilei peste nisipurile fierbinţi, la fel ca întotdeauna, femeile veniră la fântână ca să-şi umple ulcioarele cu apa limpede şi rece – una dintre puţinele binecuvântări ce le oferea deşertul. Tot atunci, undeva, mai departe, ferit de privirile iscoditoare ale oamenilor, Ben Hesed stătea de vorbă cu cele pe care, nu demult, le scăpase de la o moarte sigură.

Vorbirea lor era dulce şi mângâietoare, ca a celor care călcaseră pe marginea Iordanului morţii, de pe ale cărui maluri călătorul poate să audă ecourile plăpânde ale melodiilor cereşti, cântate de cei răscumpăraţi şi unde fiecare adiere răspândeşte parfumul pomului veşnic înflorit al vieţii.

„Nu a fost rău că am fost atât de aproape de moarte", spuneau ele, „fiindcă aproape am atins hotarul celeilalte vieţi, mult mai îmbelşugate. În inimile celor care cred în El, care a biruit moartea, coboară o fericire mult mai mare decât frica de moarte."

După aceea, înainte de căderea nopţii, i-au povestit lui Ben Hesed tot ce s-a întâmplat de când plecase din Ierusalim; despre ultimele zile ale lui Ştefan, despre moartea şi înmormântarea lui şi despre duşmanul lor de moarte, Saul din Tars şi ura lui neţărmurită faţă de toţi cei ce credeau.

„Nu", spuse Anat după o pauză, „ştiu că s-ar fi bucurat mult dacă noi am fi renunţat la Domnul Isus, după cum ne-a îndemnat; în ochii lui am văzut ceva care nu era doar ură – poate că Dumnezeu îl va atrage la El într-un mod deosebit, aşa cum a lucrat în viaţa lui Amu, egipteanul."

„Care Amu, egipteanul?", întrebă Ben Hesed.

Anat îi povesti cum Amu l-a salvat pe Ştefan de la moarte, jertfindu-şi viaţa lui, şi întreaga istorie legată de viaţa

egipteanului. „Aş fi dorit ca Dumnezeu să-i mai fi dat câteva clipe de viaţă”, spuse fata suspinând, „căci atunci mi-ar fi spus numele tatălui mamei mele.”

Ben Hesed privi profilul feţei cu trăsături plăcute şi regulate a fetei ce stătea alături de el, cu privirea pierdută undeva, dincolo de orizontul ce descria un glorios şi neasemuit apus de soare, cum numai în deşert se poate întâlni. Ea vedea ceva dincolo de cer; vedea dincolo de acest amurg un nou Răsărit, un răsărit al unui Soare ce nu va mai apune niciodată. Bătrânul îşi luă privirile de la chipul fetei. Era ciudat că niciodată nu putea să contemple faţa copilei acesteia fără să simtă o durere adâncă străpungându-i toată fiinţa. Avea sentimentul că de undeva, din cotloanele întunecate şi prăfuite ale minţii lui, răsărea o amintire dureroasă, pe care atâta timp se străduise să o îngroape pentru totdeauna. Era mereu urmărit de nişte ochi înlăcrimaţi pe care încercase să-i uite şi acum aceşti ochi îl priveau mai insistent, mai rugător ca niciodată. Nu înţelegea de ce prezenţa lui Anat îi crea această stare. Întoarse încă o dată capul spre ea şi privirile li se întâlniră. În acel moment mrejele acestui mister fură rupte ca prin farmec. Se făcu lumină în gândul lui; erau aceiaşi ochi ce-l urmăreau neîncetat, erau ochii fiicei pe care o iubise atât de mult. Şi acum aceşti ochi îl priveau prin Anat.

„Ai vreun lucru care a aparţinut mamei tale, copilă?”, întrebă el, şi în glasul lui se simţea un oarecare tremur.

„Aveam verigi din argint când am plecat din Egipt”, spuse Anat încet, fără să-şi întoarcă capul, „de asemenea, un colier din monede de aur şi argint, dar când mi-au fost vindecaţi ochii, le-am vândut toate ca să pot să ofer şi eu ceva săracilor – acestea erau tot ce puteam oferi.” Apoi rămase tăcută câteva clipe. „Am păstrat totuşi o singură monedă din colier, gândindu-mă că ar fi bine să-mi rămână cel puţin un simbol al trecutului mamei mele. Este o monedă interesantă.”

„Arată-mi-o”, spuse Ben Hesed.

Fără nici un cuvânt, Anat îi dădu moneda de aur, de care atârna misterul ce o lega de un trecut necunoscut.

Ben Hesed întinse mâna ca să apuce moneda ce strălucea în lumina ultimelor raze jucăuşe de soare. Degetele îi tremurau vizibil. Toţi cei prezenţi au văzut asta, neîndoielnic. Mâna aceasta puternică tremura acum de emoţie când luă o simplă monedă. În amuleta aceea se ascundea o taină minunată, fiindcă, în timp ce o examina, peisajul dinaintea ochilor săi dispăru şi i se părea că vede aievea o scenă din trecutul său: era o dimineaţă senină şi soarele strălucea vesel asupra unei caravane de străini ce veneau din Egipt. El făcea negoţ cu ei, oferindu-le cai, oi, brânză din lapte de capră, şi primea în schimb arme de război, împreună cu ustensile din aramă şi ulcioare de lut.

„Dă-mi şi calul", îi spusese mai marele negustorilor, arătând spre animalul pe care călărea Ben Hesed. „Îţi dau pe el un val de purpură şi unul de mătase pentru femeile tribului tău."

„Femeile deşertului nu se îmbracă nici cu purpură, nici cu mătăsuri", răspunse el. „Dekar este prinţul tuturor animalelor tribului, şi nu-l vând."

„Îţi dau aur pe el, atunci – cincizeci de galbeni", insistă negustorul.

„Dă-mi o sută", spuse el, „şi calul este al tău."

Egipteanul îi dădu o sută de galbeni pentru cal – a fost cu adevărat un preţ mare, dar l-a plătit fără să cârtească, ştiind că îl va putea vinde cu mult mai mult împăratului Egiptului.

Printre monedele de aur, a fost una ciudată, pe care el o dădu fiicei sale mai mari, ca să şi-o lege la colierul ei de la gât. Fata era frumoasă şi Ben Hesed avea pentru ea o dragoste aparte, o gingăşie diferită de mândria pe care o simţea în piept când privea la fiii săi puternici. Numele copilei era Zara, care înseamnă „răsărit", sau „zori". Era cu adevărat frumoasă şi pură ca primii zori ai dimineţii şi, totuşi, puritatea ei a fost umbrită mai târziu.

S-a întâmplat că într-o zi – Ben Hesed vedea totul ca într-o vedenie, căci îşi amintea trecutul din pricina amuletei pe care o ţinea în mână – un străin a venit în tabăra lui singur. Era bolnav şi obosit din cauza condiţiilor de călătorie şi l-a rugat pe Ben Hesed să-l lase să rămână în tabără până se va reface. El l-a primit, după cum îi era obiceiul, iar străinul a rămas un timp mai îndelungat. Era tânăr şi plăcut la chip. După ce şi-a revenit, a venit la el şi i-a spus: „Iată, te-ai purtat cu mine plin de bunătate, iar eu ştiu că izvoarele vieţii sunt iarăşi puternice în mine. Acum, te rog, dă-i robului tău ascultare, fiindcă vreau să-ţi mai cer ceva."

Şi Ben Hesed i-a răspuns: „Vorbeşte, fiule, fiindcă mâna mea este deschisă să împlinesc dorinţa oaspetelui meu."

Atunci tânărul s-a plecat înaintea lui şi a rostit: „Dacă am găsit trecere înaintea domnului meu, dă-mi-o pe fiica ta, Zara, de soţie, fiindcă o iubesc din toată inima mea."

Ben Hesed l-a privit mult timp, simţind în inimă o dragoste deosebită pentru el.

„Spune-mi", spuse el, „tot trecutul tău, fiindcă mi-ai cerut cel mai scump lucru pe care-l am. Vorbeşte adevărul, fiindcă aşa cum sufletul meu trăieşte, dacă-mi ascunzi ceva, îţi spun că vei muri."

Auzind acestea, tânărul gemu cu părere de rău, dar îi mărturisi că avusese o dispută cu fratele său în legătură cu o moştenire şi că l-a lovit şi l-a ucis – aşa credea el la timpul acela.

Când Ben Hesed auzi mărturisirea, s-a ridicat în picioare şi a strigat:

„Pleacă, să nu-ţi mai văd faţa. Crezi că îmi voi da fiica unui ucigaş? Pleacă, până nu-mi revărs furia asupra ta!"

Tânărul a plecat fără să scoată un cuvânt, dar a găsit-o pe Zara la fântână şi i-a povestit tot ce s-a întâmplat. În noaptea aceea, când toţi dormeau, cei doi au fugit din tabără şi nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

Când Ben Hesed a aflat că plecaseră, a spus doar atât: „Fiica mea nu mai este.” Din ziua aceea nimeni nu a mai îndrăznit să-i amintească despre ea. Dar el nu a uitat-o, deşi au trecut mulţi ani de atunci. Acum, în timp ce ţinea moneda în mână, o recunoscuse, fiindcă era una şi aceeaşi cu cea pe care i-o dăruise el fiicei lui odinioară. Şi, privind faţa lui Anat, o văzu în ea pe Zara.

Îi chemă pe cei doi fraţi deoparte şi le povesti întreaga istorie, apoi rosti:

„Am uitat de amărăciunea aceasta de mult, dar în inimă mi-a rămas o rană dureroasă pe care timpul nu a putut-o vindeca. Dumnezeu şi-a revărsat peste mine multe îndurări, dar niciuna mai minunată decât aceasta, căci copiii fiicei mele s-au întors în casa tatălui ei. Apoi se aruncă la gâtul lor şi-i sărută; toţi cei prezenţi s-au bucurat, şi bucuria a continuat multe zile.”

După aceea, prin gura unor mesageri pe care Ben Hesed îi trimise la Ierusalim, au aflat că marea prigoană se potolise, fiindcă Annas murise şi ceilalţi mari preoţi începuseră să fie prea ocupaţi cu împărţirea moştenirilor, a pământurilor şi ale vilelor, ca să le mai pese de credinţa cuiva. Cât despre Saul din Tars, aflaseră tot felul de zvonuri despre el: ba că nu mai era un prigonitor al bisericii, ba că era orb, ba că orbirea i-a fost cauzată chiar de Domnul care i-a ieşit în cale şi că acum crede şi el. Dar încă nu ştiau nici ei cât de adevărate erau zvonurile.

„Să ne întoarcem în Ierusalim”, spuse Maria, „să vedem dacă Ioan şi ceilalţi sunt sănătoşi, şi să ne bucurăm împreună cu copiii Domnului.”

Aşa că au pornit din nou la drum, Ben Hesed şi nepoţii lui de asemenea.

Dar Anna şi soţul ei nu i-au urmat până la capătul călătoriei. „Ierusalimul nu mai este locul în care m-aş putea simţi bine”, spuse Caiaphas. „Şi, mai mult decât atât, vieţile noastre vor fi în pericol din pricina rudeniilor. Vom merge în

Galilea, fiindcă, de când m-am întors la Domnul, simt o dorinţă care îmi arde fiinţa, de a vedea locurile unde a crescut şi a învăţat Mântuitorul, chiar locurile copilăriei sale."

După ce au traversat pustia, Anna şi Caiaphas se despărţiră de ceilalţi şi au pornit în direcţia opusă. Cine i-ar fi văzut acum, nu i-ar mai fi cunoscut, căci hainele umile, privirile smerite şi paşii domoli îi transformaseră în nişte pelerini simpli, neînsemnaţi, doi din atâţia alţii… Astfel, şi-au împlinit dorinţa nestrămutată şi poate menirea lor pe acest pământ, vizitând toate locurile umblate, înaintea lor, de Isus. Pelerinajul lor dură mai mult decât îşi închipuiseră, căci Mântuitorul nu zăbovise prea mult într-un loc niciodată. Aşadar, când în cele din urmă ajunseră la capătul călătoriei, Caiaphas era deja bătrân.

„Nu sunt vrednic", spunea el umil, „să scriu despre ceea ce El a învăţat şi a suferit – aceste lucruri ar trebui să fie scrise de mâna unuia care L-a iubit în timp ce El umbla încă printre noi, dar voi aduna cel puţin istorisirile copilăriei Sale."

Şi, după mulţi ani, a scris o carte cu aceste istorioare, pe care a numit-o „Evanghelia copilăriei lui Isus". A muncit cu toată plăcerea la această lucrare, care i-a ocupat ultimii ani ai vieţii.

„Regret un singur lucru", îi spunea el Annei de multe ori, „că nu am început această lucrare în timp ce mama Lui încă trăia, fiindcă mi-ar fi putut spune multe lucruri pe care nu mi le-au putut spune alţii. Sunt multe lucruri pe care încă nu le ştiu…"

„Le vei afla, dragul meu, dincolo", îi răspundea Anna cu ochii strălucind de o lumină gingaşă şi plină de bucurie, „fiindcă îngerii L-au urmărit, minunându-se de fiecare clipă a vieţii Sale pământeşti – fii sigur că totul este scris în ceruri."

Auzind aceste cuvinte din gura soţiei sale, lui Caiaphas i se păru că este atras spre un alt tărâm, îndepărtat şi, cu ochii plini de lacrimi, şopti:

„Şi viaţa veşnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu. Cu adevărat, El este Fiul lui Dumnezeu.”

———

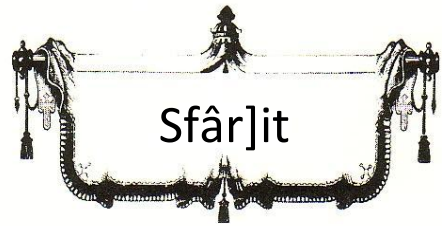

Cuprins

CÂNTĂREAŢA OARBĂ 9
VEŞTI BUNE DIN DEŞERT 15
LA PALATUL MARELUI PREOT 21
ÎN LOCUL LUI IUDA 26
ÎN MORMÂNTUL REGILOR 31
DOMNUL ŢĂRII DE LA MIAZĂZI 37
FARISEUL DIN TARS 43
MĂRTURISIREA 51
ÎN TABĂRA DIN PUSTIE 57
DROMADERA ALBĂ 64
LA POARTA FRUMOASĂ 72
ÎN SALA DE CONSILIU 78
LA PICIOARELE APOSTOLILOR 86
O CUPĂ DE APĂ RECE 94
PE URMELE FUGARILOR 102
UN SUL DE PERGAMENT 110
ÎN TEMNIŢĂ 117
AI CĂRUIA SUNTEM ŞI CĂRUIA-I SLUJIM 124
LA UMBRA ZIDULUI 132
ÎN AFARA PORŢII 141
NICI O VRABIE NU CADE 152
DE PE CĂRAREA SPINOASĂ 159
ÎN SINAGOGA NAZARINENILOR 166
AVERTIZAREA 170
MIŞELIA OMULUI 178
CÂND RĂSARE LUMINA 187
ÎN VALEA UMBREI MORŢII 193
MAHRAMA RIDICATĂ 201
MOARTEA CELOR IUBIŢI DE EL 207
O PLOSCĂ DIN CRISTAL 213
FIRUL ROŞU 219
BEN HESED ÎN IERUSALIM 226
ŞTERGARUL MILEI 233
LA CEASUL AL TREILEA 241
PE DRUMUL SPRE DAMASC 250
AMULETA 262

Alte recomandări din

Colec[ia C/r[ilor Rare

Coşul cu flori – Christoph Von Schmid

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus – un camarad al crucii – F.M. Kingsley

În 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de 1000$ pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei – O. F. Walton

În tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare – Maria S. Cummins

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc – J.H. Ingraham

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel – băiatul din Galilea – Annie Fellows Johnston

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus – un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica – H. Stretton & Mark Hamby

Volumul I – **Prima rugăciune**

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II – **Întoarcerea mamei**

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă lustruiesc pantofii, domnule? – Anonim

În această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb – Christoph Von Schmid

Încă o dramă clasică din partea autorului operei **Coşul cu flori**. De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpăstiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleţei şi ale prieteniei sincere.

Paşi spre cer – Elizabeth Prentiss

Recomandată de către Elisabeth Elliot, Kay Arthur şi Joni Eareckson Tada, această carte este pentru femeile care doresc o viaţă intimă cu Christos. Scrisă în 1850, vă va umple inimile cu gingăşie, nobleţe şi credincioşie, în acelaşi timp oferindu-vă răspunsuri clare la multele întrebări pe care le-aţi putea avea.

Mary Jones şi Biblia ei – Anonim

Încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini – Anonim

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea – Christoph Von Schmid

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a Împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.

Christi – O. F. Walton

Volumul I – **Flaşneta**

O poveste îndrăgită de toţi copiii. Împreună cu bătrânul său prieten, Christi este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II – **În slujba Regelui**

În al doilea volum, îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Rubinul pierdut – Christoph Von Schmid

Îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna Lui – Anonim

Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel – Christoph Von Schmid

Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat – Christoph Von Schmid

De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Cei trei ţesători – Annie Fellows Johnston

Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Binecuvântarea cerşetorului – Mark Hamby

O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Mieluşelul – Christoph Von Schmid

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Spinul din Arimatea – Frank G. Slaughter

Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Isus Christos, împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre Vindecătorul din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati*. Tensiunile se amplifică şi nu oferă nici un răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea – A. Wallace

Într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Băieţi de caracter care au devenit oameni de onoare – A. Wallace

Citind aceste istorioare, atât cei mici cât şi cei mari vor găsi modele de inspiraţie în băieţii care au trecut biruitori prin felurite nenorociri şi circumstanţe vitrege ale vieţii, dar care au devenit oameni de onoare.

Băieţi de caracter care au devenit oameni cu renume – Anonim

Şi astăzi se simte nevoia ca copiii să fie ascultători, credincioşi şi sinceri. Din nefericire, mulţi dintre ei nu dau dovadă de aceste calităţi. Nesiguranţa şi răzvrătirea s-au înrădăcinat adânc în societatea noastră. Această carte va oferi băieţilor şi tinerilor speranţă chiar şi în cele mai ostile circumstanţe. Citiţi-o şi veţi afla cum unii din oamenii cei mai de seamă ai istoriei au schimbat necazurile şi nenorocirile într-o pistă de lansare pentru o viaţă împlinită.

Ţine-te de plută – George Gladstone

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy – Amy LeFeuvre

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

Sclavul – Christoph Von Schmid

Este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.

Cuibul de păsări – Christoph Von Schmid

Tăria de caracter este dovedită de perseverenţa cu care cineva se ţine de adevăr, indiferent de circumstanţe sau consecinţe. Eroul din această povestire ne va demonstra că acţiunile aparent nesemnificative, sunt, de fapt, observate de Dumnezeu.

Fiii risipitori – Amy Le Feuvre

În timp ce tratează subiectele cele mai profunde ale inimii, nevoia de iertare şi împăcare, această carte vă va face să zâmbiţi de la începutul până la sfârşitul lecturii. Într-o lume cu relaţii destrămate, micuţa noastră eroină Milly ne va ajuta să dărâmăm zidurile de îndărătnicie şi mândrie şi să găsim drumul de întoarcere de pe cărările rătăcitoare ale durerii din trecut. Fie ca adevărurile revelate în această povestire să-şi găsească loc în multe inimi care încă pribegesc departe de casă.

Tom Gillies – Mrs. George Gladstone

Tom Gillies şi Dick Potter se întâlnesc în secret la peştera lor favorită pentru a plănui obrăzniciile care le-au dat o reputaţie atât de proastă. Oamenii din oraş se plâng spunând că pe insula lor nu este loc pentru golani ca ei. Tom este trimis la muncă, unde învaţă că obiceiurile sale rele îl încătuşaseră şi păcatele sale îl făcuseră prizonier. Acolo Îl descoperă pe Cel care îl eliberează pentru a trăi o viaţă demnă printre oamenii de pe insula Norton.

Luptătorul din Philippi – Fannie E. Newberry

Este povestea celor două extreme ale Romei – sărăcia lucie în mijlocul extravaganţei ce era la culme; viaţa groaznică din întunericul şi lanţurile temniţei în contrast cu splendorile şi distracţiile vieţii luxoase de la curtea împăratului. Desfăşurarea dramatică a evenimentelor vă va captiva inimile în timp ce veţi experimenta adevăratul test al loialităţii şi triumful credinţei.

Greşeala lui Tom Watkins – Emma Leslie

În zilele noastre ale eticii de situaţie, această carte oferă oportunitatea excelentă de a cimenta în mintea copiilor faptul că numai prin ascultare de adevăr se ajunge la dobândirea unui caracter nobil şi demn. Evenimentele şi lecţiile acestei povestiri vor avea un efect semnificativ şi chiar etern asupra multor cititori tineri.

Care este numele ei? – Rev. Dr. Edersheim

Chiar de la începutul lecturii, cititorul va experimenta felul în care Dumnezeu, în îndurarea şi dragostea Lui, îşi împlineşte promisiunea de a fi tatăl orfanilor. Pe paginile acestei cărţi veţi descoperi cum El veghează asupra unei fetiţe orfane, a cărei identitate este descoperită abia la sfârşitul povestirii. Urmăriţi-o pe micuţa Mary şi bucuraţi-vă de nevinovăţia şi puritatea ei.

Micuţa, fetiţa din Israel – Bill Harvey

Generali şi împăraţi, diplomaţi şi slujbaşi de rang înalt, profetul lui Dumnezeu şi slujitorul lui, s-au găsit dintr-o dată, şi fără voie, implicaţi într-o lucrare stârnită de intervenţia micuţei eroine. Schimbările aduse în vieţile persoanelor în cauză au fost dramatice şi sociale. Dintr-o dată viaţa lor a luat o întorsătură nebănuită, nesperată şi, din păcate în unele cazuri, tragică. Cine să fi fost oare acest copil fără nume, însă cu o pregnantă şi sigură prezenţă în viaţa reală?! A fost şi rămâne, cel puţin în mod potenţial, copilul născut în fiecare familie de credincioşi, care aşteaptă să fie crescut pentru un destin care să conteze.

Nimeni nu mă iubeşte – O. F. Walton

O. F. Walton, fiind pătrunsă adânc de dragostea lui Dumnezeu, a scris mai mult decât o banală povestire pentru copii, aducând lumină în întunericul suferinţei şi singurătăţii. Această comoară reprezintă o adevărată unealtă pentru a-i mişca pe părinţi şi-i va ajuta atât pe ei cât şi pe copii să realizeze că în vremurile noastre de incertitudine, dragostea e cea care rămâne întotdeauna în picioare.

Promisiunea unui tată – Donna Lynn Hess

Dictatura lui Adolf Hitler părea o ameninţare îndepărtată pentru băiatul de unsprezece ani, Rudi Kaplan. Dar când forţele naziste au invadat Polonia şi au bombardat Varşovia, oraşul în care locuia Rudi, acesta a aflat că el este duşmanul lui Hitler nu doar fiindcă era polonez ci şi pentru că era evreu şi creştin.

Următorii ani i-au schimbat pentru totdeauna viaţa lui Rudi. Bazându-se numai pe promisiunea tatălui său că se vor întâlni după război, Rudi trebuie să înveţe cum să supravieţuiască ascunzându-se, cum să fie cu adevărat curajos şi cum să-şi înfrângă ura pentru duşmani. Trebuie să înveţe să se jertfească pe sine şi să se încreadă în Dumnezeu, care este mai puternic decât orice armată.

În lumea largă – Susan Warner

În acest roman, micuţa Ellen, după ce este despărţită de mama ei, are o copilărie zdruncinată de suferinţă, dar în ciuda fricii şi dezamăgirilor, îşi aminteşte mereu de Cel care este Tatăl orfanilor. Deşi rămâne singură în lumea largă, El are grijă de ea, oferindu-i prieteni adevăraţi şi încununându-i viaţa cu bucurie.

Naufragiaţi dar nu pierduţi – Hon. Mrs. Dundas

Citind „Naufragiaţi dar nu pierduţi" veţi experimenta durerea celor abandonaţi şi spiritul hotărât de a lupta pentru a supravieţui. Copiii vor fi încântaţi însoţindu-şi eroii într-o călătorie atât de periculoasă în lumea morselor, a vulpilor şi a urşilor polari.

Eliberat de două ori – Patricia M. St. John

Cu inima plină de vinovăţie, ură şi frică, sclavul Onisim fuge de la stăpânul său, Filimon. Tocmai când libertatea pare mai aproape ca oricând, paşii care îl urmăriseră, îl ajung. Acum trebuie să aleagă: să-şi continue viaţa în acelaşi mod, adică să rămână un sclav al păcatului, sau să-L urmeze pe Christos, părăsind ura şi resentimentele ce i-au chinuit sufletul atâta timp. Ce va alege?

Amy şi fraţii ei – Anonim

Suferinţa, nevinovăţia şi credinţa unui copil orfan pictează tabloul suferinţei ascunse din jurul nostru, provocându-ne să fim mai sensibili la durerile altora.

La răscruce – Minnie E. Ludwig

Influenţa acestei cărţi va persista în inimile cititorilor încă mult timp după lectură. Lecţiile învăţate din ea îi vor ajuta să se ţină departe de stâncile şi prăpăstiile în care unele din personaje şi-au sfărâmat barca, să-L ia pe Christos la cârmă, să facă alegeri corecte la fiecare răscruce din viaţă şi să intre în final triumfători în portul mântuirii.

De aceeaşi editură:

Promisiunile lui Dumnezeu
Promisiuni pentru cei mici
500 – Schiţe de predici

Colecţia *Picuri din Faguri*:

Principii şi metode în viaţa şi activitatea Învăţătorului Divin
Hainele lui Iosif

Colecţia *Eroii Credinţei*:

Willaim Carey
George Muller
Hudson Taylor
Amy Carmichael
Gladys Aylward